

SI

33

Vidya... nam

7

87

ஸ்ரீ பாரதசார வெண்பா

வித்துவான்
S. பாலசுப்பிரமணியன்.

31

அருட்டிரு. வீர. சோமசுந்தர சுவாமிகளின் மாணவர்

S. பெருமாள் சுவாமிகள்

இயற்றியது.

அன்யனிப்படி. 13.0.54.

வெண்ணுக்குடி திரு. ந. மருதப்பா தென்கொண்டார் அவர்கள்

பொருளுதவியால்

தஞ்சைக் கூட்டுறவுப் பதிப்பகத்தில்

பதிக்கப்பட்டது.

1947

SI

33

ரூ. 1/-

உ

ஸ்ரீ பாரத சார வெண்பா

அருட்டிரு. வீர. சோமசுந்தர சுவாமிகளின் மாணவர்

S. பெருமாள் சுவாமிகள்

இயற்றியது.

—

வெண்ணுக்குடி திரு. நீ. மருதப்பர் தென்கொண்டார் அவர்கள்

பொருளுதவியால்

தஞ்சைக் கூட்டுறவுப் பதிப்பகத்தில்

பதிக்கப்பட்டது.

1947

ரூ. 1/-

சிறப்புப்பாயிரம்.

—(0)—

1. செந்தமிழ்தாய் மைந்தர்தழுட் சேருங் கலைநுட்பம்
முந்துதிறில் உள்ளமுதல் மூன்றென்றல்—நந்தம்
பெருந்தமிழ்த்தொண்டான்ற பெருமாள் அடிகள்
தருமுலகப் பேறிந்நூல் தான்.
2. வல்லா ரினிதளித்த மாபா ரதவளங்கள்
பல்லாருங் கண்டுபயன் பற்றுதற்கே—சொல்லும்
பொருளும் எளிதாப் பொருந்துவர லாரோ
டருளியதிந் நூற்சிறப்ப தாம்.
3. பாரதமா! பாரதஞ்செய்! பன்னுமிரா மாயணமா!
சேரதுதி மாயணத்திற் சேர்த்தி!யெனப்—பாரார்தாம்
சொல்லுங் கருத்துணர்ந்து சோராதே யெவ்வெவரும்
புல்லுதற்கா மிந்நூற் பொருள்.
4. பொருளிடம் காலம் பொருந்தா தனவா
வருமிடங்கள் மாற்றி வரலாற்—றுறுமுண்மை
கண்டே கவிசெல்லும் கட்டாண்மை ஆங்காங்கே
உண்டாய் மிகுசீர் உறும்.
5. இன்ன பலவளங்கள் எய்தும்வெண் பாமலிந்த
தன்னிகரில் பாரத சாரமிது—மன்னாழி
செம்மை யுறவாழி! சேரருளா விஃதளித்த
நம்மடிகள் வாழியரோ நன்கு!

தஞ்சை }
17—5—'47 }

கரந்தைக் கவியரசு
அரங்க. வேங்கடாசலம் பிள்ளை,
கல்லூரித் தலைவர்,
கரந்தைப் புலவர் கல்லூரி.

முதவுரை

பாரத கண்டத்தில் வழங்கும் பழைய வரலாறுகிய பாரதக் கதையினைப் பண்டைத் தமிழ்ப் புலவருளொருவராகிய பெருந்தேவனாரென்பார் இனிய தமிழ்ப் பாக்களால் மொழிபெயர்த்து இயற்றியுள்ளார். அவரது நூலிலிருந்து ஒரு சில பாடல்களே இப்போது கிடைத்துள்ளன. பின்வந்த வில்லிபுத்தூரார் வியாசர் இயற்றிய மாபாரதத் திணை முதலூலாகக்கொண்டு இனிமையும் தெளிவும் பொருந்த இக்கதையினை விரித்து விருத்தப்பாவில் நூல் செய்துள்ளார். மக்கள் வாழ்க்கையிற் காணப்படும் இன்ப துன்ப யுணர்வுகளை யாவரும் உணருமாறு சந்தத் தமிழ்ப் பாடல்களால் விளக்கு முறையில் தன்னிகரற்ற புலவர் வில்லிபுத்தூரார்வாராவர். இவரது நூலைப் பின்பற்றி நல்லாப்பிள்ளை யென்பாரும் விருத்தப்பாவில் விரிந்த நூல் செய்துள்ளார். என்றாலும் வில்லிபுத்தூரார் பாரதமே இலக்கியச்சுவை நலங்களிற் சிறப்புற்றுப் பலராலும் பயிலப்பெறுவதாகும். இவ்விரு நூல்களும் ஆயிரக்கணக்கான செய்யுட்களையுடையனவாய் விரிந்து நின்றவின் இவற்றிற் சொல்லப்படும் பாரதக்கதையினையும் அதன்கண் விளங்கித்தோன்றும் நீதிகளையும் எல்லோரும் எளிதில் உணர்ந்துகொள்ள இயலாமையை யுணர்ந்த அருண்மிகு பெருமாள் சுவாமிகள் அவர்கள் பாரத சாரமாக வெண்பாயாப்பில் இவ்வினிய செய்யுள் நூலை இயற்றி யுதவி யுள்ளார்கள். நீதிநூற் கருத்துக்களைச் சுருக்கமுந் தெளிவும் பொருந்த எடுத்துரைக்கும் முறையிற் சிறந்து விளங்குவது வெண்பாயாப்பொன்றேயாம். சுருக்க நூலாகிய பாரத சாரத்திற்கு வெண்பாயாப்பினைத் தேர்ந்து கொண்டது இந் நூலாசிரியரது செய்யுட்டிறனை யினிது புலப்படுத்தும். இந் நூலின் வெண்பாக்கள் ஓசை நயமும் பொருட்டெளிவு முடையனவாய் அமைந்துள்ளன வென்ப தினை இதனைப் பயில்வோர் நன்குணர்வர்.

பழைய கதையின் நிகழ்ச்சியினை முதல் நூலில் உள்ளவாறே சொல்லி விடாமல் உலகியலுக்கும் மக்க

ஞாணர்வுக்குட் ஒத்த வண்ணம் கதை நிகழ்ச்சியினைச் சிறிது மாற்றி நயம்பட விளக்குந் திறம் நம் சுவாமிகளிடமுண்டு. இவ்வியல்பு, நச்சுப்பொய்கைச் சருக்கம் புட்ப யாத்திரைச் சருக்கம் முதலியவற்றின் நிகழ்ச்சிகளை இந் நூலாசிரியர் எடுத்தாண்ட முறையால் இனிது புலனாம். இவ்வாறே இக்கதையிலுள்ள வேண்டாத நிகழ்ச்சிகள் சிலவற்றைச் சருக்கும் முறையிற் குறைத்தும் இனிய அறவுரைகளைத் தெளிய விளக்கியும் இந்நூலை இயற்றியுள்ளார்கள்.

இந் நூலாசிரியராகிய சுவாமிகள் தம் குருமூர்த்தியாகிய சோமசுந்தர சுவாமிகள் மீது நெஞ்சுவிடுதூதும் உலாவும் ஆகிய இரு பிரபந்தங்களைச் செந்தமிழ்ச் சுவை நலங்கெழுமப்பாடியுள்ளார்கள். புலமைத்திறன் மிக்க சுவாமிகள் நம்நாட்டிற்கும் தமிழ் மொழிக்கும் தளராதுழைக்கும் தாளாண்மை யுடையோராவர். மெய்யுணர்வின் வழிப்பட்ட நன்னடையுஞ் செந்தமிழ்ப் புலமையும் அருஞ்ஞாணர்வும் ஒருங்கு அமையப்பெற்ற சுவாமிகள் இவ்வாறே இன்னும் பல செய்யுள் நூல்களை யியற்றித் தமிழன்னை யின் திருவடிகட்கு அணிந்து மகிழுமாறு அவர்களைப் பணிவுடன் வேண்டிக்கொள்கின்றேன்.

சுவை மலிந்த இந் நூலினைத் தமிழ் மக்கள் பயின்று இன்புறுவாராக.

அண்ணாமலைப்பக்கலைக்கழகம், }
17-5-'47,

இங்ஙனம்,
க. வெள்ளைவாரணன்,
தமிழாராய்ச்சிப்பகுதி,

குறிப்பு:— 40-வது பக்கம் 382ம்- செய்யுளுக்குப் பின் 385-வது (இன்னொருறியா) என்னும் செய்யுளை சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும்.

பாரத சாரமென்னும் பாரதவெண்பா

காப்பு.

ஏடா வடமே ரெழுதுகோ றன்னுடைய
கோடா வியாதமுனி கூறுவன—நாடியே
முத்தே எனப்பொறித்த முன்பா! யீபமுகத்து
வத்தேகா என்னுளத்தே வந்து.

வெண்டா மரையிருந்து வெண்டு சணிர்தின்பங்
கொண்டாளே வேதக் கொழுகொம்பே—பண்டையதாம்
பாரதத்தை வெண்பாவிற் பாடுதற்கு வந்தெனது
நாரதத்தே நிற்பாய் நனி.

பார்மகட்கு நாயகனே பார்த்தனெழிற் சாரதியே
கார்நலத்த காயா மலர்காவி—சேர்நிறத்த
எட்டெழுத்தி னுட்பொருளே இன்பாரத வெண்பாக்
கட்டுரைக்க நற்றுணைநின் கால்.

பாரதத்தை வெண்பாவாற் பாடுதற்குச் சுந்தரனார்
நாரகத்தே தங்கு நலக்கினியே—பாரகத்தில்
ஓங்கு தமிழ்க்கூடல் உயருமெங்கள் சேற்கணியே.
மாங்குயிலே யீவாய் வரம்

அவையடக்கம்

மண்பா லறித லறியாத மாண்புடையேன்
வெண்பாவாற் பாரதத்தை விள்ளுவது—தண்பாவில்
மோனைப் புலவர்முன் மூடிகஞ் சேவகத்தை
யானைக்குச் செய்திடலே யாம்.

வித்துவான்

நூல்.

S. பாலசுப்பிரமணியன்.

(U) ன் ஆதிபர்வம் ௨௦

திங்கள் மகன்புதனுந் தெய்வத்தா லாமினையு
மங்குல் புரைபுரூர வாவினையே—யிங்களித்தார்
அன்னேனல் ஊர்வசியை யாவலித்த தானவரை
பொன்னுடர் போற்றவென்றான் போந்து.

1

ஊர்வசியும் வானவர்கோன் உள்ள மறிந்தண்மி
பேரிகலா ராயுவினைப் பெற்றெடுத்தாள்—பாரிலவன்.
தன்னிகரி லாகுடற் றந்தா னவனூறு
பொன்மகத்தால் வானடைந்தான் போய்.

2

மூவுலகுக் கோர்பதியாய் மூவா வயிந்தமுண்ட
தேவரெலாம் வந்திறைஞ்சச் சென்றவவன்—பாவைசரி
தாபத்தாற் சர்ப்பவெனத் தாங்குங் குறுமுனிவன்
சாபத்தால் பாம்பானுன் றுன்.

3

- ஈங்கிவன்ற னீன்ற யயாதி யெனு மன்னவன்றன்
 ஓங்கு நலமுற்ற உசனாற்பெண்—பாங்கியொடு
 வந்துமனை யாளாய் மருவவவ னோடுறவாய்ப்
 புந்திமகிழ் வுற்றான் புனைந்து. 4
- சுக்கிரனார் பெண்வயற்றில் தோன்றினார் வந்திருவர்
 மிக்கவழ குள்ளசன் மிட்டைதான்—தக்ககுண
 பூருவொடு மூன்று புதல்வரைத் தானீன்றான்
 சீருயர்யாழோர்மணத்தாற் றேர்ந்து. 5
- வெள்ளிமகள் வாயால் விரிவாய்ச் சொலக்கேட்டுக்
 கள்ளப் புணர்ப்பேனக் காவலர்க்கென்—றுள்ளத்தே
 நொந்திட்டான் சாபத்தை நோயோடு மூப்பாக
 வந்திட்டு நின்றதது மன். 6
- மூப்பால் மிகவருந்தி மூன்றிரண்டு மக்களையும்
 கூப்பினீ ரென்றோயைக் கொண்மினெனக்—கோப்பினியை
 ஏற்க மறுத்தார்கள் ளீரிருவர் பூருவுந்தான்
 கோக்கிளமை யீந்தானக் கோ 7
- யாண்டுபல யின்பமதை யெய்திப்பின் பூருவிற்கு
 வேண்டிளமை யோடுமுடி வெண்குடையும்—பூண்டினிமேல்
 நீயே சசிகுலத்தின் நேர்நிருப னுவையென
 மேயபா ரீந்தானான் விண் 8
- பூருவும் பன்னெடுநாள் பூமிபரி பாவித்துக்
 காரூவும்பின் வாங்குகொடைக் கையானுப்—பேருள்ள
 கோவாம் பரதனெனுங் கொற்றவனைத் தானீன்றான்
 தேவருங்க ளிக்குமந்த சேய். 9
- வென்றி புகழ்நீதி மேன்மை யுறும்பரதன்
 குன்றப் புகழ்த்திக் கோவீன்றான்—தன்றதை
 யிட்டதன்பே ரோங்க யினியநக ருண்டாக்கி
 யிட்டான்றன் பேரதற்கே யேய்ந்து. 10
- இக்குலத்தி லுற்றோர்க ளெண்ணில ரேகுருவு
 மக்குலத்தோன் கீர்த்தினல வாபரணன்—திக்குளசீர்
 மன்ன ரெலாமீண்டி வந்திக்கு நற்குணத்தால்
 தன்குலக்குத் தன்பெயர்ந் தான். 11
- ஆய குலமதனில் சந்தனுவந் தாளானான்
 தூயவுளத் தானுயருந் தோளுரத்தான்—சேயமா
 கான்சேர்ந்தோர் நண்பகலிற் கங்கைக் கரையினிது
 தான்சேர்ந்தான் வேட்டைகுறித் தான். 12
- கங்கை யழகுநனி கண்ணுற்று னவ்வமையம்
 மங்கை யொருத்தியங்கு வந்தொ துங்கச்—சங்கையுடன்
 எவ்வுலகா ளென்றே யினைந்திமையாற் றுனேர்ந்து
 நவ்வீ யாரென்ற னால். 13

- வேதாவின் சாபத்தால் விண்ணிழந்து வந்தனென
வோதாமு நெற்கே யொருப்படினீ—பேதாய்கேள்
யிந்தவுல குன்னதென யேற்பேனென் றீவிரத
முந்திரீ கொள்ளின் முணைந்து. 14
- தன்னைமறந் தோமென்றான் சந்தனுவுந் தன்சீர்த்தி
பின்ன முறலறியான் பேதுற்றான்—மின்னலையே
ஓத்தானைத் தேரினிற்கொண் டீர்புகுந்தான் கான்வதியும்
மத்தானை நேரான மன். 15
- சந்திரனு ரோகணியும் போலத் தழுவிரிந்க
வந்த மகவேமும் மாய்த்திட்டாள்—நந்துவகை
கங்கை யிடுமிவளைக் காதலித்தல் நன்றுகொலோ
மங்கைமதி யென்ன மதி. 16
- என்றுலக மேசிரிற் பயீர்ங்கொடிதா னப்பொழுது
குன்றூப்போர் தோள்வலிகொள் கோமானை—பின்றூது
மெய்ம்மை யறிவானை வீட்டுமனை யின்றெடுத்தாள்
செம்மையிறை வன்றெறிந்து சேர்ந்து. 17
- எட்டா மகவேனு மிக்குலத்தின் வித்தாக
விட்டா லுனக்குமிகு மேன்மையென—தொட்டடியில்
வந்தித்தான் பல்கால் வழத்தினான் அன்னவட்கு
முந்தித்தான் சொன்னலுனி முன். 18
- என்னுயிரே கண்ணிற் கினியாளே காதலியே
பின்னமற வேண்டுவதும் பிள்ளையே—அன்னையே
நீதருவா யென்றென்றே நீரருவி. கொள்ளவிழி
கோவருந்தி நின்றான் குலைந்து. 19
- கண்டா ளிறைதுயரங் காவலனே யிம்மகவும்
கொண்டல் வசவசிட்டன் கோவதனால்—வுண்டான
பாரிருக்க வேண்டுமிவன் பாரதப்போ ருண்டதனில்
சேருமிவ னுலனந்தஞ் சீர். 20
- மன்னனிடங் கூறி மகவோடு தான்சென்றாள்
அன்னை தழந்திட்ட வம்முனிபால்—பன்னுகலை
வேதமுதற் கல்வியொடு வேந்தருக்கா நற்கலையும்
போதநனி கற்கவிட்டாள் போய். 21
- தந்தை செயுஞ்செயலை தானியற்றி வீடுமனைத்
தந்தைபா லுய்த்தாளே சந்தனுவுஞ்—சிந்தையுடன்
வேட்டைக்குப் பின்பொருநாள் மேலித் திரும்புங்கால்
பேட்டனையாள் கண்டாய்ந்தான் பின். 22
- பாகனால் பெண்பெற்றோன் பாற்சென்று சொன்னதெலாந்
தாகமாய்க் கேட்டுத் தயங்கியே—யேகினான்
தந்தை செயலறிந்து தான்சென்றத் தேரினிலே
எந்தைக்கா நோன்புகொள்வே னென்று. 23

- எம்பியற்கே செங்கோலை யீந்துவடு வாயிருப்பேன்
கொம்பை யருளென்று கூட்டியே—பம்புபுனல்
சேய்வந்து தந்தைக்குச் செப்பி மணமுடித்தான்
ஆய்தந்த துன்ப மற. 24
- தந்தைக்குத் தன்னிளமை தந்தமக விற்கிறந்தோய்
இந்த வுடலோடிருக்க வெத்துணைநாள்—சிந்தையோ
அச்ச! நீ வாழ்கநனி அத்துணையு மென்றுறைந்தான்
மச்சகந்தியோடு மகிழ்ந்து. 25
- சித்திரதன் சித்ராங்கள் செப்பிருசே யீன்றுமனன்
சித்திபெற்றான் முன்னோனைச் சேயிரண்டு—நத்தியே
வில்வித்தை யுங்கற்றவ் வீடுமனா லிவ்வுலகச்
செல்வத்தை யும்பெற்ற தேர்ந்து. 26
- தேசமன்னர் கன்னி சுயவரத்திற் சேர்கவென
காசிமனன் ஓலைதனைக் கையனுப்ப—நேசமுறும்
ஐம்பத் தறுவ ருடனடைந்தார் வீடுமனார்
தம்பியருங் காசித் தலம். 27
- கூடு மரசர் குழுவாய்ந்து பூமாலை
குடுவான் சென்றவர்கள் தோன்றலுமே—வீடுமனார்
முக்கனியுந் தேரேற்ற வந்த முடியரசர்
வுக்கிக் குலைந்தா ருளம். 28
- தம்பினர்க்கப் பெண்மணக்கச் சாற்றினான் முன்னவனா
மன்னவனீ ஏற்றால் மணஞ்செய்வேன்—மன்னலையேல்
இம்மை தனினோற்றே யெய்தும் பிறவிதனில்
நுய்மை யழிப்பேனென்றான் னெந்து. 29
- மற்றிருவர் தம்மை மணஞ்செய்தான் தம்பினர்க்குக்
கற்றாரைப் போலவருங் காலித்தார்—மற்றிவர்தாம்
என்னெயெம் பேர்கொண்ட தென்றிரண்டு யாழ்வல்லோர்
அன்னாரைக் கொன்றாரோ ரல். 30
- தம்பியர்கள் வித்யா தரரா லுயிர்மடிய
கொம்பனையார் பிள்ளையின்க் கோடைபெற—பம்புமணக்
கந்தியுயர் வீட்டுமன்பால் கான்முனைக்காச் சென்றுநலம்
எந்தவகை யேரங்கு மென. 31
- வேதம் வகுத்த வியாதனால் லுன்னினைவு
சாதகமா மென்றுசொலத் தாயவனா—மாதரவாய்
முன்மகளை யுன்னவவன் முந்துற்றுத் தாய்மொழிக்கா
மன்மகளிர்ச் சேர்ந்தான் வலிந்து. 32
- சேர்ந்தபினர்த் தாயடையச் சேர்ந்தே னோராண்மெய்வலி
சார்ந்தாலுங் கண்ணிறந்து தான்பிறக்கு—மோர்ந்தேகொள்
பின்பிறக்கும் பிள்ளை, பெரும்பாண்டு வாய்ப்பிறக்கும்
என்புறத்திற் குற்ற மிலை. 33

என்றுசொல யேங்கிநின்று என்மகனே நின்பெருமை
நன்றறிவா ரோவந்த நாரியர்கள்—என்றலறப்
பின்னருமே கூடிப் பிறக்கு மகவிதென
அன்னமுனி சென்றதற்பி னாங்கு. 34

வித்தையெலாங் கற்பித்து மேன்மைகொள் முன்னோனாங்
கொத்தைமுடி சூட்டியினங் கோப்பாண்டு—நத்துவகை
சேனை புரக்கத் திரவிதூர னல்லமைச்சுத்
தானமுறத் தாதையமைத் தான். 35

குந்திபோ சன்றூன் கொலுவிருக்கு மோர்நன்னாள்
முந்துருவாங் கோப முனிவந்தான்—தந்தலையால்
அன்னாற் கால்பணிந்து அண்மியன கூறென்றான்
சொன்னோ ராண்டிருக்குஞ் சூள். 36

அவ்வணமே யாகென் றருமந்த புத்திரியை
நவ்விரீ குற்றேவல் நன்முனிக்குச்—செவ்வையுடன்
ஆற்றுகசென் றுற்றுவையே லாண்டருள்வா னென்றுதிரஞ்
சாற்றி விடுத்தான் தனி. 37

வேண்டும் பணியாவு மின்னிடையா னெஞ்சாமல்
ஆண்டொன்று வேர்நாள்போ லாற்றினாள்—யாண்டுமே
சந்தோட மெய்தாத் தவனுமந்தக் கன்னிகைக்கு
மந்திரங்க ளீந்தான் மகிழ்ந்து. 38

வேண்டுங் கடவுள்தான் மேவியுனை யுற்றருளும்
வேண்டும் புதல்வரென மீண்டானே—மீண்டொருநாள்
அம்மனுவி லையுற்றே யாமத்துப் பானுவினைத்
தம்முனெண் வந்தான் தனித்து. 39

கண்டஞ் சினளாய்க் கன்னிநான் றீண்டலெனும்
பெண்டைமகிழ் விக்கப் பிறந்தவனை—கண்டனரேல்
கன்னிக் கிழக்கென்று கங்கைசெலப் பேழையிலே
முன்னி விடுத்தாள் முனைந்து. 40

அன்று திரைக்கரத்தா லாதித்தன் றன்சேயை
நின்றசையத் தாலாட்டி நீங்கங்கை—ஒன்றவே
தத்திப் பலகாதந் தான்கொணர்ந்து சித்தரித்த
அத்திரக ரண்மியநா ளாங்கு. 41

மன்னர்கோன் கண்ணிலிரீர் வந்தாடு மேல்வையினில்
முன்னருறு பேழைதனை முன்னியே—என்வலவ
பேழையெடுப் பாயதனைப் பெற்றுக்கொ ளுள்ளிடத்தே
வாமுமதெற் கென்றனம் மன். 42

கண்டு மக வென்ன கண்ணிலிரீ கொள்கவெனக்
கொண்டுதம் மில்லானைக் கூய்க்கொடுத்து—விண்டானே
சூதப்பேர் நீக்கவந்த தோன்றலென சூதனவன்
ஓதிப்பேர் கன்னனென்றான் ஓர்ந்து. 43

- பன்னாளுக் கண்ணிலிதான் பார்புரக்கக் காந்தாரன்
சொன்னான் மணமமைச்சுத் தூதாக—மன்னவர்கோன்
நேர்ந்தானே மன்றலினை நிச்சயித்த நன்னாளில்
வேந்தரெலாம் வந்தார் விரைந்து. 44
- வந்த வரசரிலே மத்திரத்தா னும்போச
குந்தியும் தம்பெண்ணை கொள்ளென்றான்—விந்தையெனப்
பாண்டுதனக் கவ்விரண்டு பாவையுடன் மன்றல்வினை
ஆண்டு நடந்த தணிந்து. 45
- வந்த வரசர் மகிழ்ந்து விடைபெற்றுத்
தந்தநகர்க் குற்றார் தரைமுழுதுங்—கந்தனெனப்
பாண்டு விதுரனொடு பாராண்டா னாராண்டு
வேண்டும் விழியிழந்த வேந்து. 46
- அந்தநா ளிந்தமனு மன்புடையா னுங்கலையாய்ப்
பந்தமொடு கூடிப் பயனுகரச்—சின்தைதனில்
மானென்று வேட்டைக்கா வந்தவந்தப் பாண்டுகளை
ஏனன்று விட்டான் எடுத்து. 47
- பட்டுருவிப் போமுனியும் பாண்டை முனிந்தருளி
இட்டான் கடுஞ்சாபம் என்போல்—பட்டாய்நீ
மானோக்கி னாரை மருவ வருகணத்தில்
கோனேபோய் விண்ணென்று கூய். 48
- சேனா பதிமூன்று மாசிரமஞ் சேர்ந்தவனாய்
மானா ரிருவருடன் மாண்பாகக் கானதனில்
ஊன்சுருக்கி மேலாம் பரம்பொருளை—யுட்கருதி
தான்சுருக்கி னுன்பொறியைத் தான். 49
- தேர்திருத ராட்டிரனுஞ் செர்திருநேர் பத்தினியும்
பார்புரக்க வில்லையொரு பாலனென—நேர்முகமாய்த்
தங்குலத் தேவான சஞ்சயனைத் தான்வேண்ட
அங்கழைத்தான் வ்யாதனைநே ராய். 50
- வேண்டுவர மீந்தருளி விண்மறைந்தா னக்குருவும்
பாண்டுமறிந் தந்தோர பதைத்துருகிப்—பூண்டயங்கி
மின்னாருங் குந்தியினை வீட்சணித்தா னங்கவளுஞ்
சொன்னா டனக்கிருந்த குள். 51
- வாடுங் கொடிக்குமழை வாய்த்தென்கோ லுணின்றித்
தேடும் பயன்றவர்க்குச் சேர்ந்ததென்கோ—வோடுதான்
கொண் டேற்பான் மாமணிகைக் கூடியது போலென்கோ
பெண்டாலே பாண்டடைந்த பேறு. 52
- அந்தமுனி தந்த அருமைகொளு மந்திரத்தைச்
சின்தையிலே யுன்னித் தியானித்துக்—குந்தியெனுங்
கற்பரசி நற்புதல்வர்க்கா வுரைத்தாள் பாண்டுமனன்
சொற்பமுதா காமல் துணைந்து. 53

- அந்தகனூற் காலா லாந்தரும வீமருடன்
இந்திரனா லர்ச்சுனனை யீன்றாளே—குந்தியைப்போல்
மத்திரையுந் தேவ வயித்தியரால் பின்னிரண்டு
புத்திரரை யீன்றாள் புரிந்து. 54
- குந்திமுன மீன்றவந்தக் கொள்கைதனைக் கேட்டறிந்து
வெந்துமனங் காந்தாரி மிக்கமுங்கி—உந்தியினைக்
கற்கொண்டு தாக்கக் கருப்பஞ் சிதைந்தந்தோ
முற்கொண் டிறங்கினதால் முன். 55
- மன்னன் கருதுதலு வந்தே வியாதமுனி
உன்னி யருளா லுறவெண்ணிச்—சின்னாளில்
ஆணை நூறு கடத்தருளி வொன்றின்றுபெண்
டானாக இட்டகன்றான் றான். 56
- ஆச்சியம் பெய்த கடங்களைமு னுங்கிருந்து
ஓச்சியே யீமுதல வொண்டாமல்—பேச்சின்றி
காந்தாரி பாந்தளெனக் காத்துறைந்தாள் கண்ணிழந்த
வேந்தா தரிக்க விழைந்து. 57
- தீத்தொழிலை கன்றித் திரிதந் தெருவைபோல்
நோத்தரு புன்புதல்வர் நூற்றொருவர்—மூத்தவிரா
வந்துதய மாணர்கள் மன்னனுடன் காந்தாரி
முந்துவகை கொள்ள முனைந்து. 58
- சித்திரைபோய் வேளின் விருதே திசைமுழங்க
மத்திரைபோய் அன்னத்தை மன்னவர்க்கு—வைத்துரைக்கப்
பூமா தெனவே புகழ்ந்தழைத்தான் பள்ளிக்கு
நாமோத லாமோ நவில். 59
- என்னென்பேன் மாதி னிதட்சுவையா லெஞ்சினான்
மன்ன னொருகணத்தில் மானவரே—துன்னுவிடம்
ஆரமுதா மந்தோவன் காலத்தின் கோலத்தால்
பேரமுதம் நஞ்சாகும் பேசு. 60
- மத்திரையு மோலமிட வந்தாங்கே குந்திநொந்து
புத்திரரை யார்காப்பர் போயினையே—யித்தரையில்
மன்னாவோ வென்றுமிக வாய்விட்டமுது நின்று
மின்னோ வெனவிழுந்தாள் மேல். 61
- ஓற்றா லறிந்த உரவிதுரன் முன்னாவார்
எற்றா லிறந்தானோ வென்றேங்கி—பற்றதனால்
அங்கடைந்து செய்கடன்க ளாற்றப்பின் மத்திரையு
பொங்கி யெரிபுக்காள் புரிந்து. 62
- குந்தி யினைத்தடுத்து கொண்டுவந்தார் மக்களொடுந்
தந்தி பெயர்கொண்ட தன்னகரில்—வந்தபினை
எண்ணில்லாத் தேயத் திறைவர் தூயர்நீக்கக்
கண்ணில்லா னுந்தோர்ந்தான் காண். 63

- மன்னர்வழித் தோன்றலாய் வந்ரோ தரணீவோரும்
கன்னனொடு நூல்பலவுங் கற்றூர்கள்—பின்னவர்தாம்
பல்கலையுந் தேர்ந்துள்ள பாரத்து வாசரிடம்
வில்வினையைத் தேர்ந்தார் மிக. 64
- வின்முதலாந் தேர்வினநாள் வேந்தீர் வருகவெனுஞ்
சொன்முதலாம் ஓலைதனைத் தூண்டவே—மன்முதலாந்
தேசத்தார் கூடுந் திருநா ளிடமதனில்
நேசத்தார் சீடரெலா நேர்ந்து. 65
- ஆசா ளிடங்கற்ற அத்திரமும் சத்திரமும்
மாசா ரதித்தேர்வும் மற்போரும்—கூசாதாம்
ஏற்ற மிறக்கங்கள் எய்தல் படைகாப்பும
போற்றப் புரிந்தாரே போந்து. 66
- வின்மையினிற் கன்னன் அருச்சுனனு மிக்கோனாய்
பின்மையினும்பின்னுள்ளார் பின்னரென்றே—மன்னுள்ளார்
ஓப்பிட்டார் தண்டிற்கு வீமனே யுச்சனென
செப்பிட்டார் தேர்ச்சிதனைத் தேர்ந்து. 67
- தக்கிணையா வேண்டுநிதி தான்கொணர்ந்து மன்மக்கள்
அக்குருவின் பாதத்தி லாக்கலுமே—நக்கவவர்
பொன்னுடை வேண்டேனான் போரிற் றுருபதனும்
ஒன்னனைக் கொண்டடைந்தா லாங்கு. 68
- நாஞ்சால வோகைகொள்வேம் நல்லவரே என்னுரைக்கப்
பாஞ்சாலஞ் சேர்ந்து பறைசாற்றப்—பாஞ்சாலன்
கன்னன் றுரியன் கனிட்டர்மேல் போரியற்றத்
தன்னமைச்சை விட்டான் சலித்து. 69
- மந்திரிகள் வந்தியற்று மாபோருக் காற்றூராய்
நொந்து புறங்காட்டி நூற்றுவரும்—வந்தாரே
என்னு வறிந்து எமனார்சேய் பூசலுக்குச்
சன்னாகப் பட்டான் தக. 70
- முன்னோனை வேண்டி முனைந்தா ரிருவருமவ்
வொன்னனைக் கட்டி யுறுவமெனச்—சொன்னாராய்த்
தேர்முடுகப் பாஞ்சாலஞ் சேர்ந்தவ் வரசனிடம்
போர்முடுகு மொற்றும் புக. 71
- வந்தோ ரிருவரையு மன்வினவத் தன்னமைச்சர்
வந்தோ ரிவரென்று வாயுரைக்கப்—பிந்தாமல்
நாற்படையோ டாங்கு நமே வருதுமென
வேற்படையா னுற்றான் விரைந்து. 72
- வீமனா லச்சேனை நில்லாது வீந்திடவும்
காமனா மென்னுங் கடுங்கணையால்—கோமகனும்
அர்ச்சுனனுக் காற்றூ தகப்பட்டான் கட்டிலம்ம
அர்ச்சுனற்கு முன்னிற்பார் ஆர். 73

- கட்டோடு கொண்டுகுரு காலடியிற் றுனிறுத்த
மட்டோடு மோகையுடன் மன்னர்முனம்—இட்டதொரு
தக்கிணையை வாயாரத்தான் புகழ்ந்து பாஞ்சாலன்
உக்கும்வகை சொன்னு னுணர்ந்து. 74
- என்னோடு கற்குங்கால் என்னே வகமகிழ்ந்து
தன்னாட்டுச் செங்கோலன் றுனாகில்—நன்னாடு
பாதியுனக் கீவனென்றாய்ப் பாற்பசுவே வேண்டியுற்றேன்
போதியென்று யேதிலான் போல். 75
- செல்வ்மொடுவறுமை செய்யுமவர் தம்வினையால்
எல்வந்தாற் போமிரவி லென்பார்கள்—வில்வேந்தே
இன்றுனக்கு வாழ்வரசு மீந்தேனான் நீதிநெறி
என்று நிற்கவின்பா யென. 76
- ஏக்க முற்றுப் பாஞ்சாலனிந்தத் துரோணனைப்பின்
போக்குதற்கோ ராண்மகவும் புத்தியுடன்—வீக்குற்ற
வில்லாளற் கீயவெழில் மகவுந் தான்வேட்டு
நல்லார்பா லாய்ந்தா னயந்து. 77
- வேள்விக்கு யாச னுபயா சனைவேண்டித்
தோள்வலியோ டாணலியுந் தோன்றவே—வேள்விதனில்
அக்கினியில் மிக்கழகாம் பெண்ணென்று மம்முறையே
அக்கினியிற் பெற்றானே யாம். 78
- பாஞ்சாலன் சேயிருவர் பாங்காய்த் துரோணரிடம்
தாஞ்சார்ந்து கல்விபல தான்பயின்றார்—பாஞ்சாலன்
எண்ணம் வளர்ந்தனவா ஈங்கிருப்ப வத்திநகர்
அண்ணன்பால் சொன்னு னறம். 79
- வல்லவராய்க் கற்றாய்ந்த மக்களுற மாணிலத்தில்
ஒல்லு முடிபுனைத லுத்தமமே—தொல்லுலகின்
எண்ணமென வோதியக்கா லீட்டினான் மந்திரரைக்
கண்ணிழந்தான் மன்னவைக்குக் காண். 80
- அறிவிற் குருவா யரசனே கண்ணு
பிறிவி லுயி ராயவம் பேசில்—செறிகவரி
ஓத்தார் ருலகமெலாம் போற்று முயர்குணத்தார்
ஓத்தா ருலகெனவே யோர். 81
- மண்டலத்து மிக்குள்ள வாலறிஞர் யாவருமே
மண்டலமாய்க் கூடுதலு மன்னர்பதி—கண்டினிதா
எண்ணிலா வாண்டாக ஏற்றேயும் மாதரவால்
கண்ணிலா தாண்டிருந்தேன் காண். 82
- மெய்த்திருவு மேதினியு மேன்மையுற நற்றரும
புத்திரற்குச் சூட்டநறும் பொன்முடியை—நத்திமிக
எண்ணினேன் யெண்ணமுமே யானறிய நும்முடைய
நண்ணினேன் சொன்மினென்றுனால். 83

- மன்னன் பிரிவதனால் மாழ்கிமன நற்றருமன்
மன்னனென லாலன்ப ராகியே—சொன்னமுடி
சூட்டுதலே நன்றென்று சொல்லியுளத் தோகைமிகப்
பூட்டி நின்றார் நன்மை புக. 84
- சஞ்சய. நேயாதி சோதிடத்திற் றக்கோரால்
விஞ்சபுகழ் நன்னாளில் மேன்முடியைக்—கஞ்சமலர்
மாலைபுடன் செங்கோலு வாங்குந் தருமனென
ஓலையொடு தூதுவிட்டார் ஓர்ந்து. 85
- ஆய்ந்துமுடி சூட்டுநா ளாங்கடைந்த மக்களுளே
வேந்தர்பெரி தென்பார்கள் வீரரொடு—மாந்தர்பெரி
தென்பார் மகளிர்பெரி தென்பார் புலவர்பெரி
தென்பார் அறிந்தா ரெவர். 86
- அத்தி நகரியோ வன்றே வெனத்திகைத்துத்
தத்த மிடங்காணத் தாகமாய்—உத்தம
பானையத்தும் பூண்டிநகர்ப் பண்ணையத்தும் போலவே
கானையொத்தார் புக்கார் கவின்று. 87
- அப்பொழுது மண்டபத்தே யானபல தீர்த்தமெலாங்
தப்பறவே கொண்டுவந்து தானூட்டி—செப்பரிய
கோமுடியுஞ் சூட்டி கொடுத்தான்செங் கோலையுமப்
பூமுடிய வாண்ட புமான். 88
- தன்னாற் பகைவராற் தங்குவில்ங்காற் கிளையால்
ஒன்னாத கள்வரா லோங்குபயம்—மன்னாவே
நற்றரும னாட்சி னடத்தினு லென்றுலகம்
பற்றியுளத் தெண்ணப் பரிந்து. 89
- தேருமை நன்னூலைச் செங்கோலைத் தான்வேண்டி
போருமை கொண்டானைப் போற்றியே—வேருகத்
தூண்டினான் மாமன் துரியோ தனன்வந்து
வேண்டினான் தந்தையின்கால் வீழ்ந்து. 90
- தருமனர சாட்சிதனைத் தாங்காதப் பொல்லா
திரியோ தனன்சொல்லைத் தேர்ந்து—பிரியாமை
போக்கினான் செங்கோலைப் புண்ணியத்தா னில்லாத
நோக்கினான் சொன்னானே நூல். 91
- தாதைவிது ரன்றனையுந் தான்தேற்றக் காசியென
ஓது நகரி லுறையைவர்—நீதியுடன்
சென்றாளுக்கை நன்றூந் திரத்தா ரிருவோர்க்கும்
பொன்றாளுக்கை நேராமற் போம். 92
- ஓத்தா ரிருவரென வோங்கு மனைமாடம்
நத்தியரக் காலியற்றி ராரந்தோ—வித்தாகும்
நற்றருமன் றன்னோடாங் கைவரையு நன்னாளில்.
நற்றருமஞ் சேர்கவென்ற னால். 93

- காசியே மன்றாக காசினியை யாண்டிருந்தார்
ஆசியே கூறிடவு மானீரோர்கள்—நேசியா
வீமன்பா லம்மணையின் மீளுவழி ய்யவிதூரன்
தாமன்பால் கூறிவிடுத் தான். 94
- ஒன்றார் குறித்தநா ளொன்றின் முனமெரியைத்
தன்னு லெறிந்தனபோ ருன்மூட்டி—முன்னாக
தாயுடனே ஐவர் தமைத்தூக்கி பீமனவன்
பேயுமலுங் கான்புகுந்தான் பின். 95
- வைத்துத் துயில்நீங்கா மன்னோடு தாய்தம்பி
துய்க்கு முணவைத் துருவுங்கால்—உய்த்தன்னே
தங்கைதனை வல்லரக்கன் சாரு மணிதர்மணம்
எங்கிருந்தென் றுய்ந்துவர வே. 96
- கண்டனளே வீமனிறை கண்ணழகுந் தோளழகும்
விண்டனளே காதறனை மெய்யாகப்—பெண்டின்பம்
கொள்ளென் றிரந்தாளை கோமகனு நின்சரிதம்
விள்ளென் றுரைத்துரைக்க மேல். 97
- இற்றைநாட் போனானுன் ஏற்பனென வியைந்தாள்
கொற்றமுறு வாளிடும்பன் கோபமுடன்—மற்றிவளை
நீமடியா தேற்றுமணம் நேர்வாய் எனதுபசி
தாமடிய வந்தாய் தனி. 98
- என்றெதிர்க்க வாள்வீமன் ஏற்றவனை நொய்தாக
கொன்றவித் துள்ளக் கொதிப்படங்கி—நின்றவெல்லை
செங்கோலன் தாய்தம்பி சேர்ந்தவ் வணியோடு
தங்கோல நீக்கினார் தான். 99
- வீமனையே மாமியிடம் வேண்டி யவளருளால்
காமனையே கூடிக் களித்தாள்போல்—வீமனையே
கூடித் தழுவி குமரனையும் பெற்றெடுத்தாள்
வாடுமிடை யாளவளு மற்று. 100
- வேத முனிகூற வேத்திரகீ யம்புகுந்து
வேத முனிவராய் மேவினார்—சாதகமாய்
காயிலைநீ ருணு கறித்தருந்தி யவ்வூரார்
ஏயுமனார் கண்டிருந்தா ரேன். 101
- இல்லுக் கொருநாள் இயைந்தமுறை யாகவன்னம்
மல்லுக் கடுத்தபகன் வாய்கொளவே—எல்லில்
கொடுக்கு மகவோடெருதும் கொண்டுறைவா னின்றேல்
மடுக்குமவன் யாவையுமே மன். 102
- என்றஞ்சி வாழ்ந்தார்க ளீயுமுறை ஐவருமே
ஒன்றி யுறையில்லாட் குறுதலுமே—நன்றுசொல
நன்மகவு மில்லெனந் நாசமுறுவாற் களிக்கும்
கன்ம நிலைக்கென்புரிவேன் காண். 103

- என்றமுது நிற்கு மேழைக் கிரங்கியம்ம
ஒன்றுமக னுள்ளானுறு துயரம்—இன்றுவிடு
என்றுரைத்து வீமனை முன்னேற்றிச் சகடமதில்
அன்றனுப்பினான் தாய் அமர்ந்து. 104
- பாதிவழி போகுமுனம் பாண்டில்நிறை சோறனைத்தும்
மீதியற வீமன் மிசைந்திருக்கக்—காதுதற்கு
வந்த பகனை மடித்துச் சகடமொடு
வந்தனனூ ரோகைகொள மன். 105
- சின்னாவ் லூர்தனிலே சேய்களொடு தாயிருக்க
மன்னாகச் சென்றவர்கள் மாய்ந்தனரே—என்னாவோ
தீயுற் றழிக்கவென தேம்பி யழுதாற்றி
ஓய்வுற்ற தத்திரக ரூர். 106
- நஞ்சனையான் செய்தவொரு நாசமுறு மாயமோ
வஞ்சனையோ ஐவர்நிலை மாரியே—எஞ்சினரே
என்றென்றே தேசத்தார் ஏக்க முறத்தூரியன்
நன்றென் றரசாண்டா னால். 107
- பாசத்தாற் கேட்டுவிறற் பாஞ்சால நவ்வுரையை
நேசத்தாற் றுன்பமது நீடிக்க—மாசற்றூர்
பாலணிகி பஞ்சவரின் பான்மைதனை சோதிடமா
நூலணிகி யோர்ந்தா னுனித்து. 108
- மன்னர் விதிப்படியே வைத்தாற் சுயவரத்தம்
மன்னர்தயங் காதுறுவர் மற்றென்ன—சொன்னபடி
யுய்த்தான் திருமுகத்தை ஓங்குதிரு நாடனைத்தும்
கொய்த்தாம வல்லிமணங் கொண்டு. 109
- செய்தி பறந்துள்ள தேயத்தர் ரெல்லோரும்
எய்தினு ரோலைகண்டு ஏழுற்ற—செய்திதான்
வேத்திரகீ யத்துள் விரவவடைந் தாரைவர்
வேத்திரகீ யந்தனையே விட்டு. 110
- நன்னிமித்த மாங்காங்கு நாட்ட வியாதமுனி
முன்னிற்க கண்டே முடிதாழ்ந்தார்—வின்னிமித்தம்
வேந்த ரவையத்து மேவிக் குயினிளம்போல்
சார்ந்தவவை யத்திருப்பீர் தான். 111
- உங்கட்கே யாரு முளங்கொள்வீ ரென்றைவர்
தங்கட்கே யீந்துவிடை சார்ந்தானால்—திங்கட்குப்
பூரணமை வந்த பொலிவேபோ லைவர்களு
ஆரணங்கள் போலடைந்தா ராங்கு. 112
- ஐந்துபத்தோ டாரு யமர்தேய மன்னரிலே
ஐந்துமொய்த்த மாமுடிகா னானேங்கி—ரைந்துமனம்
நன்மகனை நோக்குதலு நாப்பனெழுந் துரைத்தான்
வின்முகத்து நாண்பூட்டி மேல். 113

- மச்சேந் திரந்தன்னை மஞ்சள்நீர் பார்த்தெய்தார்
கச்சார் தனத்தாளைக் கைக்கொள்வர்—எச்சிறப்புங்
கொண்ட சுயவரத்தின் கோளென்றான் மன்னவர்கள்
கண்டெழுந்தார் வில்லடுத்து காண். 114
- மாயனலி யோடினைய மன்னையுங்கண் காணித்து
நேயநமக் கில்லையதில் நின்மினென—நேயமுடன்
எத்துணையோ மன்னர் எடுத்தார்நா னேற்றமல்
பொய்த்துநின்றார் இன்னல் புக. 115
- வாண்மை கொளுந்துரியன் மன்றில்வில் கையெடுத்து
நாண்சா ணிருக்கவிட்டு நாந்துருண்டான்—ஆண்மைகொளும்
கன்னன் மயிர்க்கிடையே காணவளைத் தெய்வனென
மன்னரிடை யேவிழுந்தான் மன். 116
- வந்த வரசரெலா மாட்டாரா யோய்ந்ததற்பின்
இந்தவினை யந்தணர்க்கா மென்றுற்றே—யந்தவில்லை
எய்யப் பனவர்க் கிடம்வேண்டி. தானெடுத்தான்
தையலுக்கு மாலையெனத் தான். 117
- வில்லெடுத்த வர்ச்சனனும் வேதியனும் நாண்கொளுத்தி
எல்லடுத்த வக்குறியை யெய்தானே—சொல்லடுத்த
மன்ன ரெலாங்கூசி மந்திரமோ வென்றஞ்சி
தொன்னகருக் கேகிநின்றார் சூழ்ந்து. 118
- மாலையிட்ட பெண்ணோடு வந்துதா யுள்ளிருக்க
கோலையிட்டே எய்துகனி கொண்டனென—மாலாகி
ஐவருநீ ருண்கவென அன்பாகத் தாயுரைக்க
ஐவருமொக் கச்சிரித்தா ராங்கு. 119
- என்னையான் சொன்னபடி என்றுதிகைத் தாடருமன்
ஆன்னாயுன் சொல்வேத மாமென்றான்—பின்னாடிப்
பாஞ்சாலன் வந்தந்தப் பஞ்சவரைக் கண்டேற்றான்
கேஞ்சால ஓர்புனைந்து நின்று. 120
- இன்று வரையிருவ ரேற்றதிலை யோர்பெண்ணை
நன்றுகொலோ ஐவர்பெண்ணை நண்ணலென—ஒன்றியே
எண்ணினான் வேதவி யாதனையப் பாஞ்சாலன்
நண்ணின னாங்கவன்முன் நன்கு. 121
- வந்து திரௌபதையை மன்னரைவர் நாண்பூட்டல்
முந்தைவர லாறதனால் முற்றுமென—நிந்தையற
நன்று யவள்சரித நாடறிய ஐம்பொறியை
வென்றான் விரித்தான் விதந்து. 122
- பஞ்சவர்க்கு நன்னுளிற் பாஞ்சால னெப்பிமன்ம்
கொஞ்சுகிளி யானைக் கொடுத்தானே—அஞ்சலறும்
பஞ்சவரி னாற்றல் பகர வறிந்தேங்கி
அஞ்சிநின்றார் நூற்றுவரு மாங்கு. 123

- அத்திரகர் தன்னிலுள் ஆன்றோ ரமைச்சரெலாங்
கொத்தையுட னாராய்ந்து கோக்குமரர்—நத்தியவர்
காண்டவபி ரத்தமெனுங் காட்டுடனே பூப்பாதி
பாண்டவர்க்கு யீந்துவிட்டார் பாங்கு. 124
- கண்ணன்வரக் கண்டு களித்து வணங்கிநின்றார்
எண்ணரிய நன்னகர மேற்படுத்த—விண்ணகர
சிற்பிதனைச் கூலித் திறம்பெறவோர் நன்னகரம்
பொற்பமைய வாற்றுகெனப் போந்து. 125
- மாடங்கள் மானிகைகள் மன்னரவை நாற்படையின்
கூடங்கள் மந்திரிகள் கூடுமிடங்—ஆடரங்கு
பாடு மிடம்புலவர் பாவலர்கள் தங்குமிடம்
நாடுமிறை கோயில்முதல் நன்கு. 126
- இன்னும் பலபலவும் எய்து மரண்மனையும்
மன்னர் மறையவர் வைசியர்கள்—பின்னருளார்
நற்றெருவும் பொய்கைகளும் நல்லவறச் சாலைகளும்
கற்றுத் துறந்தமுனி கள். 127
- தங்குந் தளியும் சாமிதிருக் கோயில்களும்
மங்கு லுறங்கும் மதிலகமும்—தங்கி
மிளிரப் புரிந்தான் விண்ணகருந் தோற்க
ஒளிநீந்திரப் பிரத்த லூர். 128
- ஊரிந் திரமா யொளிந்தலா லிந்நகரம்
பேரிந் திரபிரத்தப் பேருறீஇ—சீர்பெற்று
வைகுந் திறமதனல் வானவரு வந்துநனி
வைகவுளங் கொண்டாரம் மா. 129
- மாபதியே வந்தந்த மானகரைத் தான்திறக்கக்
கோபதியு மாட்சிதனைக் கொண்டானம்—மாபதிக்கு
வந்தபெரி யோர்தம்மில் மாதவத்து நாரதருந்
தந்தாரே நீதிநெறி தான். 130
- ஆண்டுக் கொருவரா யைவரும்பாஞ் சாலிதனை
ஆண்டுவரு வீரொருவ ராளுங்கால்—ஆண்டமையின்
தண்டங் கமண்டலங்க டாம்பிடித்துக் காசினியைக்
கண்டிங் கடைதல் கடன். 131
- என்ன வுரைத்ததனை யேற்றுருநாள் தன்மனந்தப்
பன்னி யொடுநிலவும் பள்ளியிலே—வின்முதலாம்
ஆயுதமெ லாமெடுக்க அர்ச்சனன்ற னுற்றதனல்
வாயுறுத்திச் சொன்ன வகை. 132
- கங்கைமுத னீராடி காசிகச்சி தில்லைமுதல்
எங்கும் படர்ந்தே யிறைவனையே—பொங்குமன்பின்
தேவாரஞ் சாத்தி திருவா சகமுரைத்து
நாவாரப் போற்றி நனி. 133

- கொள்ளுங்கா வேறி குதித்துவருங் காவிரியின்
தெள்ளுநீ ராடித் திருவருட—உள்ளுரங்கும்
மாதவனைக் கண்டு மகிழ்ந்துதிரு வாய்மொழியை
ஓதியுளங் கொண்டுமின்றூ னேர்ந்து. 134
- நீராடு லூகிதனை நேசித் தரவாளை
போராடப் பெற்றுப் புரிந்தபினர்—தோரோடும்
மாமதுரைக் கோவின் மகளைமணந் தோர்மகவை
பூமணக்கப் பெற்றப் புறம். 135
- மன்னக் கடல்கடந்து மால்துவரை தானணுகி
வன்னக் கடனிறத்தான் வந்திக்க—முன்னாசி
கூறியீ ராடலுறுங் கொள்கை யறிவித்தான்
கூறினான் பின்னானைக் கூய். 136
- தங்கா யுனது தவந்தா னுருக்கொண்டே
இங்கான வாரொக்கு மிம்முனிக்கு—நங்காய்நீ
குற்றேவல் தானூற்றிக் கொள்வாய் பயனெனவே
நற்றே வெனத்தொழுதாள் நன்கு. 137
- இந்திரற்கே பூசை இயற்றுநா ளின்றென்று
தந்திரமாய் அப்பதிக்குத் தந்தமரை—முந்தப்
பலராம ரோடு பரிவாரம் சூழ
அலரோ னுதயமுற்றூ னங்கு. 138
- கன்னி பணிசெய்யுங் காலம் முனிவடிவந்
தன்னிலுறும் விற்றழும்பாற் றுனயிர்த்து—அன்னவனை
வந்தனைசெய் தேத்திப்பின் மாதவனை நின்றனையே
தந்தநகர் கூறென்றாள் தான். 139
- இந்திரபி ரத்தமுளேன் யீராறு திங்களிலே
மந்தா கினிமுதலா மாதீர்த்தம்—நிந்தையற
ஆடிவந்தேன் பாண்டவரி லர்ச்சனன் நானென்ன லுநீர்
வாடிவடித் தாள்விழியின் மன். 140
- உள்ளத்து நீங்கா வுறுகா தலர்நேரின்
விள்ளுவரோ கண்ணொடு விண்பதியை—உள்ளினார்
ஆங்குற்றார் வந்தனை செய்தக்கினியின் முன்பாக
மாங்கிலியம் சூட்டினான் மன். 141
- தம்பதிகட் காசிமொழி தந்துசென்றான் இந்திரன்விண்
வம்பணிந்த கூந்தன்முடி மானவனை—நம்பியுடன்
செல்லென் றலாயுதன்பாற் சேர்ந்துரைத்தா னிச்செய்தி
மல்லொன் றுதோளானம் மால். 142
- தன்றேர் சுபத்திரையா டானோட்ட வர்ச்சனனும்
அன்றேந் திரபிரத்த மாானை—கன்றூலே
காயெறிந்தா னுள்ளிட்ட காவலர்கள் தாங்களித்துப்
போயிருந்தார் வென்றி புக. 143

- பின்னா ளபிமனைப் பெற்றாள் சுபத்திரையும்
என்னு வறிந்தைவர் இன்புற்றார்—உன்னைப்
பலராமர் தம்பியொடு பாங்காச்சீர் கொண்டு
நலராய் அடைந்தார் நனி. 144
- சில்லென்று பூத்துச் செடிகளெல் லாந்தழைய
வில்லென்று கையேந்தி மென்கரும்பை—அல்லென்ற
ஆனை யொடுதென்ற லாயங் கிளிநான்கு
சேனையொடு வந்தான் வேள்தேர்ந்து. 145
- எய்யானம் பென்றங்கே யிண்டுவபோல் வண்டொலிக்கு
முய்யானங் கண்ணனோ டுற்றானே—நெய்யானும்
பாலானு மூட்டுவபோல் பக்கத்தே புட்கூவும்
ஆலானங் கேட்டிருந்தா ரால். 146
- சோலை யழகுண்டு துய்த்தாரன் னாட்களிலே
மாலை யடைந்தானோர் மாதவனு—வேலையினை
அன்னோரும் பூசிக்க ஆங்கவனூண் யாசிக்க
அன்னோருஞ் சம்மதித்தா ரால். 147
- சந்தோட மீக்கொள்ளத் தானானை னக்கினியு
வந்தோன் செயலறிந்த மன்னரிலே—சொந்தமென
காண்டா வனந்திக் கடவுட்குத் தானீந்தான்
பாண்டவரிற் பார்த்தனே பார். 148
- அக்கா டடைந்துநின் றங்கி யுணப்புக்கைதான்
திக்கெல்லா பெளமெனச் சேர்தலுமே—மிக்ககடைத்
தியெனவே யோங்கித் திகழ வமரேசன்
கூயனுகு மேகங் குறித்து. 149
- நீயிர்போய் காண்டா வனமதனை நீருக்கும்
தியனைப்பீரென்று நனி செப்பலுமே—போயுகுத்துக்
கல்லென்று பெய்திடலும் காண்டபன் காடனைத்தும்
வில்லம்பால் வேயந்தான் மிக. 150
- இந்திரனுஞ் சேனையுட னீண்டினான் போரிற்கு
வுந்தினான் பாணத்தை யோர்கோடி—நந்துறவே
காவேயந்த பாணத்தான் அர்ச்சனன்பாற் கற்றாலும்
நாவேயந்தார்க் காமோ நவில். 151
- ஓடினார் பின்காட்டியும் பரெலாம் நொந்துநின் று
ஆடிக்காற் றாசா யலைந்தார்கள்—நாடிமிகத்
தங்குருவே சர்ந்திசெய சாத்திரங் களாராய்ந்து
தங்கினர்நற் றேவநகர் தாம். 152
- தியுற்ற கானகத்தில் சிக்குற்ற தக்ககனும்
வாயுற்ற குட்டியுடன் வானேக—பாயம்பால்
மாய்ந்திட்டான் வாயிலுள வாலிற்ற குட்டியினை
ஆய்ந்தாற்றி னார்தேவ ராங்கு. 153

வான்முறிந்த வச்சுவ சேனன்னு மாறுதலாய்
மேன்முடிந்த காயமொடு மேவியே—வான்முடிகொள்
ஒன்னலர்க் கின்னூர்தா மொன்னு ரெனவுணர்ந்து
கன்னனுக்கம் பாணன் கறுத்து. 154

ஆங்கே மயனு மபயமென வர்ச்சுனற்குத்
தீங்கொழித்து வந்துவகைத் தீக்கடவுள்—பாங்குடனே
ஓயாத தூணி ஓடியாவில் நற்பரிதேர்
வாயாரம் போடளித்தான் மன். 155

மண்ணுலக மன்னவர்கள் வானவர்மேற் போரியற்றி
வெண்ணிடச்செய் தற்காங்கு வெள்கியே—எண்ணியெண்ணி
நற்கரும மாராய்ந்து ராசகு யம்புரிந்தேர்ன்
நிற்குமொரு வற்கடிமை நேர்ந்து. 156

எவ்வுலகுஞ் செல்லு மியற்கை முனிவரனைச்
செவ்விதுணி வந்தவர்க்குச் செப்பியே—அவ்வியமாய்
பாண்டுவின்பாற் சென்றுரைத்துப் பஞ்சவர்க ளம்மகந்தான்
வேண்டினான் செய்வான் விரைந்து. 157

ஆதிபச்வம் முற்றிற்று.

2. சபாயர்வம்

சீருஞ் சிறப்புடனே வாணாளுஞ் சீர்த்தியெலாம்
நேரும் பிறவெல்லாம் நிச்சயமே—பேருஞ்சீர்
கண்ணு! கமலாவி னாயகனே! என்மென்று
எண்ணுமகம் உற்றூர்க்கே யின்று. 158

ஐயா னனனாக ஐவருமங் காண்டிருந்தார்
மைவா கன்னூதா வந்தானக்—கையாமோன்
வந்தித்தார்க்*காசி மகிழ்வோடு தந்தருளி
சந்தித்தார் நுந்தையென்றான் தான். 159

நன்மக்களைத் தேற்றி யிராசகு யம்நடத்தின்
சென்மக்களை யாறுஞ் சேமமே—என்மக்கள்
தீரரே செய்யுந் திரனுடைய ராமிவரின்
வீரரே யில்லையென்றான் வேந்து. 160

கூறு முனிவர்தமைக் கூடுமோ சொல்லென்றார்
வேறு புகல்வானேன் வீரர்கள்—நேருமே
செய்வீ ரெனப்புகன்று சென்றாரே நாரதரு
மைவீரு மாய்ந்தழைத்தா ரால். 161

கண்ணன் வரத்தழுவிக் காட்டினு ரெண்ணத்தை
கண்ண னதுவே கடனென்று—மண்ணுலகி
லுற்றூரில் நாமே வுருற்று தொழிவோமேல்
மற்றூர்செய் வாரென்றான் மால். 162

மயனைவா வென்றதற்கு மண்டபங்கா ணென்ற
 னயனா லுலகமமைப் பாற்கு—வியப்பாமோ !
 ஆங்கவனும் ராசகு யத்தினுக் கேற்றபடி
 ஓங்கிவளர் மேடைகண்டா னோர்ந்து. 163

மன்னெல்லாந் தங்க மகமியற்ற தானமிட-
 பொன்னெல்லாந் கொண்டொளிர்ப் பூட்டினனோ—வென்
 செய்தா னிலையென்று சிந்தித்துச் சிற்பரென்றும் [நெல்லாந்
 எய்தா வியப்படைந்தார் ஏய்ந்து. 164

மேலுள்ள பச்சையொளி வெய்யோனாற் கீழ்த்தளத்து
 மேலுள்ள கற்பளிங்கி மேற்படர—பாலெல்லாம்
 நீராகத் தோற்றமிட நீங்காது நீர்நிலைகள்
 பாராகத் தோற்றவிட்டான் பார்த்து. 165

மண்டபம் வந்தொன்றிற் றானா யிரமாகக்
 கண்டும் புகுந்தவழி காணாது—கொண்டுள்ள
 மேன்மாடம் பாதளமாய் மேவும் பலசூட்சி
 நான்பாட லாமோ நவில். 166

செய்தம் மயன்வந்து திவினையே னத்தியி
 லுய்திடற்கீ தம்மம்ம வொப்பாமோ—செய்தற்கு
 வேண்டும்போ தெல்லாம் விரும்பியென் பாற்கொடுக்க
 வேண்டுமெனச் சென்றானல் விண். 167

மண்ணுலகை நான்கா வகுத்துப் படைகளை யு
 மெண்ணமிட் டிரிருவ ரேகன்றன்—திண்ணியமால்
 சென்றார் திசையனைத்தும் தேர்பே ரிகைமுழக்கி
 வென்றார வர்தாம் விரைந்து. 168

ஓரொருவ ரீந்திட்ட கப்பந்தா னோதிடவோ
 ஈரிருவ ரீட்டுநிதி எண்ணவோ—போரவர்கள்
 செய்த வெலாமீண்டுச் செப்பவோ முன்னவந்தாம்
 செய்தவமே யாமென்று தேறு. 169

சஞ்சயனே யாதி முனிநோருஞ் சாத்திரரும்
 விஞ்ச மறையொலிகள் மேலோங்க—வெஞ்சாது
 கங்கா புதல்வரொடு காவலரில் மிக்கோருந்
 தங்காது வந்தாரே தான். 170

யாகமிது காண்ட ல்ருமை யருமையென
 யாக மியற்றுகிற வந்தணர்தா—மேகமெலாம்
 கார்காலங் கூடுவபோல் காண்டற் கியலாவாச்
 சார்ந்தார்கள் மென்மேலுந் தான். 171

கண்ணில்லார் காலில்லார் காசம் பெருநோயாம்.
 புண்ணுள்ளார் தம்மோடு புந்தியில்லார்—மண்ணுள்ளார்.
 வாராதா. ரிச்சிலரே வந்தவரை யாராய்ந்து
 யாரோத வல்லா ரவண். 172

- காப்பணிந்து மோதிரமுங் கையிலணிந் ததற்பின்
நாப்ப ணிருக்கவே நற்றருமன்—பூப்புரப்போர்
சேவித்து பின்னிற்கச் செய்யத் துவக்கினார்
கோவித்தா மம்மகத்தைக் கூர்ந்து. 173
- கோடிக் கணக்காகக் கூடியவர் தாமிருந்து
வேடிக் கைப் பார்த்து வியந்திருப்பச்—நாடி
மயனார் வகுத்தபெரும் மாளிகைநல் லோரை
செயலான ரம்மகத்தைத் தேர்ந்து. 174
- வேதிகைமேற் கும்பம் விதானத்தின் கீழிருத்தி
வேதம் வகுத்த வியாதமுனி—ஆதியா
தத்துவத்தில் மிக்கோருஞ் சத்த இருடியரும்
வித்துவத்தா லோதினரே விண்டு. 175
- பக்கமொரு மூன்றுபலர் பண்பாக லோதினரே
முக்கணன்றன் நாமலட்சம் மூவிரண்டு—விக்கினங்க
ளின்றிகிரி யாமந்திர லோபங்க ளெல்லாமும்
வென்றிவரச் செய்தார் மிடைந்து. 176
- நூறு யிரந்த்டவை யாகுதியாம் நோன்பியற்றி.
ஓரா யிரம்பேரு மொன்றியே—நேராகப்
பூரணமாச் செய்தாங்குப் போற்றிப் புகழ்ந்தார்கள்
காரணமா ஈசனையே காண். 177
- அன்ன மவரவற் கானபடி லூட்டினதை
என்ன அருமையென வேத்துவேன்—மன்னவர்பின்
வந்த பரிவாரம் வாழ்த்த மகிழ்வித்தார்
கந்தமுடையோடளித்துக் காண். 178
- வந்த மகுடமுடி மன்னர் குறுநிலத்தோர்
தந்த-விறைநிதியைத் தானேற்று—னந்துரியன்
சந்தன மேலமுடன் கற்பூரஞ் சாதிக்காய்
தந்தார் மலையரையர் தாம். 179
- ஆனை பரியாமா வாடிவற்றின் ரோமத்தும்
ஏனை யுரியாலு மெய்துமுடை—மானினைமுன்
ஓத்த விலங்கும் உயர்பறவைச் சாதிகளும்
அத்தமதி லீந்தாரேயாம். 180
- பொன்னு மணிமுத்து மாதனமும் பூணினங்கள்
இன்னும் பலப்பலவு மீந்தார்கள்—கன்னன்றன்
கையோயத் தானமிட்டான் கண்ணேய்ந்தார் மன்னவர்கள்
நெய்யீயும் யாகத்தே நோர்ந்து. 181
- அத்தருமன் வந்த அரசர் குழாந்தம்மில்
உத்தமரில் முன்புசைக் கோர்ந்துரைக்க—நத்தியே
வேதம் வகுத்தோனை வேண்டினான் அன்னவனும்
மாதவற்கே செய்யென்றான் மன். 182

- என்றப் பொழுதெழுந்தா னிருகுழந்தைப், பேருள்ளான்
நன்ற மெனக்கன்றி னானகைத்தான்—வென்றிகொளும்
இச்சபையி லென்னோ யாதவனைத் தேர்ந்தெடுத்தான்
மச்சகந்தி யின்ற மகன். 183
- வீரம் குலம் வன்மை மன்னரிலே மிக்கோராய்
வார மிலாதுரைக்க வல்லீரேல்—சாரங்காண் !
பாடியிலே மத்தடிகொள் பையலையே யீங்கிவர்தாம்.
தேடி யெடுத்ததென்னோ தேர்ந்து. 184
- வசையே புனைவானை வாவென்றான் போர்க்கு
நசையா லிருவருமே நண்ணி—விசையாலாம்
விஞ்சுபல யுத்தந்தான் மேவினபின் சக்கரத்தான்
துஞ்சவழித் தானவனைச் சூழ்ந்து. 185
- வந்த மறையோரு மன்னவருஞ் சேமமுடன்
தந்த மிருப்பிடமே தாஞ்சேர்ந்தார்—விந்தமதில்
இட்ட விளக்கெனவே யேய்ந்தா ரிவர்பிறர்க்கேல்
கட்டமெனப் பேசிக் களித்து. 186
- சாந்தம் பொறுமையொடு சத்தியமும் கண்ணுத்
வேர்ந்தம்ம வாண்டா னுதிட்டிரனே—மாந்தர்கடாஞ்
செய்தவமே யென்ன செழித்திருந்த தன்னுடு
செய்தவந்தான் என்னென்பேன் தேர்ந்து. 187
- பூதமைந்தாய் சோமரவி பூமானாய் வேதந்தான்
ஓதும் பொருளனைத்து முண்டாக்கி—மாதவர்கள்
போற்றப் புரந்தழிக்கும் பொன்னிமண வாளனைநீ
ஏற்றப் புரந்தருளு மெண்ணு. 188
- அன்றந்த யாகத் தரச நிறையாக
நின்றளித்த வெல்லா நினைந்தேங்கி—கன்றிமனத்
தைவரையும் வெல்லும் அருஞ்சூழ்ச்சிக் காங்கழைத்தான்,
கைதவனும் மாமனையே காண். 189
- வந்தா னதற்கென்ன வல்லால்நீ வேண்டுவன
தந்திடுவே னையந்தான் சாராதே—முந்தரையர்
வந்திடற் கேற்பவே மண்டபம் சிற்பிதனால்
தந்திடற் கெண்ணுவையே தான். 190
- சிற்பரெலா மீண்டத் திருமுகத்தைச் சேர்ப்பித்தான்
பற்பலராய்க் கற்றோரும் பாங்கடைந்தார்—விற்பனமாய்
நன்மாடஞ் செய்கவென நாட்டினு னன்னவரும்
சொன்மாடஞ் செய்தமைத்தார் சூழ்ந்து. 191
- மேன்மாட மஞ்சிறகால் மேலே பறக்கவுயர்
கோன்மாடஞ் சக்கரத்தைக் கொண்டோட.—கான்பாடும்
தத்தை மயிலாடுந் தத்துவங்க டாமமைத்து
வித்தையினால் செய்தார் விரைந்து. 192

- வல்லால் பகைவெல்லு மார்க்கத்தைக் கண்ணிரண்டு
மில்லார்க் கெடுத்தோதி யீண்டுவர—நல்லார்க்கு
ஓலை விடுத்தானே வுற்றதமர் தந்தலையின்
ஓலை கிழித்தெறிவா னூங்கு. 193
- காந்தாரி நாயகன்றன் கையுற்ற வேடெடுத்து
வேந்தாம் விதுரனது மென்சுருளும்—ஏந்தியவ்
வொற்றர் வனம்யாறும் ஓங்கலுமே தாண்டியுற்றார்
நற்றருமன் வாழ்நகரி னன்கு. 194
- தூதுற்றார் நுந்தந்தை சொல்லோ டெனக்கேட்டத்
தூதுவர்தவந் தேத்துதலும் தூமனத்தால்—தீதிலரோ
தந்தை திருத்தாதை தம்பினென வாமென்றார்
தந்தைசுருள் வாங்கினான் றுன். 195
- வந்தித்தே யவ்வோலை வாசித்துப் பின்றந்தை
செந்துருக்கந் தேர்ந்து திகைத்தானே—முந்தைநாள்
தந்தைமொழிக் காகவனம் சார்ந்தானி ராகவனும்
தந்தைமொழிக் கேகல்கடன் றுன். 196
- தம்பியர்க ளெல்லோருந் தான்வருந்த வவ்வோலைத்
துன்புரைகண் டேகத் துணிந்தானே—யம்புலியா
ளிக் குலத்தோ ரின்றுவரை யேற்றார் பிதுர்வாக்கை
அக்குலமென் னாற்கெடலா மா. 197
- தீதே வருக செயம்வருக நீதிவழி
மீதேக வேண்டுநா மென்றவன்றான்—கோதேக
நன்றே புரிதரு மனற்பொழுதி லற்புமிகச்
சென்றான் படைகுழத் தேர்ந்து. 198
- ஆங்கடைந்து தாதை யடிபோற்றி வீற்குரவர்
பாங்கடைந்து பாதம் பரவியே—தீங்ககல
வந்தித்துச் செய்தமணி மாடத்தைக் கண்ணுற்றான்
சந்தித்து யாவரையுந் தான். 199
- உண்டு களித்தே வுறங்கி யெழுந்ததற்பின்
கண்டு சகுனிசொனான் காயாட—பண்டுசிலர்
கட்டமெலாந் தான்கூறி கள்ளிதற்கு நன்றென்றான்
சிட்டந் புகழ்தருமன் றேர்ந்து. 200
- மன்னற் பதிலோப மானெனன் றேநகைத்து
இன்ன வினாயாட்டி லெத்துணைபோ—முன்னதுதா
னாதரித்து வைத்தாலு மாணவிளாங் கணிபோ
லாதரித்த லேகுமென்று னாங்கு. 201
- வாதாடல் செய்கின்ற மாமனை யச்சபையில்
குதாடல் குற்றமெனச் சொல்வதற்கு—ஏதாட்கள்
காலத்தா லத்தருமன் காயாட வொப்பினனனால்
காலத்தை வெல்வதெவர் காண். 202

- ஆட்டந் தனைக்கூற லாமே என துமனம்
வாட்டமுறும் சொல்ல வருந்துகிறேன்—ஆட்டந்தான்.
திட்டமவ ரிட்டபடித் தீச்சகுனி வென்றிடவும்
ஓட்டமிட்டா னெவ்வொன்றூ யோர். 203
- நாடு நகரமுட னாற்றூனை யாளடிமை
தேடுநிதி யாவுந் தீர்ந்தபினே—கூடியுள
தம்பியரைத் தோற்றுத் தாரமுந் தானிழந்தான்
முன்பிதனை யெண்ணவரு மோ. 204
- கன்னன் றுரியன் கனிட்டர் களிப்படைந்தார்
மன்னர் பெரியோர் மனமாய்ந்தார்—சின்னவரார்
தந்தை வருத்தமிகத் தாழாது நீர்வடித்தார்
குந்திசுதர் சிந்தையென்னாங் கூறு. 205
- ஐவ ரடிமையெனு மானந்த மேலீட்டால்
செய்வதுண ராதுரிய தீயவனு—மைவளருங்
கண்ணனைப் பாஞ்சாலன் கன்னி தனைக்கொணர
எண்ணிவிட்டான் தம்பிதனை ஏய்ந்து. 206
- காந்தாரி யோடிருந்த காவலனார் தேவியினே
போந்தா னிழுத்தவைக்குப் போகுங்கால்—காந்தாரி
அச்சோ வெனவலரு மாரணங்கை மீட்காது;
மச்சான்போ வென்றான் மகிழ்ந்து. 204
- கன்னன் னகைத்தான் கனன்று துரியோதனன்றான்
இன்னவட்கு நற்பணிக ளேனிருக்கச்—சின்னவனே
மேலாடை-தா னுரிந்து மென்றுடையி லாக்கென்றான்
ஆலமென்னு துண்ணு மவன். 205
- இந்த மொழிகேட்ட வேந்திழையாம் பாஞ்சாலி
தந்தம் விறலடங்கித் தானிருக்குங்—குந்திசுதர்
வன்மை தெரிந்தந்த மாசபையின் வாழ்பெரிய
மன்னவரைக் கேட்டாள் மதித்து. 206
- மன்ற மிதுவானால் மன்னவரேல் என்குறையை
இன்று தெரிந்துரைக்க வேத்துகிறேன்—வென்றவகை
நான்முன்னே நாயரோ நாயகியை ஓட்டமிடல்
கோள்முன்னே வுண்டா மிக்கோள். 207
- பஞ்சவரை யீண்டழைத்துப் பாடழிந்த சூதாலே
வஞ்சக மாய்மண்ணை வெளவுதற்கு—நெஞ்சமதில்
நச்சியுற்ற வெற்றியது நல்லவெற்றி யாமோதான்
எச்சமறச் சொல்லீ ரென. 208
- சோதி வடிவாள் துரோபதையா டான்கேட்க
நீதியுரைக்க நினையாது—வேரூதியவர்
மெய்யாகச் சித்திரம்போல் விள்ளா திருந்தாரோ
ஐயோ கொடுமையிஃ தால். 209

- மூத்தேர னுரைப்படியே மூடத்துச் சாதனனும்
ஈத்தானே மீத்துகிலே யேந்திழையு—மாத்துவரை
வாசாகா வென்றேத்த வண்ணம் பலப்பலவாம்
தூசாக வாக்கினுன் சூழ்ந்து. 210
- கைசோர்ந்தவ் வீணன் களைப்பேறித் தான்வீழ்ந்தான்
மெய்சோர்ந்து நின்றானே மேலோர்கள்—கைசோர்ந்து
வந்தித்துப் பூவுலக மாதாவே நீயென்று
சிந்தித்து ரைத்தார் சிறந்து. 211
- தானற்று மேலாகுந் தத்துவனை யுட்கருதி
மோனத்திருந்த முழுமணியை—ஞானத்தின்
வித்தாய் விளங்கலுறும் வீராங் களை தன்னை
எத்தகைய ளென் னா ரிசைந்து. 212
- துச்சாதனன் றுரியன் சோரிதமைச் சோர்குழலில்
வைச்சலால் யான்முடியேன் மாசடையீர்—இச்சாபம்
நீங்காது நிச்சயமே நிச்சயமே யென்றுரைத்தாள்
நீங்கா விழியருவி நேர்ந்து. 213
- நூற்று வரைக்கதையால் நூறிக் குருதியினை
ஏற்றபி னன்றி எடுத்துண்ணேன்—ஆற்றும்வரை
கொல்கதையா லெற்றிநீர் கொள்வல் எனவீமன்
நல்விரதங் கொண்டான் நனி. 214
- காளை யர்ச்சனனாங் காண்டபன் கர்னனையான்
ஆளியெனக் கொல்வனென வாங்கரைந்தான்—மீளி
நகுலன் சவுபலனை நான்கொல்வே னென்றான்
சகுனியைக் கொல்வேன்யான் றனித்து. 215
- என்று சகேதேவ னெடுத்துரைத்தா னிவ்வாறு
வென்றியுறு பாண்டவர்கள் வீறுரைப்ப—கன்றியுளம்
வெம்பியந்தக் கண்ணிழந்த வேந்தன்முத லானவர்கள்
பம்புநிறை வீடுமனைப் பார்த்து. 216
- பாண்டவர்க ளாறும்வகை பன்னுதிநீ காட்டகத்தில்
ஆண்டுபனி ரண்டமைந்தஞ் ஞாதமாய்—ஆண்டொன்று
தான்கழித்து நாடடைந்து தக்கவகை யாள்விர்புகழ்
வான் கிழித்துச் செல்லும் வகை. 217
- என்னவந்த வீடுமனும் இந்தநாட் பாண்டவர்க்கு
நன்னலங் கொடாது மன்னுநாளாகும்—அன்னதனல்
பன்னிரண்டு வத்சரங்கள் பாரகன்று கான்புகுந்தும்
மன்னுமொரு வத்சரந்தான் மன். 218
- அஞ்ஞாத மாயுறைந்து மாள்வர்பின் னாடெனவே
சுஞ்ஞாய மென்றுரைத்தார் தொக்கிருந்தோர்—கைஞ்
வல்லடிமை தீர்த்து வனங்காண்போ மாடென்றான் [ஓட்டிடி
சொல்லருந்தீ வந்த சுடர். 219

ஆடப் பணயமுனக் காரளிப்பார் சொல்லென்றான்
கூடப் பணயமறங் கொள்ளென்றங்—காடிடவே
அக்கினியா ளோடைவர் மீண்டவுடன் அச்சகுனி
உக்கிநின்றான் செய்வறியா தோய்ந்து. 219

வாழ்த்தப் பெரியோர் வனஞ்சென்றார் பாண்டவர்கள்
பாழ்த்தப் பிறவிப் பயனிதாம்—ஊழ்த்த
பாவஞ் செறிந்தவிந்த பாரதனை யாண்டிருந்தான்
கோவத் துரியன் குறித்து. 220

முற்றிற்று.

3 — ௭ ஆரண்ய பர்வம். ௩௨

மூலமே யாதி முதல்வா வெனவழைத்த
நாலுவாய் காத்தசீ நாயகனே—சாலவே
எக்கணமுந் தோன்றி இடர்தீர்த் தடியரையாள்
சக்கரனை யெண்ணு மனம்தான். 221

மன்ன வரிற்சிலரு மாமறையோ ருந்தொடர
மன்னரறு காதவழி வந்துவந்து—பின்னரங்கே
தங்கினார் தாமே தவச்சாலை யுண்டுபண்ணி .
பொங்கினார் பூசித்தார் போய். 222

நான்காய் மறைவகுத்த நாயகனார் வந்தருள
பாங்கா யெழுந்தவரின் பாதத்தை—நீங்காத
புந்தியா லைவர்களும் போற்ற வவர்க்குமறை
தந்தாசி கூறினார் தான். 223

சூதாலே கானேகுந் தொல்லோர் கதைபலவு
மோதா மனந்தேற்றி வும்பிதான்—நாதாவாம்
பாசுபதி யையோர்ந்து பன்னாட் டவமிருக்கின்
பாசு பதம்பெறலாம் பார். 224

என்றவுரை தான்கேட்டு யாவர்களு மின்புற்றுக்
குன்றைவிலான் பாலடைந்து கோடற்குச்—சென்றணைய
தந்தார் விடைபெற்றுத் தானேகி யம்மலையை
முந்தார்வ மோடேறி முன். 225

சிந்தை யடக்கிச் சிவத்தையே யுள்ளிருத்தி
ஐந்தடக்கி மோனனா யாங்கியற்ற—தந்தியொடு
மாவலறச் சற்று மதியான்முன் னக்காவை
தேவலரத் தீயூட்டுஞ் சேய். 226

ஐன்றோ விரண்டோநா ளாண்டுபல லுண்சருகு
தின்றருந்திக் கானீரைத் திண்ணமுடன்—வென்றமனக்
காளை கருத்தறிய காவிருக்குங் காவலன்றான்
வேளைக்கூ யோதும் விரைந்து. 227

முந்தை யுகங்களிலே நோற்றார் முனிவர்சிலர்
இந்தக் கடுத்தவத்தை யான்கானேன்—எந்தவரம்
வேண்டியோ செய்வான் விசய னதுதவிர்க்க
வேண்டியன செய்யென்றான் வேள். 228

தேவ வரம்பையுடன் சென்றங்கே தீங்கழையோன்
ஏவுதலும் பூங்கணைக ளெய்திலவே—மாதவத்தோ
னென்றார் திகைத்தங்கே ஏதுவின்றித் தாந்திரும்ப
வென்றான் தவன்சென்றான் வேள். 229

மீண்டார் சொலவிருத்த வேடங்கொண் டிந்திரனுங்
காண்டா வனமெரித்த கானையிட—மீண்டியே
என்னோக்க மென்றானே யேத்திச் சிவங்காண்குந்
தன்னோக்கஞ் சொன்னானே தான். 230

ஈண்டு வருந்திமிக வெண்ணிறந்த காலங்கள்
பூண்டுதவங் காணாது போனாரே—ஆண்டவரில்
ஓன்றான் யென்றேத லுணின்றி யித்தேகஞ்
சென்றலுங் காண்பனென்றான் சேய். 231

இந்திரன்மெய் யாகிலங்கி விரைந் தீசுரனார்
வந்துனக்கு வேண்டும் வரமீவார்—சிந்தை
தளராதியற்று கெனத் தந்தை மொழியத்
தளராது நோற்றான் தனித்து. 232

முககூந் தானவனை முன்னிச் சுயோதனனும்
ஏகென்றான் நற்றவத்தை யீடழிக்க—முகவனு
மீண்டியே கொல்வதற் கேனத் துருவாகி
வேண்டியே சென்றான் விரைந்து. 233

வேடனார் விட்டகணை பின்னிருந்து முன்னாக
ஈடழிந்த ஏனத்தை எய்தலுற்று—வேடனார்
ஊன்கருதிச் சாடலின்நான் ஓடிவரு மேனத்தை,
ஏன்கருதி யெய்தையென்று ரேய்ந்து. 234

ஏற்காக்க வெய்தேநா னேனத்தை நின்குடும்பந்
தற்காக்க கொள்ளுவாய் தானென்றான்—சொற்கேட்க
வேடன் சினந்துமிக மெய்த்தவனே லாயுதமேன்
காடன்முனங் கூறென்றான் காண். 235

பாண்டவரி லர்ச்சனனான் பாசுபத மேற்கவந்தேன்
ஈண்டுவார் வேடனீ யேகென்ற—பாண்டவனை
வேடர் குலத்தின் விரோதி தனித்தானால்
வேடருயி ருண்பரென்றான் மேல். 236

சங்கரனும் வேடுவனைச் சம்பிரதம் வேண்டாங்காண்
சிங்கந்நானென்று நனி தீனமதாய்த்—தங்குடினும்
பல்லா யிரம்யானை பார்த்துவெலப் போமோதான்
நில்லாது போவெனவே நேர்ந்து. 237

- வீரனைத் தேடி விழைகின்றேன் போர்புரிய
வாராயென் றீர்க்கவந்த மாதவனும்—நேர்தலுமே
கற்பார்போல் வேடுவனார் காட்டி மயங்கும்வகை
விற்போர் புரிந்தார் மிக. 238
- ஆச்சரிய மேலீட்டா லான விருவோரில்
மாச்சரியந் தான்கொண் டுமாபதியார்—ஓச்சுகளை
விற்பேர் நாளைத்துணிக்க வேடனா ருச்சியிலே
கற்போலத் தாக்கினான் காய்ந்து. 239
- அண்டர்களோ வேதமுந்தா னாராய்தற் கொல்லுமோ
அண்டமெல்லாந் தானு மரும்பொருளி—எண்டமதில்
பட்டவடி யெல்லார்க்கும் பட்டவகை யான்விரித்தல்
கட்டமென விட்டனனே காண். 240
- ஈச னலனே விறுதியா மற்றோரில்
நேசனேல் வாடுவென்ன நீங்காது—பேசிடமேல்
கற்கவணில் வீசுதல்போற் கர்த்தரைத் தானெறிந்தான்
மற்கொண்ட வர்ச்சனனா மன். 241
- வேடன் சினந்தமிழிக மேனி யினைப்பாறி
சாடுவே னென்றவனைத் தான்றாக்கி—ஓடியே
வானேகத் தானெறிந்தான் மாபனையி னோலையெனத்
தானாக வீழ்ந்தான் றலம். 242
- வானேகு மர்ச்சனன்வென் மச்சகுறி பார்த்துத்
தானே வியந்தருளுஞ் சங்கரியு—மானேர்வார்
வுள்ளங் கவர்ந்திடுவோ னென்றார் மனனடுக்கங்
கொள்ளுந் திறத்தென்றான் கூர்ந்து. 243
- காட்சிக் கரியபரங் காட்சி யளித்தருளு
மாட்சி தனைக்கூற வல்லேனே—நீட்சிகொளும்
கானெல்லாந் தேவர் கணஞ்சூழ்ந்து நிற்கவிறை
தானாகத் தோற்றத் தவன். 244
- கண்டு களித்தான் கவினா ருமாபதியை
வண்டமிழ்ச் சொன்மாலை வனைந்துநின்றான்—கண்டவிறை
வேண்டுவரங் கேளென்றான் மெய்விடு தாவென்றான்
பூண்டதவக் கோண்மறந்து போய். 245
- கானத்தில் வேடுவனாய் காளத்தி யாம்பதியில்
ஏனத்தின் காரணமா யெற்சேர்வை—நீந்ததி
வந்த வணம்படைதான் வாங்கென் றவன்மகிழ்த்
தந்தான் படையைத் தக. 246
- மாலயனு மிந்திரனு வாழ்த்திப் படைகொடுத்தார்
சால மெனப்பரமன் றுனமறைந்தான்—சீலனென
இந்திரனுந் தன்றேர்மே லேற்றிக் கொடுபோந்தான்
அந்தரத்தில் தேவநக ரம். 247

- வானகரைச் சோடித்து மாமகற்குச் சூட்டிமுடி
தானமரு மாதனத்தே தானிருத்தி—மானவனைத்
தேவரெலாம் வந்திக்கச் செய்வித்துத் தானெழுந்து
மாவரநீ தாவென்றான் மன். 248
- உன்னுணையேற்றங் குடனியற்ற லென்கடனே
என்னு குருநூல் இயம்புதல்தான்—உன்னலையோ
வென்றுபணிந் தானை யிறுகப் புலிபகையை
கொன்றேவா வென்றானக் கோன். 249
- மாதலியுந் தேர்கடவ வானுடு பின்னாகக்
காதலியைத் தேடினவன் கண்டாற்போல்—தீதிலியா
மீச னிடம்போ ரியற்றினேன் றுனவராம்
நீசரிடம் போனான்போர் நேர்ந்து. 250
- சித்திரசே னன்றாதாற் நேர்ந்த வவுணகுழாம்
அத்திமுத லானுசேனை யாவோடு—நத்தியே
மேகங் கவிந்தாற்போல் மென்மேலு வந்தார்போர்த்
தாசுந் தவிர்ந்ததென்றே றுன், 251
- வந்தான் மனிதனென மன்னித்தேம் போமென்றார்
தந்தான் பலபகழி சவ்வியாசி—விந்தையாக்
கண்டா ரிவன்சமத்தைக் கைகலந்து போர்செய்யத்
தண்டாது வந்தார் சமைந்து. 252
- சென்றுற்றார் தாந்திரண்டு செல்லென்ன பந்திசெய்து
நன்றல்லார் கூட்டத்தை நாடியே—நின்றெறய்தான்
ஓரொருவர் தந்நேரே ஓங்குபோர் செய்வான்போல்
ஓரொருவ ருங்கண்டா' ருற்று. 253
- தீங்கே புரியவுணர் செய்வஞ் சனையாவும்
அங்கவித்தான் பற்குணன்று னன்னவர்கள்—நீங்காமல்
போர்புரியப் பாணம் புதுவகையாய் ஏவவவர்
ஆரிவ னென்றுள்ளவிந்தா ராங்கு. 254
- உள்ளவிந்து சாவாரொழியத் தலை தளிர்க்க
எள்ளி வருவாரை யிறுப்பதற்கங்—குள்ளுகையில்
போக்கினான் காணார் புதுவகையாம் பாணங்கள்
மூக்கின்மேல் கையானார் முன். 255
- வெட்டத் தலைதளிர்க்கும் வீணர்களை மாய்த்தற்குக்
மட்டமையா தெண்ணுங்கால் வான்மொழிதான்—திட்டமு
காதிற் புகுந்தவுரை கண்டுதிறப் பாசுபதம் [டன்
ஓதிவிட்டான் மாய்ந்தா ரொருங்கு. 256
- பாகன் வியந்தானாய் பற்குணன்ற றுள்வீழ்ந்து
நாகம் புரக்கவந்த நாயகனே—முகப்பேர்
தானவன்ற னாரிதுவே தங்கு மசுரபுகை
வானவர்க்கு தீர்ப்பையென்றான் வந்து. 257

- நன்று செலுத்தென்றான் நாடறுபத் தாயிரரும்
கொன்று கனையவில்லைக் கோட்டினான்—யன்று
விசயற்கு வென்றி வினைகுறிகள் மேவ.
அசுரற்குத் துற்குறிக ளாச்சு. 258
- காலகே யர்தவமும் கஞ்சன் களித்துவந்து
மூலமா யீந்தபெரு முன்வரமுஞ்—சீலமிலார்
செல்வஞ்சீர் பல்வளமும் செப்பரிதா லன்னவரின்
வில்வன்மை யென்னோது வேன். 259
- ஆலமே யன்னா ரறுபதி னாயிரராம்
காலகே யர்தம்மைக் கண்டானே—ஓலமென
வாய் விட்டுத் தானலற வான்கணைகடுவினான்
சாய்ந்திட்டா ரெல்லோருந் தான். 260
- அன்று தவத்தா லயனிடத்து வாங்குவரம்
சென்றுவிட நாளுந்தான் சேர்ந்ததோ—வென்றி
யிரணிய மாபுரத்தை யேகி யெரித்தான்
தரணிவாழ் வில்விஜயன் றான். 261
- வந்தா னருச்சனனும் வானவர்கோன் றுன்களித்துத்
தந்தான் முகமனுரை தானேற்றுக்—கந்தனன்னுள்
போந்த வுலாவெனவே போற்ற வரம்பையர்கள்
போந்தா னுலாவே புகன்று. 262
- காணிற் றருமனிடங் காண்டப னற்புகழைத்
தானுரைக்க ரோமசனைத் தான்போக்கி—மேன்மகற்குக்
காண நடனக் காட்சி சங்கீதமெலாம்
மாண வியற்றினான் மன். 263
- ஆடு மடந்தையரில் அன்னவனை யூர்வசியும்
நாடிவரப் பாட்டி யென நைந்தவளும்—பேடியுருக்
கொள்வா யெனச்சாபங் கூறினான் விண்ணவர்கோன்
விள்வான் வருந்தி மிக. 264
- ஊர்வசியே யானறிந்தேன் உன்சாபம் பார்த்தனுக்கு
ஊர்வரைந்து தங்கள் உருமறைய—ஓர்வருடம்
வாழுங்கால் வந்துறவே வையென்றான் அன்னவளும்
வீழும்வகையாக வென்றான் மேல். 265
- வானின் று போந்தமுனி யர்ச்சுனர்க்கு மாதவனுந்
தானன்று தந்த தனுவோடு—வான்சென்ற
ஆற்றலெலாங் கூறி அறமகனு மாங்குள்ளார்
தேற்ற வருளினான் சீர். 266
- வந்த முனிவரோடு மன்னவனுங் கானகத்தே
வுந்து முனிவரெலா முற்றாய்ந்து—சின்தையவர்
தான்களிக்க வந்தித்துத் தாபதரி னாகியெலாங்
கோன்குளிக்க பெற்றானே கூர்ந்து. 267

- வான்முதலாம் பூதங்கள் வந்த விதம்பலவு
முன்முதலாஞ் சீவர்கடா முற்றனவு—மேன்முதலாந்
தீவாந் திரத்திலுள செய்திபல வுஞ்சொன்னார்
தேவா முனிவரதர் தேர்ந்து. 268
- கூறுங் கதையிற் குபேரனார் தன்னகரில்
கூறுங் குளம்புட்பங் கொண்டதென—நாறும்பூ
வண்ணங் குணமெல்லாம் வர்னித்தா ரப்பூவில்
எண்ணம்பாஞ் சாலிகொண்டா னே, 269
- மேனி யினைத்த விதங்கேட்ட வீமனிடம்
பூனிமித்தங் கூறிமிகப் பொங்கினான்—மானிமித்தம்
நாயகனைத் தானிழந்த நல்லானைத் தானெண்ணி
நாயகனை யேவிலேன் நான். 270
- என்றானைத் தானேக்கி யீயாது பூவுனக்கு
குன்று மெனப்புயத்தைக் கொள்ளுவதேன்—இன்றுனக்கு
அப்பூவைத் தானீந் தனங்கொள்வே நானென்று
செப்புதலோ டேகினான் தேர்ந்து. 271
- வனமும் வனந்திரமு மாமலையும் பிந்தத்
தனதனறுங்காவிற் றுனாய்—வனசமலர்
கொய்வானைக் காவலர்கள் கூடிப் பிடிப்பதன்முன்
எய்தானே பாணத்தை ஏய்ந்து. 272
- அந்தோ யியக்க ரணியணியாய் முன்னுற்று
வந்தோரை மாய்த்தானே மாமன்னன்—வய்ந்தவர்போய்க்
கூறப் படைதனக்குக் கோமானு மாங்கெய்தி
பேறப் படைவிலக்கிப் பின். 273
- வீமனை வந்த வினைகேட்க வாங்கவனு
மாம்லர் கொய்யவென வாயுரைக்க—மாமலரை
போதுமள வுங்கொளெனப் பூரித்துக் கொண்டகன்றான்
மாதுமகிழ் வெய்திடவே மன். 274
- பாண்டவர்வாழ் கானம் பரிமளிக்க வாசமெங்கும்
ஆண்டடைந்த செய்தி யறைந்தவரோ—உண்டுமர
மோங்குமந்த கானகத்தில் உற்ற முனிவருடன்
தாங்குவினை செய்துசரித் தான். 275
- வானளகைக் கோமான் மலரோ பரிபோன
தானவகைக் கேட்டுத் தடுமாறி—மானிடரால்
இன்றிதுவேல் நாளை யியக்கூர் கொள்ளைதான்
கொண்டனரேற் காப்பரெவர் கூர்ந்து. 276
- மானம் பொருதவுரை கேட்டு மணிமானுந்
தானன்றங் கில்லா தனகூறி—தானுளனேல்
எவ்வுலகா ரெத்திறத்தா ரென்றாலு மென்வலியால்
தெவ்வுலகந் சேர்ப்பனென்றான் தேர்ந்து. 277

- மணிமான்றன் சொற்கேட்டு மாண்பெய்தி மன்னன்
திணியா தஞ்செனவே தேர்ந்தங்—கணியாலே
நல்விழாச் செய்தளகை நாதன் மகிழ்ந்திருப்ப
மல்விழாத் தோளான் மலை. 278
- வீமன் பிணக்குற்ற மென்கொடிக்காய் மீண்டொருக்கால்
மாமலர்தான் கொள்ள மனத்தெண்ணி—காமன்றோத்
தென்றலிற் செல்வான்போல் தேவளக மாநகரிக்
குன்றின்கண் வந்தான் குறித்து. 279
- காவலர்க ளோடிக் கழறமணி மானடைந்தான்
பாவலர்கள் வாதிக்கும் பண்பெனவே—ஓவலின்றி
போர்புரிந்தார் மூன்று பொழுதாக வாங்கவர்போல்
போர்புரிவா ருண்டோ புவி. 280
- வேடிக்கை காண்பதற்கு மேலுற்ற யாவர்க்கும்
கூடிக் கணிப்பரிது கோட்டத்தை—நாடிப்பின்
வாறி யடித்தான் மணிமா னுயிர்போக
கூறியழு தானளகைக் கோன். 281
- உன்போ லெனக்கினியா ருற்றுப் படைக்கரசாய்
மின்போ லும் வாளேந்தி வெல்லுவார்—அன்பவெனச்
சொன்னத் த்ரசலறி குளுற்றுத் தன்படைக்கு
மன்னறியா தேங்கினான் வான். 282
- நாண்மூன்றாய்க் காணாது நைந்தே யுரோமசனார்
நாண்முனர்ப்போய்ச் சேவித்துத் தன்றம்பி—மாண்பெண்ணி
யுற்ற துரைமினென வென்றி மணிமாளை
செற்றதுரைத் தானவனுந் தேர்ந்த. 283
- அவ்வளகைக் கோளை யவமதித்தல் பாதகமே
செவ்வி தலவின்கே சிர்செய்ய—இவ்விடத்து
வீமன்செய் வாரற்கு வேண்டுமென வெண்ணினார்
தாமன்பால் வந்தானே தான். 284
- வந்தவன்ற் றேனூர்ந்து மாமுனியோ டாங்கெய்தி
கந்தருவ மன்னகரைக் கைதொழுது—குந்திசுதர்
தானிரங்கி காண்மகனைச் சந்தித்து நொந்திரங்கிக்
வானளகை நாதன்பால் வந்து. 285
- ஈசற்குத் தோழ யியக்கர் பெருமானே
நேசற் கருளு நிதிக்கீச—பேசுதற்குச்.
சின்னஞ் சிறுமதியோன் செய்த பெறும்பிழையை
தன்னெஞ் சகற்றியருள் தா. 286
- என்றேத்த நற்றரும னேதுவினை ரோமசனார்
நன்றே விளக்கி நவின்றாரே—குன்று
மணிமானு மாணிடனால் மாய்தற்கு நேர்ந்தசொலை
கணியா வுரைத்தானே காண். 287

- ஆதலா விந்த வயர்வை யகற்றுகவென்
 ரோதினவ னுமந்த வுரோமசனை—காதலால்
 போற்றியள காபதியாம் பூமானும் பாண்டவரை
 ஏற்றிப் புகழ்ந்தா னெடுத்து. 288
- தன்னகரி விஞ்சை தனைக்காணச் செய்வித்து
 மன்னவன் றன் தேவிக்கு மாமணிபூண்—பொன்னுடை
 வேண படிப்பூட்டி விருந்தா யுபசரித்து
 மாணப் புகழ்ந்தானே மன். 289
- பஞ்சவரும் வேண்டியவா பண்பாய் விடையீந்தான்
 விஞ்ச முனிவருடன் மீண்டவர்தா—மஞ்சமெனுந்
 தேரேறிக் கானகத்தே சேர்ந்தார்கள் தேர்விசயன்
 தேரேறி யாங்கானுண் றேர்ந்து. 290
- வந்தவர்க டத்தமது மாண்புணர்த்த மாட்சிமையால்
 விந்தமெனப் பூரித்தார் மின்னலின—தந்தம்போல்
 தூர்வாச மாமுனியுந் தோன்றத்தூர் யோதனன்பால்
 கர்வேச னேற்றானே காண். 291
- ஆதரித்து நல்விருந்தா லான்றோனை யுண்பித்துச்
 சோதரிட மிவ்விதமே சோறுண்ண—வோதினனே
 நன்றென்று வாக்களித்து நாடினார் கானகத்தில்
 கன்றடைந்த வா வெனவே காண். 292
- மாமுனிவர் தாள்போற்ற மனைவர் தேவியுடன்
 ஆமுனிவர் சொல்லா லறிந்தவராய்—மாமுனியை
 நீராடச் சேர்ப்பித்து நேயமாய் கண்ணையே
 சீராட வெண்ணினார் தேர்ந்து. 293
- ஆங்கடைந்த கண்ணன்பா லச்செய்தி கூறுதலும்
 திங்கெய்தா தென்றவனுஞ் செப்பியே—வோங்குமுனி
 வுண்டவா றுன்னுதலு வுற்றமுனி தேக்கெடுத்து
 விண்டகன்ற னுசிமொழி விண். 294
- இன்னுரைக டந்தருளி யேகினு னக்கண்ணன்
 பன்னுந் தவத்தோனும் பார்தனிலே—மன்னிபிக
 வானுள் சுமித்திரனா மாமுனிவன் றுள்வளர்த்த
 லுணுங் கருநெல்வி யோர்ந்து. 295
- பாஞ்சாலி யர்த்திருவு பார்த்தனிடந் தானவேண்ட
 ஆஞ்சோலை தேடியவ் வாமலகம்—பாஞ்சாலி
 யுண்ணப் பறித்தானுங் குற்றார் முனிகாணின்
 திண்ணஞ் சசிப்பரென்றார் தேர்ந்து. 296
- சர்பத்தால் பட்டோர்கள் தாமனந்த மாதலினால்
 தாபத்தா லம்முனிக்குத் தானஞ்சி—ஆபத்தில்
 எண்ணத் திருமால்தான் யெய்தவவர் தம்மிடத்து
 நண்ணியன சொன்னு னரன். 297

- பற்றுமணங் கருதல் பஞ்சவர்கள் சொல்லுதிநேல்
அற்றகனி சேருமென்றானக் கண்ணன்—சொற்றலைக்கேட்
டேதமிலா வேதந்தானீந்தமொழி தெய்வத்தின்
போத வளர்த்லுமிப் பூ. 298
- தீதெல்லா மாய்ந்துவளந் தேங்கி வளர்கவெனும்
ஈதலது வேறில்லை யென்றானே—சூதாலே
கங்கைத் திருநாடு கைவிட்டுக் கானகத்தே
தங்கைவர் முன்னாந் தவன். 299
- மற்றோர் மணையாட்டி மாதாமற் றோர்செல்வம்
பெற்றா லதுவெட்டிப் பேசுவசை யுற்றாலோ
தீமையா வெண்ணுஞ் சிறந்த மனப்பண்பை
வீமனுரைத் தானே மிக. 300
- மானமே காத்தல் மனிதற் குகந்ததென
ஆனவே சொன்னா னருச்சுனனு—ஞானமே
கல்லா தவர்தம்மைக் கண்ணியமாய்க் காணாத
சொல்லா லுரைத்தான் துணிந்து. 301
- தந்தைதாய் பெண்டு தனையர் சகோதரரும்
சிந்தை ிகுதோழர் திரவியமும்—அந்தமிலாச்
சத்தியம் ஞானம் தருமம் பொறைதவமும்
சித்திய வெங்கட் காவாய் நீ. 302
- என்றே யிருவ ரியம்பத் தூரோபதையு
நன்றே யெனக்கைவர் நாயகராய்த்—துன்றமற்றை
நங்கையருக் கோரொருவர் நாயகராய் மேவிநித
மிங்கிருத்த லென்ன வென. 303
- என்று மனமெண்ணு மெண்ணமீ தென்றுரைத்தான்
அன்று பழமரத்தோ டாயிவெனவே—கன்றதனால்
நின்று விளவெறிந்த நித்தியற்கீ தற்புதமோ
நன்றிருந்தா ரைவர்பினோர் நாள். 304
- பஞ்சவரைக் கொல்வதற்குப் பாவிதுரி யோதனனு
வஞ்ச மியற்றுகிற மாமுனியை—நெஞ்சத்தால்
எய்த வழைத்தவன்பா லீந்து நிதிக்குவையை
செய்திடென்றான் பூதம்வரத் தேர்ந்து. 305
- அப்பூதந் தானுண்ண ஐவர் படுவாரேல்
இப்பூவில் நீர்தாமே யீசுரனா—வொப்பநிற்பீர்
காணென்று தானேத்த காளப்பேர் மாமுனியு
ஏனன்று வொப்பினனோ யேய்ந்து. 306
- வேப்பெண்ணை யெட்டி விரகாலே தீவினையை
காப்பெண்ணிச் செய்தானே காவுபலி—பூப்பென்ன
விந்தம்போற் பூதந்தான் வேலைதா வென்றெழும்ப
சிந்தென்று னைவரினைத் தேர்ந்து. 307

- ஈதாக வாங்கே யெமனா ரறிந்திதனைத்
தீதாகா வண்ணந்தன் சேய்தனக்கு—மீதாகு
மிந்திரனோ டெண்ணி யிருவருமக் கானகத்தில்
தந்திரமே செய்தார்க டாம். 308
- விருந்தினுக்கா யைவரையு வேண்டினரா யாங்கு
வருந்தியே யண்மை வனத்தில்—திருந்தவே
யூட்டி யுணவதனி லுப்பை யதிகமிட்டக்
காட்டில்வர விட்டாரே காண். 309
- ஐவருக்குந் தாக மதிகரிக்க வக்கானில்
வய்வதற் கோர்நிழலி லுட்கார்ந்து—செய்வதற்குத்
தானொன்றுந் தோற்றாது தண்ணீர்க்குத் தம்பிகளை
கோனன்று விட்டானே கூய். 310
- கண்டார் குளமொன்று கான்றேடி நீரினையே
யுண்டார் கரையேறி யோய்வுற்றார்—திண்டாடி
நால்வருஞ் சாய்ந்தார்கள் னஞ்சென்று தானெழுதி
கால்வருவீ மன்னோடு காண். 311
- தண்ணீர்க்குப் போயுள்ள தம்பினரைக் காணாது
வுண்ணீர் மிகவேட்ட வுத்தமனுங்—கண்ணயர
அவ்வலகை யாவியற்ற ஐவரினை யுண்ணற்கா!
செவ்விதென வந்தனவே தேர்ந்து. 312
- காள முனிவரரைக் கண்பிதிரத் தானடிக்க
மாளவரு பூதமுந்தான் மாண்டனவே—மீளத்
தருமனுந் தானுணர்ந்து தம்பியரைத் தேடிப்
பெரும னுணர்ந்தானே பின். 313
- தம்பியரைக் கண்டலறி தண்ணீர் விடமென்று
தம்பி யெழுதுமுரை தானோர்ந்து—வெம்பியே
தண்ணீரை யுண்டுவிட்டு தானு மிறப்பலென
தண்ணீர்பால் சென்றான் தனித்து. 314
- நீர்கொள்ளக் கைநீட்ட நில்லென் றசரீரி
வோர்சொல்லு மேலே வுரைத்தருள—யாரென்றான்
தண்ணீர் விடமெனினுந் தக்கபதி லெற்கீந்தால்
லுண்ணீரா முய்வா ருவர். 315
- கற்பனவுங் கேட்பனவுங் காய்தலுட னொய்யனவு
நிற்பனவுங் கூறியே நீரருந்தில்—மற்புயனே
எல்லாம் பெறுவை யெனக்கூறும் வான்மொழிக்கு
நல்லான் பதிலுரைத்தா னன்கு. 316
- தப்பறவே கற்றிடலாந் தற்பரன்சீர் கேட்டிடலாம்
தப்பதனைக் காய்தலாந் தானேற்கை—யற்பமாம்
என்று மிருப்ப திசையே யெனவுரைத்தான்
மன்ற தருமனா மன். 317

அந்த கணுந்தோன்ற வடிதாழ்ந்தா னற்றருமன்
முந்த வெடுத்துச்சி மோந்தணைத்து—மந்திரந்தான்
கூறி யெழுப்பெனவே கோச்சகா தேவனையே
கூறி யழைத்தான் குறித்து. 318

முன்னோ னிருக்க முறையின்றிப் பின்னவனை
யென்னோ வழைத்த தியம்பென்றான்—மன்னவனு
மத்திரையின் பிள்ளை வரவே முதற்கடனும்
இத்தரையி லென்ற னிறை. 319

மற்றவருந் தானெழும்ப வாழ்த்திப் படையருளிக்
கொற்றவருக் குற்றதெலாங் கூறிப்பின்—தெற்றனவே
வானின் மறைந்தருள மாதரும னோடைவர்
காணிற் புகுந்தார் களித்து. 320

முற்றிற்று.

4 — விராடபர்வம்

அன்றழைத்த குஞ்சரத்தை யாளுதற்காவெம் முதலை
கொன்றளித்த கோமானே கோபியர்கள்—நின்றழைக்க
ஆடைகொளுங் கள்வா வரியேவெனத் துதித்தால்
ஈடு நமக்குண்டோ விவண். 321

எந்த வரசி லிருத்த லுசிதமென
சிந்தைகொளப் பார்த்தன்றான் தேர்ந்தபடி—முந்தவே
மச்ச வளநாடு வந்தணங்கி னுலயமுன்
நச்ச விருந்தார் நவில். 322

வன்னி மரப்பொதும்பில் வைத்தே படையனைத்துங்
கன்னி மறையாலே காப்பிட்டு—முன்னவனும்
வேத முணர்குருவாய் மேவ விராடனிடம்
போதவுணர்ந் தேற்றான் புகன்று. 323

அஞ்ஞாத வாசமதை ஐவருமே பற்றலினால்
இஞ்ஞான்னை யடைந்தேன் என்னலுமே—அஞ்ஞான்று
ஆதரித்து போற்றித் தாமைவருந் தீதிலரே
நீதெரித்துக் கூறென்று னேர்ந்து. 324

தன்னாமங் கங்கனெனத் தான்கூறி யைவரிதம்
முன்னு வுரைத்தவையில் முன்னிருந்தான்—பின்னாக
வீமன் பலாயணனாய் வேந்தனை வந்திக்க
தாமன்பா லேற்றானே தான். 325

நகுலன் பரித்தலைவ னானமென் றுங்கே
நகுல னனிபோற்ற ராயன்—மிகமகிழ்ந்து
தன்பரியைக் காக்கவென தானேற்று னர்ச்சனனும்
பொன்பரியு மாடைதான் பூண்டு. 326

சிங்காரப் பேடியாய் தெண்டனிட்டு தானேத்தி
அங்காடல் பாடலுட னாயிழைக்கு—இங்காருங்
காண்ப் பலவித்தை கற்பிக்க வல்லனெனப்
பேணு மகிழ்ந்துரைத்தான் பின். 327

இத்துறையி லெண்ணி யிருந்தேநற் பேடியால்
வுத்தரையை கற்பிக்க வுன்னியே—நத்தியவா
தெய்வத் தருள்தானே செய்தவமோ வாங்கவடான்
வய்விக்க வந்ததென்ற னோர்ந்து. 328

பின்னொருநாள் பாண்டவரின் பின்னோ னிடையனென
மன்னி யரசனிடம் வந்தனுகி—மன்னவனை
யேத்த வரச னினியமுக மன்சூறி
ஆத்த பதந் தந்தருளி னான். 329

மச்சநா டாளுகிற மன்னன்மா தேவியிடம்
பச்சை மயிலொப்பாம் பாஞ்சாலி—யிச்சையால்
வண்ண மகளாகி வந்தே வணங்குதலு
மெண்ணம்யா தாரென்ற னேய்ந்து. 330

பஞ்சவர்கள் தேவிக்குப் பணிசெய்வே னஞ்ஞாதம்
பஞ்சவர்க ளானருன் பால்வந்தேன்—அஞ்சலெனக்
காவாய் சின்னொன்று கைகுவித்த கன்னிதனை
பாவா யிருவென்றாள் பாங்கு. 331

மன்னர் பெருமாட்டி வண்ணமக னைப்பார்த்து
மன்னர் வலியரோ மாதோடும்—அன்னவர்கள்
பாவியால் காடுரைந்தார் பாவ மெனவருந்துந்
தேவிபால் சொன்ன டிரு. 332

ஐவர் களுமீவ்வா றுண்டிருக்க ஓர்மல்லன்
மெய்வலிமை காட்டி விராடனிடம்—கைபுகுந்து
தேசமெலாம் வென்றுசிறந்தேன் சிறக்கு நின்பால்
நேசமுற வந்தே னென. 333

விராடன்றன் மாமல்லர் மெய்வலியும் வந்தோன்
பராவு முடல்வலியும் பார்த்து—ஓராதஞரை
கொள்ளக் குருவறிந்து கூறும் பலாயணன்றன்
எள்ளி தொலைப்பா னென. 334

என்றதனைக் கேட்டுமுன மேகவுறு மல்லர்தமை
ஓன்றொருவ ராகவிட வோட்டிவிட்டு—வென்றுநின்ற
வீமனிடம் வந்து விறல்காட்டி தோள்புடைத்து
மாமலைபோள் போர்மலைந்தான் மன். 335

கைக்குத்துங் காலிணைப்புங் கண்டவர்கள் தான்திகைப்ப
மெய்க்குத்துங் கீழோடு மேலுறலுஞ்—மொய்க்கேற்ற
தண்டடியு முண்டாவுந் தான்கொடுத்த மல்லனைகைக்
கொண்டடித்தான் வீமன் குறித்து. 336

- மன்னன் சுயம்பாகி மாபலத்தால் வெற்றியதா
மன்ன மதையுண்டா னுமென்ன—வன்னமணி
நற்பரிசு தானல்கி நாவிற் கிதமாக
சொற்பரிசுங், கொண்டான் றுணை. 337
- மன்னன் விராடன்றன் மைத்துனன் சீசகப்பேர்
மன்னன்மா தேவியினை வந்துத்து—பின்னவனும்
போங்காலைப் பாஞ்சாலன் பூம்பாவை யைக்கண்டு
வேங்காமங் கொண்டான் விரைந்து. 338
- மற்றவர்தஞ் சொல்லாலம் மங்கைபணிப் பெண்ணுமென்
றுற்றறிந்து நங்கைபா லுற்றவவன்—முற்றுமே
தன்னுண்மை கூறி தனக்குரிய ளாகென்றான்
பின்னவை தெண்ணாத பேய். 339
- அந்தோ வரச ரடிமையைப் பெண்டாளில்
நிந்தையா மாண்டன்மை நிலலாது—நந்தெனக்குக்
கந்தருவர் காப்புளது காணிற் றுணித்திடுவார்
உய்ந்திடரீ யேகென்றான் ஓர்ந்து. 340
- என்றுரைத்த பெண்டிருவை யீர்க்கத் துணிந்தானே
அன்றவளு மன்னவையை யண்டினளாய்—நன்றறியா
மூர்க்கன்றொடரல் முறையோ வென வழுது
காக்கவெனச் சொன்னாள் கதழ்ந்து. 341
- பாஞ்சாலி கூற்றும்பின் பற்றுவோன் தீச்செயலும்
தாஞ்சாலக் கண்டவனைத் தண்டியாக்—கோன்செயலும்
மீசை துடிதுடிக்கும் வீமனையு நோக்கியசீர்த்
தேசிகரைர் சொன்னார் திறம். 342
- போனந் தருந்தலைவ பொங்கும் வினோதமெலாங்
கானவிருந் தின்போது காட்டென்றான்—மானவன்றன்
மீண்டேக மன்னவனு மெய்க்குருவி நீதிவழி
தூண்ட வருந்தினான் சோர்ந்து. 343
- கங்குலிற் சந்தித்த கான்மகனு முன்னோனின்
தங்குறையைக் கூறுதலுந் தான்கேட்டு—மங்கையவள்
நாடெண்ணி மாற்றா னலிவதற்குச் சொன்னவகை
கேளென்னக் கூறுங் கிளர்ந்து. 344
- ஆமென்று வொப்பியுண ரவ்விருவர் தங்கூற்றில்
வீமனெணந் தான்பொருத்த மேலாகத்—தாமநறுங்
கூந்தற் கொடியுங் குயிலினம்போற் சென்றளவ்
வேந்தனுக்கு ஏடு விழ. 345
- ஊம்ப்பேய் கொண்ட கசடனாங் சீசகனு
தாமங்கொய் பெண்ணணங்கை தானணுகி—மாமயிலே
கண்டா யரசனாடு கந்தருவர் காப்பெல்லா
முண்டோ வருளினிதா னோது. 346

- தம்பால் தனித்துத் தயவாக வேண்டினனைக்
கொம்பனையாள் வீமனது கோளெண்ணிப்—பெண்பாலை
ஏற்கும் வகைபுரிந்தா யின்றிரா ஆர்ப்புறத்தே
மேற்குள்ள மண்டபத்தே மேவு, 347
- சாமங் கடந்தங்கே சார்ந்திடுவே நானென்ன
நேமங் கடந்தானு நேர்ந்தனவா—வேமந்தான்
நெய்விட்டாற் போல நினைந்தினிய பண்டங்கள்
கையிட்டுச் சென்றிருந்தான் காண். 348
- வீமன் குறித்துள்ள மெல்லியளா வேடமிட்டு
சாமமிரண் டற்கங்கே சார்ந்தானே—காமுகனாங்
கீசகனு மெண்ணுங் கினியா ளிவளென்று
பாசமுடன் வந்தானே பாங்கு. 349
- பண்டு பலகாரம் பற்பணிகள் பூமாவை
கொண்டுவந் தேனயாவுங் கொள்ளென்னத்—தண்டதரன்
காரிருளி னுணம்போற் கட்டிடத்தின் கால்மறைய
ஆரிருள் கொண்மனத்தா னாங்கு. 350
- நவ்வியே தேனேநீ நாணமே நென்னிடத்துக்
கொவ்வை யிதளாளே கூறென்று—செவ்விதாத்
தூணிலிரு கைநீட்ட துட்டன் கரம்பற்றித்
தூணி விழுத்தான் துனைந்து. 351
- கீழே விழுவெறிந்து கேடருநல் லாளியென
ஆழா வுரமதனி லாங்கேற்றி—பாழானுள்
வெஞ்சிரத்தை மோத விளிவான்றன் றம்பியினை
குஞ்சரத்தைப் போலழைத்தான் கூய். 352
- கீசகன்றன் கூவலினைக் கேட்டவன்றன் றம்பியர்கள்
பாச முடன்கூடி மிகுபண்பாகப்—பேசமிடம்
உற்றுள்ளார் வீம னுடன்றடிக்க யாவர்களு
அற்றொழிந்தார் தீவினையி னால். 353
- கந்தருவர் கொன்றுள்ளார் காவலன்றன் மைத்துனர்தாம்
நிந்தையா மென்றவரை நீற்றுவிட்டுச்—சிந்தையினிற்
துன்பந்தான் கங்கரது சொல்லாற் கழியமனத்
தன்புநனி யுற்று னவன். 354
- துக்கந் தணியாச்சு தேட்டிணையுந் தான்வருந்திப்
பக்க மிருத்திப் பணிப்பெண்ணை—நெக்குருகி
அன்னையே வேரொன்று மாகாது காக்கவென
மன்னியா யென்றாளம் மாது. 355
- அஞ்ஞாத முற்றிருக்கு மைவரையுந் தாமறிய
விஞ்ஞான வொற்றுவுரை விட்டானே—அஞ்ஞாத
கால முழுவதினுங் காணுது தேய்மெலாஞ்
சாலவடைந் தார்வர்க டாம். 356

- தூதுவர்கள் சொல்லீத் துரியோ தனன்கேட்டு
ஒதுமைவர் மாண்டதுதா னுண்மையென—மீதிநாட்
சென்றால் கருமங்கள் செய்திடுவோ மொற்றுவர்கள்
நன்றா யறிந்தாரிந் நாள். 357
- ஒற்றர் மிகமுயன்றும் ஊன்றி யறிந்திலரேல்
மற்றோ ரிறந்த வகையிதெனச்—சுற்றிருந்த
கன்னன் முதற் றார் கழறவே வீட்டுமனார்
அன்னவர்க்கு வாதினா ராங்கு. 358
- ஒற்ற ரறிதற்கு மொண்ணுமோ பாண்டவரைச்
சிற்றறி வாற்பிதற்ற றீங்கார்கு—மற்றவர்தாம்
தங்குந் தலந்தழைத்து தானந் தவமோங்கும்
மங்குமே தீங்கோடு மால். 359
- சிட்டர் மனங்களிப்பார் தெய்வக் களையுண்டாந்
துட்டர் படுவார்க்கு சோரருமே—பட்டப்
பகலா மிரவும் பசிப்பிணிகள் திண்டா
வகலைவர் வாழுமிடத் தாங்கு. 360
- இச்சொல்லீக் கேட்டே யியம்பிடுவார் ஒற்றர்களும்
மச்சநா டதொக்கும் வண்ணப்பெண்—இச்சையினால்
கந்தருவர் சீசகனைக் காதினா ரென்றவுரை
அந்தவள நாடுசொலு மால். 361
- சீசகனு மாண்டமொழி கேட்ட திரிகர்த்தன்
நேசமுடன் றுனெழுந்து நீண்முடியோய்க்—சீசகன்றன்
வீந்தால் வீராடன்றன் மெல்லியநல் மாடுகளை
போந்துபிடித் தால்வினையும் போர். 362
- அப்போரிற் பின்னிடுமவ் வாண்டகைக்கா யைவருமே
தப்பாது றுவர்விடை தாவென்றன்—இப்போதே
செல்லென்ன மச்சத்தின் தென்பா லணுகினான்
செல்லென்று தரனை செல. 363
- கானி லிடையர் கலங்கி வருந்திடவே
ஊனி லுயிர்கொள்வா னுற்றனென—மானினைப்போல்
துள்ளி வெருண்டோடுஞ் சூன்முதலாங் காலிகளை
கொள்ளப் பிடித்தானக் கோ. 364
- ஆயர் மொழிய வரசன் படையெடுத்து
மாய வெதிரிகளை மாட்டினான்—கூயங்கே
வேந்தர் பொருத விராடன் பிடிபட்டான்
சாந்தமுனி கங்கரறிந் தார். 365
- வில்லால் பிடியென்று வீமனை யேவுதலும்
செல்வான் றிரிகத்தன் தேர்நேரே—வில்லூன்றி
எண்ணிறந்த பாணங்க ளெய்து பிணித்தானே
பெண்ணிறந்த சேனைநடு வே. 366

- மன்னன் விராடன் மகிழ்ந்துதவி யானார்க்குச்
சொன்ன னுபசாரந் தூயவனா—மன்னமுனி
உத்திரவாற் கட்டவிழ்த்து வொன்னானை முன்னிருத்த
அத்தரும னீதிசொன்ன னால். 367
- தேர்தந்து செல்லென்ன சென்றான் றிரிகர்த்தன்
கார்தந்த மாலை கடுகவே—நார்தந்த
பூவணியு மன்கூய்ப் புகன்றானே நற்றருமன்
கோவணியோ டன்றிருக்குங் கோள். 368
- சேனா பதியாந் திரிகத்தன் போயபின்னே
நானா வகையெண்ணி நாற்படையுந்—தானேக
மச்சம் வடபாலில் மாடுகளைத் தான்மடக்க
பட்ச முடனானை பாங்கு. 369
- மன்னன்றன் வர்க்கநல மாமறையோர் மூவர்களும்
கன்னன் விதுரனந்தக் காங்கேயன்—பின்னு
மதிரதரோ டத்தரதர் யானைபரித் தலைவர்
சதிராக வந்தாரே தான். 370
- ஆய நெருவனங்கே அந்தோ குருகுலத்தோர்
தேயம் பிடிக்க திரண்டுற்றார்—சேயாகு
முத்தரனே யுத்தரத்தி லுத்திரவு யாதென்றான்
மத்திடுவோன் நற்றதியில் மன். 371
- மச்ச மனன்மனைவி மாதர்கயி லாயுத்தங்கொண்
டச்சமறக் காமினென்ற ளாங்கப்போ—திச்சையினால்
ஈன்று வளர்த்தா யெனையு மறந்தனையே
சான்றெதற்கு சாரநீர் தா. 372
- தேரோட்டு வானுள்ளனெல் சென்றே தூரியனெடு
போரேற்று அர்ச்சனனார் பேர்லவே—பேரேற்று
வந்த கவுரவரை வான்போக்கி மாடுகளை
தந்தாற் கவுரநீ தா. 373
- என்னவவன் றங்கையா ளென்பேடி தேரோட்ட
மன்னவர்கள் மெச்சம் வலவனும்—அன்னவட்கு
ஓப்பில்லை யென்றதற் கொப்பினு னப்பேடி
குப்பென்று பூட்டுந்தேர் கொண்டு. 374
- பேடிரத மோட்டப் பெரியோரை வந்தித்து
ஓடி ரதமூர்ந்தா னுத்தரனே—சோடித்த
தேரோடக் கண்டு திகைத்தானே சேனையெலாம்
போராரும் பேடியொடும் போய். 375
- தேரை றிறுத்தென்று செப்பினார்க் கப்பேடி
போரை யெணிக்கலங்கும் புத்திரனைத்—தேரற்காய்
எத்துணையோ சொல்ல இறங்கி நடந்தோடு
முத்தரனை தேர்பிணித்தா னோர்ந்து. 376

- சாமுண்டி தானிருக்குஞ் சன்னதியின் வன்னியிடம்
தாமண்டித் தேரதனிற் றுனேறி—கோமுன்னம்
வைத்த படையெடுக்க மாபடையி தேதென்னு
முத்தரற்குச் சொன்னு னுதை. 377
- அர்ச்சுனனார் நற்கணையீ தன்னு முன்னெதிரே,
கர்ச்சனைசெய் வானறேர் கடவென்ற—வர்ச்சுனற்குத்
தீக்கடவு டந்துள்ள தேரனும னீதலுமம்
மாக்கடவ வொப்பினுன் மன். 378
- பார்த்த னெனவே பயந்தே படையனைத்தும்
வேர்த்த பொழுதெண்ணி வீட்டுமனார்—சேர்த்தியென
நூற்றுவர்க்கு முன்கூய் நுவன்றார் பசுக்கடமை
யேற்றதென்றார் விற்குருவு மேயந்து. 379
- ஓற்றைத்தேர் காண வுளநடுங்கி வாடுறுவீர்
எற்றிற்கு வில்லொடுதே ரேறினீர்—இற்றைக்கு
நானே புரிவன்போர் நாரியா மர்ச்சுனை
கானேகக் கன்னனென்பேர் காண். 380
- என்றலு மந்தை கொண் டேகலினி தாமென்று
தன்றதை சொற்படியே தான்செய்கான்—குன்றாத
வஞ்சனையா நெஞ்சம் வணங்கர் முடியோடு
நஞ்சகி கொள்கொடியோ டும். 381
- விற்குருவும் பாட்டன் விதுர னிவரடிக்கு
சொற்கரையும் பாணங்கள் தூண்டினுன்—நற்சீடன்
அன்னார் மகிழ்ந்திதலை ஆச்சரியந் தாமுற்று
என்னே யெனவியந்தா ரே. 382
- சேனை கடலாத் திரண்டிருக்க வீரர்களுங்
கோணக்கா வென்றிருக்க கோக்களொடு—முனினைக்காத்
தெற்றிற்குச் சென்ற யியம்பென்றான் வான்முடியை
முற்றிக்கொ டாண்ட முதல். 383
- சீயத் திடந்தனித்துச் சிக்கின யானையென
பாயப் புலியிடத்தாம் பாற்பசுவாய்க்—காயத்துச்
சிவனற்று மேவுந் திரியோ தனனிடத்து
மேவலுற்று ரெல்லாரு மே. 384
- இன்னோ ரறியா திவுளிவிஞ்சையாற் சென்றவ்
ஓன்னு னிடம்பசுவை யோட்டியே—வின்னாணை
கோத்து விராடநகர் கோவேக வேலியீட்டுப்
பார்த்தி பனையிகழ்ந்தான் பார்த்து. 385
- வந்தே நெருங்கினதும் வந்தித்து முன்னோரை
நிந்தையே யுங்களொடு நேர்பொருதல்—நந்தியா
வட்டம் புனைபவர்க்கு மாணுமித்ர கன்னன்பால்
இட்டப் படிவிடுவீ ரே. 386

- என்றேகிக் கன்ன னிரதம் பொடியாக்கிச்
சென்றேறு மச்சேமத் தேருடைக்கத்—தன்றூள்கள்
பிட்டம் படக்கன்னன் பின்காட்டி யோடலைக்கண்
பட்டவசு வத்தாமன் பார்த்து. 387
- ஒண்டித்தேர் வில்லோ டொருவனென் றெங்களைமுன்
கண்டித்த வாயெங்கே கன்னப்பேர்—கொண்டுள்ள
வீரா நில்சொல்லென்ன வெட்கிவிரைந் தேமறைந்து
பாராமற் சென்றான் பரிந்து. 388
- வில்லா சிரியன் விசயன் முனந்தோன்றி
வில்லார் கணைதன்னை விட்டானே—நல்லானுந்
தற்காத்து பாணத்தால் தாக முடனுரைத்தான்
சொற்காத்தல் செய்யுமவன் சோர்ந்து. 389
- ஒன்றறியா வென்னை யுலகி லிவன்சிறந்தா
னென்றறிய விஞ்சை யியம்பினே—யின்றடியே
னிற்பிழைத்த லொன்னுதே நீதியோ சற்குருவே
எற்பொருத யானிழைத்த தேது. 390
- நின்னோடு போர்புரிய நீனா ளவாவுளவால்
என்னே டிழைத்தபிழை யாவுமில்—பொன்னுடு
தான்புரக்க வாளவுணர்ச் சங்கரித்த வித்தைதனை
நான்றெறியக் காட்டென்றூ னால். 391
- அத்தனூரைக்க வவன் றிரத்தைக் காட்டினான்
சித்தங் களித்தினைத் தேறற்கு—நத்தினரேல்
ஆசிரியன் றுனென்றால் அர்ச்சுனன்ற னுட்பவகை
பேசரிது யார்க்கும் பிற. 392
- ஆசிரிய னோய்ந்ததற்பி னத்திபுரி நின்றெழுந்த
மாசேனை முற்று மதிமயங்க—ஆசுகந்தாய்த்
தாதையின்றி மற்றோர் தலைத்துணிகொய் துத்திரனால்
மாதூரக்கத் தேரூர்ந்தான் மன். 393
- தன்னகருற் றஞ்ஞாதந் தான்கடந்தான் பார்த்தனென
மன்மொழியத் தாதை வகையாய்ந்து—நென்னலே
ஆதித்தன் தேர்ச்சுழலா லாகுநாட் டுர்ந்ததென
வோதி விளக்கினு ரோர்ந்து. 394
- உத்திரையின் பொம்மைக்கு ஒண்டுகிலோ டீர்புகுந்தான்
உத்திரனை மாரதியா வுள்ளிருத்திப்—பத்தியினால்
மாநகரோர் வென்றிகொண்ட மன்மகற்கு மஞ்சள்நீர்
தான்சுழற்றி திட்டிகழித் தார். 395
- வந்தித்த செய்தழவி மாதேவன் றன்னருளோய்
தொந்தித்த போர்தன்னை சொல்லென்றத்—தந்தையற்கு
மைவளர்கண் பேடியல வல்விசயன் றுன்வென்றான்
ஐவருளார் நம்ம தகம். 396

கங்கர் தருமர் களிட்டன் பலாயணனும்
செங்கை வளைப்பேடி தேர்விசயன்—நங்கோயில்
ஆமான் றலைவர்தா மாண்டினையர் வண்ணப் பெண்
வாமான்பாஞ் சாலன் மகள். 397

இவ்வாறுரைக்க யியந்தான் விராடன் மகிழ்ந்
தைவரையு மச்சத் தணித்தாகச்—செய்யுபலா
மாநகரை நல்கி மகிழப் பணிந்தானே
கோநகரி நல்வீழாக் கொண்டு. 398

முற்றிற்ஊ

உத்யோகபர்வம்

மாலென்ப தாம்பின்னை மால்வரையின் மாவிசும்பின்
மாவின் புயல்காத்த மால்வண்ணன்—மாலரவம்
பேரோத மேனியான் பேரோத நீர்கடைந்தான்
பேரோத மேனியான் பேர். 399

தங்கள் வெளிப்பாடு சொல்லித் தமக்கினிய
வெங்கதிர்வேல் வேந்தர்க்கு வெவ்வேறு—தங்கட்காம்
சுற்றத்தார் தென்னன் துளவணிக்குந் தென்னவர்க்கு
மொற்றத்தார் விட்டா ருணர்ந்து. 400

கண்ணூற்று வவ்வோலை கண்ணன் வரலானான்
பண்ணூந் தவத்தின் பயனாக—நண்ணரிய
பாசுபதம் பெற்றுள்ள பாங்கள் விராடன்சேய்
கேசவனோ டானான் கிளர்ந்து. 401

வந்த மகனோடு மாதவனை மச்சத்தான்
தந்தை யுடனைவர் தானெதிர்த்து—புந்திமகிழ்
வானார் களையாற்றி ஆங்கவரைப் போற்றினார்
நானு வகையாலு நன்கு. 402

மன்னன் விராடன் மகன்செயலை மா லுரைக்க
மன்னன் முடியீந்து மாமகற்குக்—கன்னியினை
நன்னாளில் மால்மருக னார்க்கீந்து தன்மருக
னென்னு வடைந்தா னிவன். 403

மத்திரர்கோன் ஏகும் வழியிலுண் சாலைதனை
அத்தருமன் பேரா லலங்கரித்துச்—சித்திரமா
உண்டு களித்தான் உரககொடி யான்றுணையாத்
தன்றனக்கு வேண்டவொப்பித் தான். 404

ஐவர்பா லுற்று அருங்கானி லத்துரியன்
அவ்வியத்தைக் கூற அறமகனு—உய்வதற்குக்
கோவே யருளென்னக் கொற்றவவுன் வேற்படையால்
வீவனென்றான் சல்லியனும் வேந்து. 405

- தென்ன னெடுதுவரைத் தேவுமந்தப் பஞ்சவரும்
அன்ன விராடனுட னராய்ந்து—முன்னமொரு
தூதனுப்பி யந்த துரியோ தனன்மனத்தி
னே துவினைக் காணவென்ற ரீங்கு. 406
- தங்கள் புரோகிதனாந் தெளமியனைத் தானுன்னி
எங்களது தாயத் தினைவேண்டி—பெர்ங்கரவந்
தானுயர்த்தா னெண்ணத்தை சந்தாகி யுள்ளபடி.
தானுணர்ந்து வாவென்றார் சார்ந்து. 407
- காடுறையு மாண்டுங் கரந்துறையு மாண்டும்போய்
நாடுறைய பாண்டவர் நண்ணினருன்—னீடுரையில்
தாயத்தை வேண்டினார் தாவென்றான் றெளமியனு
மாயத்தைச் செய்மன்பால் வந்து. 408
- எந்தைக் குரிய தெனதே யிடுகவற்றால்
தந்தைக் குரியதுமுன் றுன்றேற்றான்—முந்தி
வலனா னெடுங்கொடிமேல் மாமுரசங் கொண்டா
னிகரைய மென்றே வினி. 409
- காடுறையந்த பினைக் கரந்துறைந்தா லுங்கட்கு
நாடுதரு வேனென்ற நாப்புரண்டால்—கேடுவருங்
கொள்ளா துலகங் குறுகா டிருமகளும்
தள்ளாதே யேலென்றான் சந்து. 410
- மூதாதை சொல்ல முனிந்து முகநோக்கித்
தீதாருங் கன்னனிது செப்பினான்—மூதாதை
பஞ்சவர்க்கா யிங்குப் பரிந்தோதிக் காரியங்கொள்
பஞ்சவரின் பட்சனென்றான் பார்த்து. 411
- கன்னிகா சுல்கத்துங் காலிக்காம் போர்தனி லும்
உன்னிலைமீ கன்னா வுணர்ந்துள்ளேன்—பின்னாகுங்
காரியத்தி னீதிதான் காட்டினே னென்றுரைத்தான்
ஆரியனாந் தாதை யவண். 412
- சொன்னானே பின்றந்தை துட்டச் சுயோதனற்கு
அன்னவர்கள் பாக மவர்க்காக—உன்னாயேல்
சுற்றத் துடன்றுறக்கந் தன்னுவிப்பா னீயறிவாய்
நற்கொற்ற வீம னனி. 413
- என்றுரைக்க மாதவரும் ஏற்புடைய தாதையொடு
தன்றந்தை தாயுந் தகவுரைக்க—சென்றந்தக்
கானே வதிதற்குக் கான்றே விடக்கொடியான்
தானேக விட்டானே சந்து. 414
- வேந்தன் மறுப்ப விதுர னுரைத்ததுவுங்
காந்தாரி கங்கைமகன் கட்டுரையு—சேர்ந்த
வடிமலர்த்தா ரங்கர்கோன் வாக்கு முரைத்தான்
முடிமலர்த்தார் வேந்தற்கு முன். 415

- தாமரையாள் கோர்னைத் தனக்குத் தூணைவேண்டிக்
கோமருக கோணுகங் கொண்டவன்று—னுமதனைக்
கேட்டுத் திருமாலுங் கேண்மை யமைச்சர்பால்
நாட்டினான் செய்வனவே நன்கு, 416
- தங்கு தடையின்றித் தன்மனைபோ லத்தூரியன்
சிங்கத் தவிசுற்றான் சிபதியு—மங்கொருபால்
கண்வளர்ந்தான் பார்த்தன் கடிவரவைத் தானுன்னி
எண்வளர்ந்த வுள்ளத்தா னீண்டு, 417
- ஔற்றற் றுவரை யுறுநரனைத் தர்னைற்று
இற்றேவா வெண்பா னியக்கிறே—பற்றுக
ஆம்மனைப் போவுனக் காகான் றுணையென்று
கைம்முன்னே யிட்டகொடி காண், 418
- பார்த்தன் பணிந்து பதம்வருடப் பண்ணவனும்.
ஆர்த்தெழுங்கா லங்கே யரசிருவர்—பார்த்து
முகம னுரைகூறி மோலியனைத் தானோக்கித்
தகவுடையீர் சார்தலென்கொ ருன், 419
- சர்ப்பக் கொடியோனுந் தான்முன்னே தன் றுணைக்கா
நிற்பா யெனவந்தேன் நீ துயின்றாய்—பிற்போது
பற்குணன் வந்தான் படைத்துணைக்கா வென்றுரைத்தான்
நற்குணம்விட் டாள்வோ னயந்தூ, 420
- திங்கட் குலம்விளக்குஞ் செல்வர்காள் வந்தவா
வுங்கட் குறுதி யுணர்ந்திடுவீர்—என்கையில்
எப்படையுந் தீண்டாம லெய்துவேன் மற்றோர்க்கு
ஔப்படைப்பேன் றுணையா ழும், 421
- கண்ணன் சொற்கேட்டளவில் காளக் கொடியோனும்
எண்ணும் படையெற்கே யீயென்றான்—கண்ணனே
மாசெலுத்த வாவென்று வாஞ்சையொடு யாசித்தான்
ஆசுகத்தால் கான்வேய்ந்தா னாங்கு, 422
- என்னுற்றீ ரெண்ணியவா றீந்தே னிகலாது
நண்ணுவீ ரென்று நவின்றானே—மண்ணளந்த
மேனிதவிர்ந் தாயனா மேவி மழைதவிர்ப்பான்
கானிலுயர் கற்கவித்தோன் காண், 423
- தன்னவையுற் றிச்செய்தி சாற்றினான் மன்னர்ப்தி
அன்னவனா லவ்வப்போ தையகல—உன்னியுளான்
பாகற்கா-பார்த்தனெனப் பாட்டன் பகர்ந்ததற்பின்
நாகமுயர் வேந்துரைத்தா னால், 424
- ஆயர் படையனைத்து மாங்கெய்திப் பெற்றுளதன்
சேய பெரும்புகழைச் செப்பினான்—மாயவனை
ஆயுதந் தீண்டாமல் அன்னவர்பால் செல்லியன
மேயவைக்குச் சொன்னான் மிக, 425

- நட்சத் திரமனைத்தும் ஞான்கொண்டேன் சந்திரன்தான்
மிச்ச மெனல்கடுக்கு மென்றானே—அச்சமிலா,
மூதர்தை கூற முனிந்தான் சுயோதனனு
மேதாம் படையிலியா லென்று. 426
- பாட்டன் சினந்து பதரே படையதனைப்
பூட்டீ காணி புகலகந்தை—நாட்டத்தாய்
யென்ற பொழுதாங்குள்ளோ ரேங்கிப் பரிதவித்தார்
அன்றலறிச் சென்ற தவை. 427
- ஆயனெடு பின்னேனும் அர்ச்சுனனுந் தேரூர்ந்து
தூய தருமன்றன் தொன்னகர்க்கே—நேயமுடன்
வந்தாங்கு யாவர்களும் வந்திக்கத் தான்மகிழ்ந்து
சிந்தா குலத்தருமன் தேர்ந்து. 428
- துக்கஞ் சுகமிரண்டுந் தொல்வினையா லுற்றதென
வொக்க மதிக்கு முரலோனே—யிக்கால்
மனவருந்திச் சோரும் வகைபகர்வா யென்றோ
முனங்கூறும் பஞ்சவரின் முன். 429
- தெளமியன் றூாததனால் தத்தளித்தேன் நீபோய்
ஓவுமினிய வாசகத்தா லொக்க—அவமின்றி
காப்பாயென் றேத்தினான் கண்ணனுந்தான் போந்தவன்பால்
ஏற்பா னுரையென்ற லீங்கு. 430
- ஆயவனே தூதாம்நீ யத்திரகர் மன்னவையில்
தாய மறுத்தாலேந்தூர் தான்வேண்டு—மாயவனே
பின்னுமது யெண்ணம்போற் பெற்றடைதி யென்றரைத்தான்
மன்னுபுகழ் தங்கு மறன். 431
- வீமனுட னால்வருந்தான் வீறு பலபேச
யேமன்சேய் கையமர்த்தி யேகென்றான்—தாம்நறுங்
கூந்தல் முடிப்பையென்றான் கோபாலன் கேட்டருளி
ஆந்தூது செல்லு மவன். 432
- கொண்முகக் கடுப்ப குறித்தவா தேரூர்ந்து
அண்மினை சாத்தகியோ டாங்குக்—கண்மணியா
யெங்கு மெவருள்ளு மெய்தி விளங்குஞ்சீர்
சங்குடன்பஞ் சாயுதத்தான் றான். 433
- அந்தநக ருற்றாங்கு ஆன்றோர் வரவிறங்கிச்
சிந்தா மகிழ்வோடு சேவித்து—வந்தாரை
நன்றாய்ந்து மன்னனிடைம் நாளை வருதுமெனச்
சென்றான் விதுரனில் தேர்ந்து. 434
- பாரிற் பிறந்த பயனுற்றே னின்றென்று
கூறி யுணவளித்தான் கோவிதுரன்—பூரித்துக்
கண்வளர்ந்து மற்றைநாள் கண்ணன் சபைக்குற்றான்
பண்ணளந்து பாடப் பலர். 435

- மன்னர்க் கதிபதியு மாதவனைத் தானேற்றுப்
பின்னர் முகமனுரை பேசியே—நென்னல்நீ
போதுறைந்த செய்கை புகலென்ன கூறினான்
தூதுரைப்பார் நீதியுள சொல். 436
- தந்தை யிருவருடன் தாதை குருமார்கள்
வந்திருந்து பஞ்சவர்க்கா மன்றாடப்—புந்தியிலே
கொள்ளா தகந்தையாட் கோமா னிருத்தலினால்
எள்ளா வுரைத்தா னிது. 437
- உரிமை யிருவருக்கு மொக்குநா டொன்றை
யுரிமையுட னுண்டாரு முண்டோ—செருவில்
வலியார் வலியாராய் மண்ணுள்வ ரென்று
னெலியார் நன்னாட னுடன்று. 438
- மன்னவரின் தாயமுடன் மற்றவர்கட் கைந்தாரும்
பின்னைந்து வீடிரந்தும் பேசினேன்—மன்னவனே
பார்தருவை யல்லையேல் பாண்டவர்கள் வேண்டாத
போர்தருவை யென்றான் புகன்று. 439
- போரீந்தேன் செல்லென்ற புல்லோனை நல்விதுரன்
நேரும்போ ருன்னோடு நில்லாது—வோருகநீ
என்றாற் கிதுவறிந்து யீந்துள்ளே னின்பிறவி
நன்றாய்தி யென்று னகைத்து. 440
- என்னாற் குலக்கிழுக்கு யெய்துமென, வீமனே
உன்னாவி போக்க வுளனென்ன—கின்னுடலை
வீட்டுவா னீசரது வில்லிறுத்தேன் போர்வென்று
நாட்டுவாய் சர்ப்பமென்று னால். 441
- வந்தேதன் வீட்டிலுறு மாயற் கறிவிக்க
குந்திமனை கண்ணன் குறுகியே—தந்தையிலில்
கன்னிப் பருவக் கதைசொல்லிப் பஞ்சவர்க்கா
கன்னன்பா லேவினான் காண், 442
- தருமனை யின்றதிருத் தாய்வந்தா ளீண்டென்ன
வருக விடுமினென வாங்கு—திருவனைய
குந்தி தனைக்காணக் கூப்பி யெதிரெழுந்தான்
முந்தியவள் காண்பதற்கு முன். 443
- ஆராத வன்பி னடிக ளடியேன்பால்
வாராதீர் வந்தவா நென்கொலென்ச்—சீராரும்
பாண்டவர்த மேவலோ பாரளந்தா னேவலோ
வேண்டிவந்த தென்னென்றான் வேந்து. 444
- என்னுடைய தாய்மா ரெனச்சொல்லி வந்தவர்கள்
தன்னெலும்பு தாங்கினார் தாமில்லை—என்னுடைய
தாயாவீ ரிந்தத் தகுமாடை தானுடுக்கில்
சேயாவன் யானுமெனத் தேர்ந்து. 445

- தன்னுடைய முன்னே படாம்போர்க்கத் தார்வேந்தன்
என்னுடைய மாதா விவளென்னு—நன்னுதலாள்
பொன்னடிமேல் வீழ்ந்தானே போந்தெடுத்து மோந்தவனை
தன்னடிமேல் வைத்தா டளர்ந்து. 446
- ஆவி யனையார்க ளைவருக்கு முன்றோன்ற
மேவி யனைய வினையேனை—பாவினேன்
முன்செய்த தீவினையால் முன்புரையா தின்றுரைத்தீர்
என்செய்வேன் சொல்லீ ரினி. 447
- இன்னு னெனவறியா வென்னை முடிகவித்து
மன்னர் வணங்கவே மானித்து—பின்னையும்
தன்னெச்சி லுண்ணுத் தகமையான் ருனுண்டான்
என்னெச்சி லென்னோ டி னிது. 448
- மைத்தடங்கண் மாதேவி வார்துகிலை யான்பிடிக்க
வற்று விழுந்த அருமணிகள்—மற்றவற்றை
கோக்கவா வென்றுரைத்த கொற்றவர்க்கே னுருயிரைப்
போக்கேனோ வெஞ்சமத்திற் போந்து. 449
- வந்த விதம்பேண்டி மாதாவே செல்லென்ன
வுந்தம்பி யைவரையு முய்விப்பாய்—முந்தமரில்
வெந்திறன்மா நாக மிரண்டர்வ தெய்யாத
விந்தவரமீ யென்ற ளின்று. 450
- மற்றவர்க ளெல்லா மருதென்னை வாய்த்தவரம்
பெற்றாய் பெறல்பேச வேண்டுமோ—கற்றபோர்
வெல்லுங் கணையொருக்காற் றெட்டாலு நால்வரையு
கொல்லேன்நும் மாணை யென்றான் கூர்ந்து. 451
- அம்மேரீர் வேண்டிற்று பெறநீ ரதுவீந்தேன்
உம்மையுநான் வேண்டுவ தொன்றுண்டு—செம்மை
யலர்கதிர் வேற்கையா னர்ச்சுனனால் பட்டால்
முலைதருவீர் பல்லோரின் முன்பு. 452
- உன்னுடைய மைந்தற்கிவ் வுண்மை தனையுரைக்கில்
என்னவர்கள் பாக மெனக்கீவார்—பின்னதனை
யீங்கெனது தோழற்கே யான்கொடுப்பே—ஓதலினால்
ஆங்கவர்கட் கில்லை யரசு. 453
- பரம்பு கணையிருகால் பற்குணன்மே லெய்யாமல்
ஆம்போரில் பின்னல்வ ராவிதனை—ஓம்புவரம்
கன்னன்பால் பெற்றதனை கண்ணனிடங் கூறினாள்
அன்னபுகழ் பாண்டுமனை யான். 454
- கண்ணனது ஏவலால் கன்னன்பா லிந்திரனும்
நண்ணு முதியோனாய் நண்பகல்மேல்—நண்ணவே
ஏவலர்சென் றுள்ளேயினிய முனி காண்டற்கா
ஆவலுடன் உற்றுரைத்தா ராங்கு. 455

- என்றார் விடுவென்ன விந்திரனு மென்னடையால்
பின்ருழ்ந்த காலம் பிழைபொருப்பா—யென்றனைக்
கன்னன் மகிழ்ந்தானாய் கண்ணியனே வுன்போல்வார்க்க்
கின்ன நியதியெலா மின்று, 456
- நற்பேர்நின் போல்வார்க்கு நல்குவதே கேண்மினென
விற்பனனாங் கன்னன் விளம்புதலும்—ஏற்கு
கவசமுங் குண்டலமுங் கண்ணியதா வென்றான்
சவிதாசே யீந்தானே தான். 457
- வானின் றசரீரி, வானவர்கோன் றன்மகற்காத்
தர்னின்னை யேற்றுள்ளான் தாரற்க—நானுன்றன்
மெய்த்தாதை காப்பான் வேண்டினே னென்றபின்னு
கைத்தாதா யீந்தானே காண். 458
- எள்ளளவும் லோபர்கடா மீயா ருயிரெனினும்
வள்ளல் கொடுப்பார் மனமுவந்து—கொள்ளற்கு
பாரி குமணனே பாரிற் றதீசியுநற்
பேரிதனாற் கொண்டார் பிற. 459
- ஏற்ற முதியோனு மிந்திரனாய் வேலொன்று
ஏற்ற துனக்கென்று யீந்தருளி—சாற்றியபின்
கண்ணன்பாற் சென்று கருணன் கொடைகூறி
விண்ணவர்கோன் சென்றானால் விண். 460
- அன்றரவ கேதனனு மாலோ சனைசெய்து
பொன்னரவ பள்ளியற்குப் பொய்த்தவிசு—நன்றியற்றி
மல்லர்பலர் தான்வைத்து மாயவனைக் கூயங்கே
சொல்லா லிருவென்றான் சூழ்ந்து. 461
- ஏற விறங்கிற்றே யெத்துணையோ மல்லலர்தமை
கீசர வமைத்தகுளி செல்கையினில்—கூறற்கு
வொண்ணு வியப்பாக வுற்ற தலைகால்கை
கண்ணு முகமோடு காண். 462
- கண்ணெல்லாந் தீப்பிறக்க கைகளோ ராயிரமா
விண்ணர வெய்யோனெளி மறைக்க—மண்வேண்டுந்
தா துவனா றன்று தோற்றும் வகையதனை
யோதுதலு மாமோ வுணர்ந்து. 463
- அண்ட முறநிமிர்ந்த வாயன் றிருமேனி
கண்டும் வயவேந்தன் கைமறியா—வெண்டயிர்கள்
தோய்ந்திருந்த வாறே துவக்குண்டார்க் கிம்மாற்ற
மேய்ந்திருந்த தென்றூ னெடுத்து. 464
- ஆன்றோர் துதிப்ப வசுவத்தா மன்னைக்கூய்
நோன்றூற் கருள்முதல்வ னோக்கியே—சான்றூ
படைத்தலமை தாங்கற்குப் பஞ்சவர்பால் நின்போல்
கிடைத்திலவா னென்றான் கிளர்ந்து. 465

- ஆழிதனை வீழ்த்தி அசுவத்தா மன்காண
மீள விசம்பதனை மேனோக்கி—வாழி
பரிவேட மிட்டதுகொல் பாரென்று காட்ட
திருவாழி நீட்டினான் சென்று. 466
- மறையோன்சேய் செய்துள்ள வஞ்சனையைக் கேட்ட
விறையோன்பால் சொன்னு னியல்பா—இறையோய்
மண்ணின் மேல்வீழ்ந்த மணியர்ழி தாவென்றான்
நண்ணியவா வென்றறியே னான். 467
- பஞ்சவர்பால் மீண்டனாகி பாபிதுரி யோதன்ன்சொல்
எஞ்சாது கூறி யிதவி துரன்—அஞ்சாது
வில்லிறுத்த செய்கைமுதல் மேவியதெ லாமுரைத்தான்
வெல்லுறிதி யன்னைசெயல் விட்டு. 468
- காந்தாரி மைந்தன் கன்னன் முதலானோர்
வேந்தர் பலரோடு மேலெண்ணி—ஆந்தாது
பஞ்சவர்க்கு ஞானம் பயிற்றி வனஞ்செல்ல
சஞ்சயனை விட்டானே தான். 469
- நான்முகனோ டொத்தானை நால்வேதம் வல்லானை
தானெதிர்கண் டன்பாற் றலைவணங்கி—ஞானவனுக்
காதனமே நல்கி அறமகனுஞ் சஞ்சயனை
போதுகவே தென்றான் புகன்று. 470
- வேதியன்சீர் சொல்லும் விதுரன் பெருஞ்சொல்லும்
கோதில் குருகுலத்தார் கோன்சொல்லு—மாதா
பெருஞ்சொல்லுங் கேளாது பின்னிகழ்ந்தான் மாமன்
அருஞ்சொல்லால் போரிற்கே வாங்கு. 471
- போருற்றூற் சுற்றங்கள் பொன்றுமே யெஞ்சாது
சீருற்ற பெண்ணேய்கள் திங்கடைவர்—வேரற்ற
நன்மரஞ்சேர் காடுபுப்ப நாசமா மிவ்வுலகந்
தன்மனை தேரென்றான் தான். 472
- ஓர்ந்துள்ளே னிச்செய்தி யுத்தமனை யோர்சிறிதும்
னேர்ந்திலனே கான்வதிய நின்மொழிபோல்—சேர்ந்திடற்கு
மன்னாய்ப் பிறந்துள்ளே மைந்தருள ரெங்கட்கு
மன்னாய் சோல்லென்றான் ஆய்ந்து. 473
- மீண்ட முனிவரதர் வித்தாரமாய் விளம்ப
பாண்ட வரின்பலமும் பாகத்தால்—நீண்டுவருஞ்
செய்தியெலாங் கேட்டுந் திரிமனத்தான் போகவிட்டான்
யெய்திடற்கு மன்னவர்பா லேடு. 474
- தருமனு மோலை தனைவிட்டான் கண்டோர்
வருவீர் படையோடு மன்னர்—இருகாலும்
மால்வண னும் வேண்ட மயிர்முனைக்கு மண்கொடா
போர்மன்ன னோடு பொர. 475

- மன்னன் றருமனது மாவசனங் கேட்டவுடன்
மன்ன ரனைவோரு மாவோடு—வன்னரதங்
குஞ்சரமுங் காலாட்கள் கோடானு கோடியதா
வெஞ்சிலையோ டரயினர் வேந்து. 476
- கரியிரண்டு நான்குபரி கரலாள்பன் னூறு
ஒருதேர் பதாதியீ தொன்றின்—நெறியா
பதாதியே னைகுன்மம் பாரனனிகி னீயென்
றிதாகுமே முழமுன்றூ மெண். 477
- அன்ன வனீகினிநூ றுயிரந்தா னக்ரோணி
யின்னவகை யேழைவர்க் கீண்டிற்றே—அன்னதற்கு
வென்றி கொளுந்தலைவன் வில்விரா டன்சேயை
நன்றுணர்ந்து நேமித்தா ரால். 478
- சோத ரற்கொன் றீயாத்துரியனும் போர்வெலர்க்குச்
சோதிடங் கேட்கத் துருவினான்—சோதிடத்தீல்
சாதேவ னுமவன்பால் தாந்தொரிவீ ரென்றுரைக்க
போதேக வல்லடைந்தான் போய். 479
- தன்னுற்ற முன்னேனை சாதேவன் வந்தித்து
என்னுற்ற சொல்லென்றூ னிப்போரில்—முன்னுற்ற
வுங்கனையான் வெல்லுதற்கு வோதென்றூ னல்லோரை
அங்கவனு மாய்ந்துரைத்தா னால். 480
- பின்னுவா நாப்பண் பெரும்பலிதான் தூர்க்கைக்கு
மன்னுரோ மத்தெதிரோன் மாத்தசையை—பின்னமிலா
தூட்டுவையே லுன்னை யுதிட்டர னார்செயிக்கார்
நாட்டுவீ ரென்றூ னயந்து. 481
- நல்லரவா னாமென்ன நாடியவ னில்புகுத
சொல்லரவா னேத்திச் சுயோதனனை—சொல்லிரா
நாயேன்பால் நாட்டம் நயப்பீ ரெனவுரைத்தான்
ஆயதுரி யோதனனே யாங்கு. 482
- மெய்த்தாதை நீரன்றி வேறில்லை தேகத்தை
வைத்திருந் தீதற்கு மாண்பாமோ—சித்த
மிருந்தா லுமதேயா மித்தேக நீங்கில்
வருந்தாதி ரென்றுரைத்தான் மன். 483
- அன்றுதரு மன்சபையி லாயனார் நீபோன்ற
வுன்றம்பி நாள்ரிட்டா னென்னார்க்கு—நின்றுபலி
தன்னை யிடுவென்றூன் தம்பி திருத்தனையன்
என்னயான் செய்வ தினி. 484
- என்னுற்றார் தீதிலார் என்றுலகம் போற்றற்கு
முன்னுற்ற மாதுணையு முழவலியே—என்னுற்ற
மாதவனே மாயவனே மாமறைக ளத்தனையு
மோதவனே காவென்றூ னோர்ந்து. 485

- ஒன்றார்க்கு நன்னாடா னேதுகிற வுத்தமனை
நன்னாட் கணியென்ற னாரணனு—மன்னாற்பால்
கூறியநாண் முன்னே கொடுக்கக் களப்பலிதான்
சீரியநாள் வென்றியென்றான் நேர்ந்து. 486
- தற்பணஞ் செய்தற்குச் சாற்றப் புரோகிதனார்
தற்பரவின் றில்லையுவா தானென்ன—தற்போது
பஞ்சாங்கம் பாரென்ன பார்த்து வியந்தாரா
யெஞ்சாதன் நேசெய்தர் நேய்ந்து. 487
- அன்னாளே போந்து அணங்கிற் கரவாணைச்
சொன்னார் பலியாகத் தோன்றியே—தன்கை
அன்றிரண்டோ டாறைந்து அங்கத்துச் செங்குருதி
வென்றியா யீந்தான் விரைந்து. 488
- தங்கட் கெனப்பெரிய தம்பந் தனைநாட்டி
அங்கவற்றி னுச்சிமுர சாடவைத்துத்—தங்க
மயன்வந்து செய்தபோர் மண்டபத்து சேர்ந்தா
ரயனுந்தி கொண்டவனோ டாய். 489
- ஈதறிந்த கண்ணிலிசே யெய்தியுள பன்னென்று
வோதக்க ரோணியுட னுற்றானே—மாதங்கு
ஆனை பலிசெய்தே யாங்கமைந்த பாசரையில்
தானமர்ந்தான் கன்னனுடன் னுன். 490
- சேனையைக் காண்பதற்காச் செய்துள்ள மேறளத்திற்
ருனெய்தி யாங்குவருந் தாதைபால்—கோனவனும்
இந்தவிரு சேனையெல்லாம் யார்மாய்ப்ப ரெவ்வளவில்
முந்தவுரை யென்றான் முனைந்து. 491
- ஏற்கொருநா ளாகு மிருபடையும் வெல்லற்கு
விற்குருவு நாண்மூன்றில் வென்றிடுவா—ரக்கருணன்
முன்னுநா னைந்தா முனிமகனுக் கோர்க்கடிகை
துன்னுலகம் பற்குணற்குத் தூள். 492
- சேனைக் கதிபதியா தேர்ந்துள்ள வீடுமனும்
தானை யணிவகுத்த தந்திறத்தை—பாணைபரி
மன்ன ரிருக்கும் வகையெழுதித் தன்றினை
என்ன வுயர்த்தா னெடுத்து. 493
- அதிமா சமரத்த ரானரதி யீற்றில்
விதியாதன் பேர்கண்டு விம்மிச்—சூழியாகக்
கன்னன் கருதியிந்த காங்கேயன் மாளுமட்டு
முன்னப் பொரேனென்று னோர்ந்து. 494
- நற்றருமன் காங்கயனை நண்ணிப் பணிந்தேத்தி
யுற்றருளுந் தாதாயு னோடிருக்கப்—பெற்றிலேன்
வெல்லும் வகையுண்டோ வென்றேத்த நெஞ்சருகிச்
சொல்லுந் தனக்குற்ற சூள். 495

- நீயே யரசாள்வை நின்னதே யிவ்வுலகம்
சேயேயா னீரைந்திற் றீர்வனென்ப—போயவனும்
விற்குருவை சேவித்து வேண்டினு னுசியினை
சற்குருத னீறுபுகன் றுன். (பகவற்கீதை)
- கண்ணில்லான் பாரதப்போர் காண்பான் வியாதமுனி
எண்ணினு னெய்துதலு மேத்தியே—விண்ணப்பஞ்
செய்தா னவாவினவா தேறற்குச் சஞ்சயனை
உய்திபெறக் கூறென்று னோர்ந்து. 497
- புண்ணியப்பார் சென்றடைந்த புத்திரரு மற்றோரு
நண்ணியகூ றென்றவர்க்கு நன்முனியு—மெண்ணியே
வந்த இடுபடையின் மத்தியிலே மால்தேரை
தந்தான் விசயனுரைத் தான். 498
- போரிற்கா யிங்குப் பொருந்தினு ரெல்லோரும்
மோரிற் குருதாதை யுற்றாரா—மாரிரவல்
அன்னவரைக் கொன்றொரு மாட்சிபெற விற்கானம்
தன்னி லடைதலினி தாம். 499
- என்றனை யிச்சபல மேனுற்ற துன்றனக்கு
என்றனக் கண்ண னிதுவெனக்கே—வொன்றது
ஏது மறியேனை யெண்ணி யொருபொருளா
மாதுயரந் தீரென்றான் மன். 500
- சீவனுக்கு தேகஞ் சென்ன மரணமென்ப
வோவலின்றி யுண்டாமுணர்வாய்நீ—பூவில்
உறங்கு வதுபேலுஞ் சாக்கா டுறங்கி
விழிப்பது போலும் பிறப்பு. 501
- ஆடை கிழிந்தா லகற்றிவே றுக்குவபோல்
பீடையா மெய்நீக்கி பின்பெடுக்கு—நாடுங்கால்
சீவ னிறப்பதிலே சேதிக்க வொண்ணாது
சீவனிற்ந் தானாற் சிவம். 502
- மாயையாற் றோன்று மனந்தானே சஞ்சலமா
நீயென்று நானென்று னேயம்வைத்துப்—பேயென்ன
பூதத்தா லுண்டாம் பொருளாகி யானெனதென்
றோதலா லுண்டா முலகு. 503
- சீவன் சிவனாகுந் தேகமுத லாராயின்
யாவரும் என்னின்வே றுவதிலே—நீயுன்னு
மெவ்வுலகு மெப்பொருளு மெப்படையு மெல்லாமு
மீவ்வுருவிற் கானென்ற னீங்கு. 504
- தேவ ரனைவருடன் சீவப் பிரிவினையும்
ஆவுலகி லுண்டான் வத்தனையு—நாவதனு
லுண்ண வொருபாலில் வுண்டாக்க மற்றொருபால்
கண்ணன்பா லச்சமுற்றான் கண்டு. 505

- ஆன்பே யருளேயென் னாருயிரே மாதவனே
துன்பே விலக்குஞ் சுடரொளியே—முன்படியேன்
மாயா விடையா மைத்துனா வென்றுன்னை.
ஆயாது சோன்னை னருள். 506
- என்று துதித்தானை யின்னருளா லீதடை
நன்று மொழிவன்கேள் நானுக்கே—என்பொருட்டா
செய்த லெனக்குச் சேவித்த விந்தியத்தை
ரைதல் விராகமா நாடு. 507
- ஓடு மனமடக்கல் யோகவினை கற்றிடுத
னீடுபுகழ் தேடுதலு நித்தியத்தை—நாடுதலுஞ்
சாந்தமொடு சந்தோடஞ் சாதுசங்கந் தன்னாலு
மாந்தரடைவ ரென்றான் மற்று. 508
- நீக்க மறநிறைந்து நிற்கும் பரம்பொருளை
தூக்கமுண் விஞ்சா நூல் சொன்னவணம்—ஆக்கமா
எண்ணமே தானா யிருப்பா னெனைச்சேர்வான்
திண்ணமே ஞானந் தெளி. 509
- நல்லோர்நன் னூற்றெய்வ நிந்திப்போ னஞ் சொப்பான்
சொல்வீ டெரியிடுவோன் சோதரற்—கில்லாது
தாயங் கவர்வோன் றமக்குத் துணைபுரிவோ
னையவரைக் கொல்வ தறம். 510
- சர்வ வுயிரினுநான் தங்குந் திறனறிந்தும்
சர்வவுயிர்க் கிதமா தாநடந்துஞ்—சர்வவுயிர்
துன்புற வண்ணத்திற் றெண்டாற்று நல்லோனா
னிற்புற வீடெய்துமென்ற னே. 511
- முற்றிற்று.

❧ வீடும பர்வம். ❧

- உந்திக் கமலத்தி லுற்பவிக்க வேதாவை
தந்துலகங் காக்குந் தயாபரனே—யிந்தவுடல்
வைகும் பொழுதே வாழ்த்த வுனதடியைச்
செய்குவான் வேண்டினேன் செய். 512
- சங்கொலியும் போற்பறையும் தாக்கத் திசையனைத்தும்
கங்கை விராடன்சேய் காவலனா—அங்காக
வாளபிமன் வீடுமனார் மாரதத்தில் பூட்டுபரி
மாளவீட்டான் கூர்ங்கனைதான மற்று. 513
- சல்லியனு புத்தனூரந் தாமுடன்று நிற்கையிலே
சல்லியன்மேயர் சல்லிபடத் தாக்கினான்—சல்லியனு
வேலொன்றை யேவினான் மின்னலென வுத்திரனு
மாலென்று லீழ்ந்தானே மாய்ந்து. 514

- செம்பொ னெடுந்தேரிற் சிவேதன் செருக்களத்துத்
தம்பி யவியத் தரியாதே—தம்பியைத்தான்
கொன்றான்மே னுட்செய்தான் கூற்றுவினைக் காலினால்
வென்றான்முன் னுட்கொடுத்த வில். 515
- மத்திரத்தான் பின்காட்ட மச்சன் மகனோடு
நத்திப் பனைக்கொடியோர் னல்கினான்—யுத்தந்தான்
சேனா பதியிருவர் செய்தறனை கூறற்கு
யானா மதியுடையே னாங்கு. 516
- தேவாதி கந்தருவர் சித்தர் கணம்போற்ற
நாவால் வசுக்கள் நவின்ருரே—மாவிவிது
பஞ்சவர்சே னாபதிக்குப் பாம்பணிவோ னீந்துள்ளான்
எஞ்சானவிய மின்றி யெண். 517
- ஊடல் நிவர்த்தியினு மொப்பற்ற நன்மைக்குங்
கூட மணவினையைக் கூட்டுகினும்—யீடழிய
தன்னாவி யுற்ற தருணத்தும் பொய்மெய்யா
மென்னுஞ் சருதி யென. 518
- தன்றேழர் சொல்லுஞ் சாத்திரமு னன்காய்ந்து
குன்றும் விலியிடமவில் கொண்டேற்று—நின்றானே
வில்லல்லால் நின்தந்தை வேறு பயிற்றிலனோ
வில்வல்லான் மச்சத்தார் வேந்து. 519
- மாற்றான் சொற்கேட்டவில் மானத்தாற் கண்சிவந்து
தோற்றத் தன்மீசை துடிதுடிக்க—சாற்றிரீ
வாட்டேபாரில் வாடுவென்ன வைவானைக் கையுருவி
நாட்டேபர வந்தா னடந்து. 520
- தன்னாற் படவிருக்குந் தன்மையாற் காங்கேயன்
வின்னானைக் கோத்து விரிஞ்சன்சொல்—தன்னான
மந்திரத்தால் மச்சன் மகன்சிரத்தை துண்டித்தான்
தந்திரத்தா லத்தாதை தான். 521
- மக்க ளிருவரையு மச்சர்கோன் றுனிழந்த
துக்க மதுகண்டு சோர்வான்போல்—மிக்க
தடவரைமே னின்ற தழற்குதிரோன் மன்னு
குடவரைமேல் வீழ்ந்தான் கொதித்து. (2-ம் நாள்) 522
- பாண்டவர்கள் மைத்துனை பாஞ்சாலர் கோமானை
ஆண்டகையை சேனா பதியாக்கி—மூண்டெழுந்த
போர்வீர ராங்கண் பொருபடையைக் கொண்டணைந்தான்
கார்மேனி வண்ணன் களத்து. 523
- வில்வேதம் வல்லானின் மேலுற்று தேரொன்றோ
வில்வேலும் வாளினங்கள் வீட்டியே—வில்லாசான்
பின்காண நின்றார்த்தான் பேர்பெரிய வேள்வியினில்
மன்காண வந்த மறன். 524

- பல்கோடி யானைப் படையேந்தக் காலிங்கள்
மல்லாட வீமன் மலைந்தானே—கொல்ல
அரிமா புகுந்ததென யாவும் பிளிரி
கரிமா கலங்கினவே காண். 525
- தும்பிக்கை தானறுந்துந் தோலானனம் பிளந்தும்
வெம்பி மதமா வெருண்டோடி—பம்பத்
துரியே தனன்சேனை துக்க மிகவால்
நரியோட்ட மோடினவே நன்கு. 526
- மத்திகயங்கொளாடு மாண்டானே காலிங்கள்
சுத்த வயவீமன் ரோள்வலியை—நத்திப்
பரணி படித்தாரே பாவாணர் கூடி
தரணியுளார் கற்றிடவே தான். 527
- பற்குணன் பாற்றுகை பன்னேரம் போர்புரிந்தார்
விற்குருபாற் பாஞ்சால வீரனும்—விற்குருவின்
மீந்தன்பாற் சாத்தகியும் மத்திரனை வாளபிமன்
பைந்தாரார் போர்புரிந்தார் பார். 528
- வில்விசய னன்று விளைத்த பெரும்போரைச்
சொல்லிசையா விண்ணோர் துதித்தாரே—அல்லிசய
பானு கடற்புகுந்தான் பார்த்திபர் தானையுடன்
ஊணுண்ண போன ருவந்து. (3ம் நாள்)
- மூன்றநாள் முன்னே முடையா ரிடும்பிமகன்
கான்றன் பலபகழிக் காங்கயன்மேல்—ரூன்றேரில்
கோணுகந் சித்திரித்த கோமான் கடுமர்க்கசனை
நானு தறைகூவி னான். 530
- தன்னொத்த சீயந் தனைவிட்டு தந்தியின்மேல்
மன்னுமா வென்னவா மன்னவர்கோன்—பின்வாங்க
எய்தா னிகழ்ந்தா னெடுத்தான் படையாவுங்
கொய்தான் கடுமர்க்கசனுங் கூற்று. 531
- அன்று துரிய னகப்பட்டா னென்னமுன்
சென்று பனைக்கொடியோன் தேர்கொடுத்து—வென்றானே
வீமன்சேய் தன்னை மிகுந்தா ரவரவர்கள்
நேமத்தால் போர்செய்தார் நின்று. 532
- தாதை மனங்கொதித்து தாக்கினு னர்ச்சுனை
ஹதைசேய் பின்னானு மூங்கடைந்து—தாதைமேல்
அன்றென்னோ வாளா விருந்திட்டா னக்கண்ணன்
நின்றுன்ன நேமிவர நேர்ந்து. 533
- பொன்னிறத்தோன் பொற்கண்ணன் கஞ்சன் பொருதிரல்சேர்
தென்னிலங்கை மன்னன் சிகபாலன்—மின்னுபுகழ்
ஆயிரந்தோள் வீரனுடன் அன்றுந் கொன்றருள
தாமிருந்து செய்தார் தவர். 534

- என்றந்த காங்கேய நேத்தியா னச்சபையில்
அன்றழித்த வாக்கிற்கா வாயுதத்தை—யின்றெடுத்த
தேவே யெனத்துதிக்கச் செல்லென்ற னர்ச்சனனின்
மாவே துறந்துள்ள மன். 535
- தன்னை மறந்தானே சக்கிரங்கண் டத்தாதை
பின்னை மனூளனின் பேருன்னி—அந்நேரம்
யானைமுத லான வணிகளையு மாங்குள்ள
தானையுங்க லக்கினுள் தான். 336
- இன்று படைகலைந்து யேவலின்றி தாந்தாமே
நின்று பொருதலினை நேர்பகர—வொன்றுளதே
சேனா பதியின்றித் தேர்விசயன் றுன்கொதித்து
மேனா ளசுரரைக்காய் வில். 337
- தொடுத்த கொடுஞ்சிலைநாண் தேர்ப்புரள வாங்கி
எடுத்த திசையனைத்து மெய்ய—நொடிக்கணக்கில்
வில்லிழந்து நாணிழந்து வீரச் சிலையிழந்து
சொல்லிழந்து போனார் சுளித்து. (4 ம் நாள்)
- ஈரிரண்டாம் வைக லெழுந்து வினைமுடித்துப்
போரிரண்டு பக்கலும் பூண்டவே—ஆறிரண்டு
வெள்ளப் பெருக்காலே மேவிக் கொதித்தனபோல்
துள்ளி யெழுந்தாங்கே சூழ்ந்து. 539
- காங்கேயன் றன்சேனை காருட மாநிற்க
ஓங்கர்த்த சந்திரனா வுண்டாக்கி—பாங்கெல்லாம்
வீம னபிமன்னன் வேந்தர் பலரோடு
தாமனலா விட்டார் சரம். 540
- அன்றிருபா றத்தமக்கு ஆனவரை போர்புரிய
வென்றெழுந்தார் சேனை வெருண்டோட—தண்டதரன்
புற்றீச லாய்த்துடைத்துப் போவதனை நூற்றுவர்முன்
உற்றேநின் றுற்றினா னூங்கு. 541
- முன்னாட் கடோற்சகனால் மோதுண்ட தெண்ணாமல்
முன்னோன் புறகிடலு மூண்டனரீர்—மன்னெண்மர்
வந்தெதிர்க்க வில்வனைத்த மாட்டினான் பாணத்தைத்
தந்திகளைச் சிம்மமெனத் தான். 542
- மத்திரத்தான் மாமன் பகதத்தான் வந்தெதிர்க்கச்
சித்திரத்தே ரீடழிக்கச் சென்றாரே—அத்திரத்தில்
வீமன் கடுஞ்சினத்தை மேலெண்ணிக் காய்கதிரோன்
தாமக் கடல்புகுந்தான் றுள். 543
- காந்தாரி சேய்பலருங் கால்சாய்ந்தா ரென்றறிந்து
வீந்தா ளரசனது மெல்லடியில்—சோர்ந்துவிழி
இன்றிதுவேல் நாளை யிறப்பரே கான்மகனால்
கொன்றென்று னோலமிட்டுக் கூய். (5 ம் நாள்)

- சர்ப்பமா யூகந் தணையிட்டான் காங்கேயன்
 விற்பனனுங் காருட மேவகுத்தான்—சர்ப்பத்தின்
 பன்னன்கா வந்தானே பாரத்து வாசன்சேய்
 முன்னுங் குருசகுனி மொய்த்து. 545
- சர்ப்பத்தைச் சாடச் சிறகுந் தனிக்காலும்
 பற்பலபேர் தம்மை பருந்தாக்கி—விற்பனனும்
 பாஞ்சாலன் றன்மகனும் பட்சிச் சிரமாகிக்
 காஞ்சான் பன் டயனைத்துங் காண். 546
- வெங்கலிங்கர் தம்படையும் வேல்வேந்தர் தம்படையுஞ்
 செங்கலங்க லாய்மிதப்பச் சிறினுன்—கங்கை
 வளைவரைத்தண் சாரண் மணிகொணரு நன்னாட்
 டிளவரசன் பாண்டவர்க ளேறு. 547
- மாமானு மத்திரனு மான்தேர் திரிகர்த்தன்
 கோமானுங் கோவேந்தன் தம்பியரும்—போமாறு
 பார்த்தனைத் தாஞ்சூழ்ந்து பரிபலங்கள் பட்டுடைந்து
 கோத்தொழிலுந் தாமறந்தார் கூர்ந்து. 548
- மாத்தரியின் மாதலியின் புத்திரனோ மைவர்மா
 தீத்தனிலே வந்தவிரு சேயினையுங்—கோத்துணையாச்
 சித்திரசே னன்னோடு தென்னனையும் பார்த்தனிடம்
 நத்திவர விட்டா னயந்து. 549
- வில்வல்லான் றன்மகனு வீமன் பெருமகனு
 சொல்வல்ல வம்பு சொரிந்தார்கள்—கொல்வல்ல
 நேரே க்ரியிரண்டு நேரையுடன்று தமிழ்
 போரே புரிவன போல். 550
- போர்வென்ற வீமன் புலன்கவசம் தான்தகர
 வீரைந்து வெங்கண்கொண் டெய்தார்த்தான்—கார்கண்ட
 காந்தட் கடிமலர்க்கை காந்தாரி நாட்பயந்த
 வேந்தற்கு முன்பிறந்த வேந்து. 551
- ஓற்றைத் திகிரி யொளிமணித்தே ரூர்வானும்
 வெற்றிக் கடற்றூளை வேல்வேந்தீர்—இற்றைக்
 கமையும்போ ரென்பான்போ லத்தமன வெற்பின்
 சிமையம் புகுந்தான் சிறந்து. (6 ம் நாள்)
- ஆறாநாட் காலைவீனை யாற்றி யுணவருந்து
 நேரா விருபடையு நின்றனவே—பேரோதி
 வீமன்மேல் சென்றுடன்றான் விற்குருவு மாங்களே
 தாமன்பால் செய்தான் சமர். 553
- விற்குருவு மாருதியு மின்னலென வட்டமிடச்
 சற்குருவைத் தாண்டியே சார்ந்திட்டான்—பற்குணனு
 நாகக் கொடியோனு நாற்கடிகை போரியற்றித்
 தாகத்துடன் பிரிந்தார் தாம். 554

- விற்போ ரபிமனிடம் மேவினா னல்விகர்கனன்
நிற்போ ரதிசயிக்க நேமியொடு—மற்போரும்
வாட்போரும் வேற்போரும் மற்றும் பலபோருஞ்
சேட்போது செய்தார் சினந்து. 555
- பற்குணனு வீடுமனும் பன்னேரம் போர்புரிந்து
விற்குணத்தா லாவியினை வீழ்த்திட்டார்—பற்கணத்தைத்
தேராட் கரிபரியுஞ் செய்த நிகழ்ச்சியினை
யாராற் கணித்தலொல்லு மாங்கு. 556
- பாண்டியன் போரைப் பகரவோ பாஞ்சாலன்
தூண்டும் பரித்திறனைச் சொல்லவோ—பாண்டவர்க்
குற்றப்படைத் திறனை யோதவோ வென்னுன்றன்
வெற்றிவலி கூறிடவோ மேல். (8 ம் நாள்)
- ஏழாநாள் மாறுதல்வே றின்றூ' விருநான்கி
னாளால் நடந்த நவிலுவேன்—ஊழாலே
தத்தம் வலியாரைச் சார்ந்து வுரையாடி
தத்தம் புகழ்சொன்னார் தான். 558
- தண்டிற் கதிபதியு சாற்றியநல் லூகமாக்
கண்டு வயவேந்தர் காத்தாரே—யுண்டான
வுற்ற பெரும்போரி னுய்வா னருமையென
கற்றதிறங் காட்டினார் காண். 559
- மான்மகவா மன்னவன்பின் வந்தைவர் போரியற்றி
கான்மகனா லாவி கடந்தாரே—நான்முகனை
யின்றூனின் பின்னுற்றே னெய்தான் சரமாரி
யூன்றா னுகப்பல்லோ ருங்கு. 560
- சல்லியனு மந்தச் சகுனி சகோதரரும்
கொல்லி மலையத்தான் கொண்டுடற்ற—வில்லியர்கள்
தான்மாய வன்று தகர்த்தா னரவான்பல்
மேன்மாய விஞ்சையால் மீண்டு. 561
- நாகக் கனிமகனால் நாற்படையுந் தானெழுந்த
மேகம் வருவதுபோல் மென்மேலு—நாகத்தைத்
தன்றேரின மேற்கொண்டான் றுணையை யிசலென
சென்றேடி வீழ்ந்ததனைத் தேர்ந்து. 562
- அன்று விருத்திரனா லாம்போரென் றேயமரர்
நின்றரவான் போர்தன்னை நிச்சயித்தார்—சென்று
அலம்புதனா மோரரக்க னவ்வரவான் றன்னைச்
சலம்புரிந்து கொன்றானே தான். 563
- துரியன் கடோற்கசன்பாற் றேற்றான் றுரோணன்
பிரியமா வீமன்மேற் பேசி—சிறிதலா
நேர முடன்றூற்றி நின்றான் பரித்தாமா
கோரமுடன் வில்நாணி கோத்து. 564

- பின்னெழுவர் விண்ணுற்றூர் பீமனா வின்னென்று
மன்னமுது தானையுடன் வந்துடன்ருள்—பின்னெழுந்து
சேதியான் கொங்கன் சிறந்த படைவீரர்
ஆதியா வுற்று ரவண். 565
- பேரனார் தாமும் பெரியா ரனைவர்களும்
வீரமாப் பற்குணன்றன் மேலுற்றூர்—கோரமா
நின்றெய்து பேர்பெற்றூர் நீள்பகலைச் செய்வோனும்
சென்றெய்தான் னக்கடற்கே தேர்ந்து. 566
- கன்னன்பால் சென்றந்தக் காவலன்பின் தோர்செய்தி
முன்னம் பகர்ந்தேங்கி மூர்ச்சித்தான்—கன்னன்றன்
பஞ்சவர்க்கே தாதை பரிந்துள்ளா னாங்கவனின்
னெஞ்சோர்ந்துங் காவல்தந்தாய்நீ. 567
- அத்தாதை புற்கவ்வி லன்பனே போரேற்று
சத்தியமே வெல்வனெனத் தானுரைத்தான்—நத்தியிக
சென்றுரைத்தான் பாட்டனிடம் சீர்தூக்கி யத்தாதை
அன்றுரைத்தார் நீதிபலு வால். 568
- மாற்று னிடங்காலம் வாய்த்துள்ள தன்பலமுங்
கோற்று னுணர்ந்துபொரக் கூறிற்றே—நாற்றுனும்
எத்திறனு மான்றோர்பா லாயா திறங்கினாய்
வுய்த்திறனை நீயே யுணர். 569
- இடும்பன் பகண்வீமன் யேற்ற சராசன்
கெடும்பார் மணிமாலன் கீசன்—அடும்போர்நீ
இன்னோர் பல்மொன்றே யேற்றொருவர் முன்வெல்லில்
அன்னோனல் மற்றோர்சா மாங்கு. 570
- ஆமவரி லந்த வரக்கனுட னைவருயிர்
வீமன் குடித்துள்ள மெய்ச்செய்தி—கோமகனே
கந்தருவன் வித்தரித்துக் காட்டல் மறந்தனையால்
மந்தமதி யாயுணரு வாய். 571
- வீரர் புகுமுலகு வேண்டிப் பொருமென்னைச்
சோரர் செயுஞ்செயலை சொற்றனையால்—ஈரமிலா
வன்னெஞ்சர் கூற்ற மறந்துநீ போரிற்கு
முன்னஞ்செ லென்றான் முனைந்து. (9 ம் நாள்)
- பூமி நடுநடுங்கப் போர்ப்பறைகள் நின்றூர்ப்ப
வீமன்செய் பர்ணம் விரைந்தோட—ஆமந்தத்
தானைத் தலைவனாந் தாதை கடுகடுத்துச்
சேனைமேற் பாய்ந்தான் சினந்து. 573
- அக்கா லபிமன்மே லான வலம்புதனை
முக்காலுந் தேருடைய மோதினான்—சிங்காம்
லோடினான் மாய வருவம் பலகொண்டு
சாடினான் சாடினான் றான். 574

- கங்கைகாண் பாவம்போற் கைதவங்க ளத்தனையு
தங்கை யிலாதகலத் தானரேற்றான்—அங்கைவர்
தானைக் கதிபதியுஞ் சாடினா னென்னாரை
தேனை நுக ரீயாகத் தேர்ந்து. 575
- பாட்டனா ரைவரையும் பாங்காத் தனித்தனியே
நாட்டம்வைத் தெய்தாரே நாணியற—வீட்டினனாய்
தேவப் படைகொண்டு தேர்விசயன் தேருடைத்து
மேவப் பணித்தான்பூ மேல். 576
- சேமத்தே ரேறீ திருத்தாதை நின்றெய்ய
பூமி கிடுகிடுத்துப் போயிற்றே மாவைத்தான்
கண்ணன் செலுத்தினான் காண்டபன் றுனெய்தான்
விண்ணும் பதைத்தொ துங்க வே. 577
- காலோடு கைதலையுங் காது முனைமூக்கும்
வேலோடு வாட்படையால் வீந்திட்ட—கோலத்தா
லந்தோ குறையுடல மாடுகிற பேய்க்கூத்தை
அந்தோ சொலற்கரிதே யாம். (10 ம் நாள்)
- வாரணங் கூவ மறையோர்கள் வந்தித்து
ஆரணங்க ளாற்றுதிப்ப வாதித்தன்—தேரதனில்
சென்றேறி மேல்வந்தான் தேயத் தரயரெலாந்
தன்றேரி லேறினார் தாம். 579
- கங்கை பெருமைந்தன் கண்காணித் தெப்படையும்
செங்கையில் நாணிதனைத் தேர்ந்தெடுத்—தங்கைவர்
மேலுடன்றான் மால்மருகன் மின்னா மெனத்தாதை
பாலுடன்று தேரிழந்தான் பாங்கு. 580
- துச்சா தனன்றேரைத் தூண்டி யருச்சுனன்மே
லுச்சாகத் தோடுடன்றா னும்பர்கோன்—துச்சாதன்
தேரழித்து வில்லொடித்துத் தேகந் தனைத்துனைத்துச்
சேரினத்தி லென்றான் சினந்து. 581
- மற்று மவரவர்கள் மாச்சரிய மேற்கொண்டு
கற்ற பலபடையுங் கையோச்சிச்—செற்றமா
யானை பரிகாலா ளாங்குருதி கொப்பளிக்க
ஆனைப் பறிகொடுத்தா ருங்கு. 582
- கங்கர் கலிங்கர் கருநாடர் காம்போசர்
கொங்கர் குடகருடன் கோசலரும்—வங்கத்தார்
என்னென்று தாதை யியற்றியவா செய்தாரே
முன்னென்று தாந்தா முனைந்து. 583
- சந்தனுவின் மாமகன்பாற் சார்ந்து சிகண்டியன்று
தந்தனுவா லாயுதங்க டான்பொழிய—தொந்தயுத்தஞ்
செய்தார் நெடும்போது சேதித்தார் சேனைகளை
மொய்தார்ச் சிகண்டி முனைந்து. 584

- தேரழித்து வில்லொடித்துச் சேமிப்பைத் தான்கொண்டு
நேரிருந்து போரே நிகழ்த்தினான்—பாரிருந்து
நோன்பியற்றி மேனா னுதல்விழியா டன்னருளால்
கோன்பிறவி யுற்ற கொடி. 585
- தாதை மனமுறுத்தல் தான்கோறல் கொல்லுண்ணல்
பேதையா லாவென்னும் பெற்றியே—யீதாக
செய்யும் பெரும்போரிற் சீர்த்தாதை மார்பகத்தில்
நையுங் கண்பாயந்த நன்கு. 586
- தன்னிலைமைச் சோர்வெய்தி சாய்ந்தருளத் தேர்மீது
அன்னிலையிற் பாக னருகெய்தி—பன்னிரால்
வீசக் களையாறி விற்கணைபே ரர்சனனா
லாசற்றே னென்ற னலர்ந்து. 587
- அன்று கௌரவரோ டைவர்களு மாங்கடைந்து
நின்றுகண் ணீர்சோர நீண்முடிக்குத்—துன்ற
வ்யர மமையென்று னெண்கணையாற் பார்த்தன்
முயர மமைத்தானே யோர்ந்து. 588
- அம்பாற் றிருவரனு மம்பாலே கொட்டகையு
மம்பாற் சயனமு மாக்கினான்—அம்பாலே
காண்டா வனமவேய்ந்த காண்டபற் கீதரிதோ
நீண்டாயுட் டாதையுற நின்று. 589
- ஆமளவுஞ் செய்தி யருளி யவரவர்க்கு
போமென்று போக விடைகொடுத்துக்—கோமுன்னம்
தந்தை வரத்தால் சவிதா மகரத்தி
லுந்தளவுஞ் சீவிப்பா னோர்ந்து. 590
- அர்ச்சனன் னீர்திட்ட வம்பணையி லேயிருந்து
நற்சுணையி னீரருந்தி நாராணன்றன்—பொற்கமலம்
எண்ணி யிருந்தா னேங்கி யிருபடையும்
எண்ணிப் பிரிந்தா ரியைந்து. 591
- கன்ன னதுகேட்டுக் காங்கேயன் பாற்சென்று
பன்னு விழியுகுத்துப் பாதத்தில்—முன்னந்தான்
செய்த வெலாம்பொருத்து தேவேயெற்காசி மொழி
செய்தியெனச் சேவித்தான் நேர்ந்து. 592
- நன்று சுயோதனற்கு நாற்றூனைக் காவலனாய்
வென்றே யுனதுகுறி மேவென்றான்—இன்றிந்த
மண்ணிற் பிறந்தபயன் வாய்த்தவா வுண்மகிழ்ந்து
நண்ணினான் பாசறையே நன்கு. 593
- பானு புதல்வன்றன் பாட்டன் பகர்ந்தவணம்
சேனைப் பதியெனக்கே செய்யென்றான்—கோனிதமா
வுண்ணையல்லா லுற்றதுணை வுண்டோ குருவிற்குக்
கன்னனே யென்றழைத்தான் காண். 594

அன்றவனோ டெய்திப்பின் னாசிரியன் றுள்பணிந்து
தன்றன் படைத்தலைமை தான்வகித்து—நின்றருள
வேண்டி யறுமுகனை விண்ணவர்கோன் சூட்டியவா
வேண்டிப் புரிந்தான் விரைந்து. 595

முற்றிற்று.

✽ துரோணர் பர்வம் 11-ம் போர். ✽

வேலை புரளாது மேதினிசீர் தானெய்த
காலைக் கதிராங் கரியோனே—நாலுமுகற்
காயவனே மாயவனே யாம்பொருள்க ளத்தனைக்குந்
தாயவனே நின்னடிதந் தாள். 596

நற்குருவின் றன்றித்தால் நாற்சேனை தான்வகுக்க
எக்களித்து கன்னனுமங் கெய்தானே—மிக்குளசீர்
பாஞ்சாலன் புத்திரனும் பண்பாகத் தன்றூனை
யாஞ்சாலங் காட்டினு னாங்கு. 597

காவலர்கள் போரியற்றக் கண்ணில்லான் றன்பேரன்
ஆவ லுடன்போ ரபிமன்மேல்—ஏவலெல்லாந்
தூவிப் பொருத சுபத்திரையா டன்சேயு
மாவில் வளைத்தானுன் வந்து. 598

மந்திரத்தா லெய்யும் வாயு வருணனுடன்
இந்திரனா ரேம னினும்பலவா—அந்தரத்துக்
தேவப் படையெல்லாம் சிந்தித்து விட்டார்கள்
ஆவப் படைவீர ராம். 599

நல்லபிமன் சற்று நகைத்துப் படையாவுஞ்
செல்லச் சிதைத்துச் சிறுபோதில்—வில்லாலே
வீறழித்துத் தேர்க்காலின் மேற்கொணர்ந்து கட்டினான்
பேறெடுத்தா னர்ச்சுகனற்குப் பின். 600

மன்மகனை மீட்க வயவேந்த ரெண்ணிலார்
வின்முனையி லாற்றாது மீண்டிட்டார்—தன்மகனை
காப்பான்வந் தாற்றி தனைத்துப் புறகிட்டான்
காப்பான்குரு வந்தான் காண். 601

அக்குருவாற் றேரின் அச்சிறலும் வாளபிமன்
புக்குவேர் தேரேறப் போனானே—அக்காலை
தப்பினே னானென்று சார்ந்தா னிலக்குமணன்
வுப்பில்லா லுணைக வுற்று. 602

அங்கத் தரச னருச்சுனன் பாற்கனன்றான்
சிங்கத் திடம்பானை சேர்ந்தனபோல்—மங்கித்தன்
சொற்சேர்ந்து பின்னுற்றான் தூசாகத் தானேதான்
விற்சேர்ந்த பாணம்போய் மெய். 603

- பார்வேண்டு மன்னிருவர் பாங்குற்றுத் தாமுடன்ற
போரிற்றுரியன்றேர் போயுடைந்து—சோர்வுற்றான்
அக்காற்றருமன்றே ராங்குற்றுப் பற்றுதலும்
புக்கான் குருமீட்க போர். 604
- மாமறையோன் கைக்கணைகள் வான்மாரி-யாச்சொரிந்து
ஏமன்சேய் தேர்தன்னை யெய்தாங்கு—ஆமவனின்
கையுற்ற மன்னைக் களைவுற்றுத் தன்றேரில்
வய்வுற்றுச் சேர்ந்தானே யூங்கு. 605
- என்னென்பே னாவி யிரிந்தும் பலப்பலவாம்
துன்னு முறுப்பெல்லாந் துண்டித்து—மொன்னனை
வாதித் தயிர்சீங்கு மன்னர்களை யெண்ணியெணி
யாதித்தன் சேர்ந்தா னலை. 606
- பாசறையில் விற்குருவின் பாங்குற்றுப் பாப்புயர்த்தோன்
கூசு மனநிலையைக் கூறினனாய்—மாசான
தன்னிலையைத் தானகற்ற தன்மனை கட்டுவித்து
என்முனீ யென்றிரந்தா னேய்ந்து. 607
- வீமனுட னர்ச்சுனர்க்கும் விண்மண்ணும் போதாவே
தாமனாக எவ்வாறு தன்மனை—நீமகிழ
யான்தருவ லானாலு மவ்விருவர் சேணடையில்
கோன்தருதற் கெத்தனிப்பேன் கூர்ந்து. (12^{ம்} நாள்)
- காகங் கரைய கனத்த விருளகல
மாகம் வெளுக்க வனமெல்லாந்—தாகமா
பாடப் பறவையினம் பச்சைப் பரிதூண்டி
ஓட விருள்வந்தா னாங்கு. 609
- அக்குருவாற் றானை யணிவகுத்து மேலெழும்ப
சற்குருவின் செய்தியெலாந் தானுணர்ந்து—பற்குணனை
எச்சரித்து போரிற் கெழுந்தா னறன்மகனு
முச்சரித்து நாரணனை யுள். 610
- இந்திரனார் சேயை யிகல்செய்து சென்றடைந்தார்
தந்திரமீக் கொண்டுள்ள தாயத்தார்—பிந்திவரும்
வீமனையுங் கூயங்கே வில்லால் பகதத்தன்
தாமனைந்தான் காதவழி தான். 611
- அபிமன் கடோற்சனை யாங்குற்றறையுய்
உபவேந்தர் போரிற்கா வுற்று—ரிபமேறும்
வீரர் பரித்தலைவர் வேந்த ரவரவர்கள்
நேரப் பொருதினார் நின்று. 612
- கைவிஞ்சிக் கான்மகனைக் காய்ந்தான் பகதத்தன்
வைவஞ்சி யெண்ணினு னாரணனை—தெய்வஞ்செய்
நேர மிதுவென்ன நேமியான் நேர்கடவி
வீரமிகப் போந்தான் விரைந்து. 613

- கண்டான் பகதத்தன் காண்டப னுற்றதனை
விண்டா னிருவரையும் விண்ணுலகு—கொண்டாள
சேர்ப்பனென்று வேலைச் செலவிட்டான் கோபாலன்
ஏற்பனின்றான் மார்பகத்தி லேய்ந்து. 614
- பூவா நிராயுதன்மேல் போய்ச்சேரு மவ்வேல்தான்
கோவே யவையுன்னிக் கொண்டேற்றேன்—தேவேந்தன்
ஈந்துள்ள வேலாகு மித்துணையே யின்றாகுஞ்
சாந்துணைநாள் தீரென்றான் தான். 615
- தீக்கடவுள் தந்தருளுஞ் செல்வக் கணைதன்னைப்
போக்கி யவனுயிரைப் போக்கினான்—தாக்கியே
வந்த முனிமகனின் மாபோ ரியற்றினான்
இந்திரனை வென்ற யிறை. 616
- தன்மனைத் தான்பிடிக்க சற்குருவந் தெய்தாரே
நன்மனத்தில் நாரணன்வாழ் நற்றருமன்—விண்முனையில்
போர்புரிந்தா னீடு புகலற் கரிதரிது
யார்புரிவா ரார்புரிந்தா ராங்கு. 617
- விற்குருவை நற்றருமன் வெங்காணச் செய்தான்விண்
நிற்கு மவர்புகழ்ந்தார் நீள்பகலோன்—அற்கொடுத்து
ஏகினு னன்னே யியைந்தபடையத்தனையும்
ஏகினார் தம்மிடமே யெண். (13 ம் நாள்)
- மேனாட்போ லொன்னார்மேல் வீம னருச்சுன னும்
போனார் நெடுந்தூரம் போரின்மேல்—ஆனாத
வேதக் கொடியானு மேகம்போ லம்பெய்து
மாதன்மன் கூயினான் வந்து. 619
- தன்னையே நாட்டமா சார்கின்ற மாமுனிமே
லெண்ணைய செல்லுதிநீ யின்றென்றான்—முன்னயனாந்
தந்தை பணிந்தகல்வான் சாரதிபா லன்னிமித்தம்
சிந்தைகனிந் தோதினான் தேர்ந்து. 620
- முற்றந்தை வாய்மை மொழியாற் றிரும்பலிலேன்
விற்குந்த வக்குருபால் மேவென்றான்—உற்றந்த
மேலோனை வந்தித்து வில்லிற் சரங்கோத்து
வேலோனைக் கால விரைந்து. 621
- தன்மனி லு மிக்கானுஞ் சா துரிய னாமபிமன்
விண்முனிலார் முன்னிற்பார் விற்குருவும்—சொன்முதல
எண்ணிலா மந்திரத்தா லேவப் படையனைத்து
மெண்ணில்வீ னுயினவே யின்று. 622
- சற்குருவுஞ் சேயுஞ் சகுனியுஞ் சல்லியனும்
துற்குண துச் சாதனனுஞ் சோமதத்தன்—விற்குனித்து
நல்லபிமற் காற்றாது நாணிப் புறகிட்டார்
பல்லரச ரானார் பலர். 623

அங்கர்கோ னுள்ளிட்டரசர் குழாமெல்லா
மெங்கடா போவ தினியென்று—அங்கலறச்
செய்தானவ் வில்வித்தை தேறற் கறிதம்ம!
கொய்தா முயிரெனைத்தாங் கூறு. 624

இத்தருணம் வீமனும்வந் தெய்தா வணந்தடுக்க
கத்தரீ கொன்றை கடவென்றான்—மைத்துன்னின்
எண்ணப் படியே யியற்றினான் சிந்துமன்
உண்ணெகிழ்ந்து வீமனுரைக் கும். 625

என்னொருசெய் கொல்வா நெண்ணி யுரன்மலை
பன்னுருவீ ருந்தமது பாலரெலா—மின்னலுற
மாயுமே வின்றியெம் வாள்பிமன் ரேற்காடுஎன்
றேயுமா கூறினா னீண்டு. 626

கொற்றக் குரங்குயர்த்தான் கோமதலை கோளரவ
வெற்றிக் கொடிக்கொண்டான் மெய்மகனை—யுற்று
தலைபுரண்டு வீழ்ச் சரந்தொட்டா னாங்கோர்
மலைபுரண்டு வீழ்வதுபோல் மாண்டு. 627

மன்னர்பற் பல்லோர் வளர்த்த யிளவரசர்
வன்ன வணமாக வந்துடன்று—மன்னபிமன்
விற்போருக் காற்றாது வீந்தார் தனித்தனியே
எற்பேரோன் பேரனின்றி ஈண்டு. 628

ஆரியன் மீண்டு மபிமனிடம் போர்செய்து
தேருடைத்துக் கீணிற்கச் செய்திட்டான்—சிரபிமன்
கையொன்றை வீட்டினான் கன்ன னொருகரத்தால்
நையப் படைவென்றான் நன்கு. 629

சேத்தரசன் பின்னின்று சேதித்தான் வாள்பிமன்
மாத்தலையை யந்தோ மாவீரன்—வீந்திடலுந்
தேவ ரியக்கர் சித்தகண மேலிருந்து
ஆவென்று யேங்கினா ராங்கு. 630

தாதைவா னின்றிழிந்து தானே கொடுசென்றான்
ஆதை மகன்முதலோ ருன்னியுனி—வேதையுடன்
சொல்லிச் சொலிப்புலம்ப துக்கம் பொராதவனாய்
எல்லுங் கடற்காணு னீண்டு. 631

கூவித் தனையழைத்த கோபால நந்தர்களை
ஆவி யழித்தா னறுமுன்று—காவதம்போய்
காண்டப மோய்வாக கண்ணன்றோர் பின்கடவ
நீண்ட வழியாடார் நோர். 632

வந்த வழிதனிலே மாலெண்ணம் போலியற்றி
யந்தணனா யிந்திரனு மங்கிவிழ—முந்துவனை
விட்டிழிந்து பார்த்தனந்த வேதியனை தானிற்றுத்த
சுட்டினான் தான்கொண்ட குள். 633

- எல்லா வகையாலு மேற்ற திருப்புதல்வன்
எல்லா னறுமூன்றி னுசமுற—வல்லானை
ஏன்பிரிந்து வாழ யிறத்தலே நன்மென்றான்
கோன்பிரிந்து நீதிசொனான் கூர்ந்து. 634
- தோன்றலழி வென்னுஞ் சுருதியெலாங் கற்றுள்ள
வான்றவுணர் வேயிறத்த லாகாவே—நோன்றக்கா
லெத்தனிக்கும் நன்மைதா னெய்தலா மென்றிருக்க
புத்திரனா கிட்டான் புகல். 635
- அந்தணனுங் கேட்டவ் வருச்சனைத் தானேக்கி
தந்தமக்கு நேர்ந்தக்கால் சாத்திரத்தை—வந்தெண்ணார்
கூறுவது மற்றோர்க்கே கோவேயென்றந்தணர்க்கு
தேறவுரைத் தான்சபதந் தேர்ந்து. 636
- மாமறையோய் பேதமையால் வாய்புலத்தி மன்னவனான்
சேய்மறைந்தா னின்போல செய்யலுறேன்—மாமறையே
சான்மென்ன வேதியனுஞ் சாந்தியுற்று அத்தேரில்
வூன்றிவரச்சேர்ந்தா ருவன். 637
- ஆங்குற்றுச் செய்தி யறிந்துள்ள பற்குணனு
மேங்குற்று மூர்ச்சித்து யேனெனக்கு—தீங்கிழைத்தீர்
யீசனது மாலை யியற்றியவா கேட்டுளனேல்
மோசவரா தென்றான் முனைந்து. 638
- மைந்தன் சிரங்கொய்த மாபாவி யாமந்த
சிந்து மனன்சிரத்தைச் சேதித்துக்—கொந்திலனேல்
நானை யொருபுகலில் நான்மாய்வே னக்கினியில்
கோழையல வென்றான் கொதித்து. 639
- கண்ணனுட னர்ச்சுனனுங் கைலைக்குச் சென்றதற்பின்
எண்ணித் தரும னிடும்பிமக—எண்ணக்கூய்
ஒன்றாற்பாற் சென்றாங்கு வுற்ற துரைமினென்
அன்னனுஞ் சென்றனே யாங்கு. 640
- ஆங்குள்ள காவலர்க ளச்சமுறத் தான்றாதா
யீங்குவந் துள்ளே னிடும்பென—பாங்குவிட்டு
அத்துரிய னுந்தை யறவுரையைக் கூறென்ன
வித்தகமா சொன்னான் விரைந்து. 641
- தன்சேபைக் கொன்ற சயிந்தவனை நண்பகற்குள்
வின்முனையில் வீட்டிடுவேன் வீயானேல்—தன்னுயிரை
அக்கினியிற் சேர்ப்பேனென் றர்ச்சுனன் கண்ணனுடன்
முக்கணன்பாற் சென்றான் முனைந்து. 642
- இத்தை மறைத்தா லெய்து மிழிவென்றே
நத்தியறி வித்தார் நவிலுனது—மைத்துனார்
எஞ்சினனாக் கொள்ளென்ற நெட்டுணையு மச்சந்தா
னெஞ்சினிலே யில்லாதா னின்று. 643

- பார்த்தன்சேய் வீந்தபினே பாராளச் சேயுண்டேர்
வார்த்தை வலியுடையோன் மைந்தற்கா—தீர்த்தனிடம்
வாங்கப் படைக்காக மாமலைக்கு சென்றாலு
மேங்கப் படுவனென்ற நேயந்து. 644
- கன்னன் மொழிந்தபினே காவலனுந் தூதுவனை
என்னி லுரிமையுள்ளொ னித்தரைக்கு—மன்னெல்லா
மஞ்சந் திறனுள்ளோ னாங்கவனின் றந்தையிவ
னெஞ்ச விடான்றவத்தா லென்று, 645
- மைந்தனே யாக மடிவனெனச் சொல்லென்ற
னிந்தவுரை கொள்ளா யிடிம்பியின்சே—யந்தமுற
இன்றிரவே கூற்றுவனா றெய்துவிப்பே னும்மவரை
வென்றிடற்கு பார்த்தனெனனே வேறு. 646
- நல்லரக்க நிலலை நடவென்ற மன்னவற்கு
சொல்லரக்க ருன்போல் சொற்றவரார்—அல்லலுற
நீர்புதையார் நஞ்சூட்டார் வீட்டில் நெருப்பிடார்
பேர்புதைய சோதிரரைப் பின். 647
- சூதாட்டஞ் செய்வித்துச் சொத்தை யபகரியார்
கோதை கொழுந்திதுயில் கொண்டுரியார்—தீதான
காரியந் தன்னோடு கைதவங்க ளத்தனையும்
பேரியனே வுன்னதென்றான் பேர்ந்து. 648
- தூதன் செலத்தூரியன் துன்னென்று மேலோர்பால்
மாதன்மன் கூற்றிதுவேல் மைத்துனை—தீதின்றி
நானை பகல்காப்பின் நம்பக்கல் வெற்றியென்ற
னாழின் வலியறியா னாங்கு. 649
- கன்னன் றுரோணனோடு காப்பெண்ணி வீரரெலாஞ்
சொன்னகு ளொவ்வொன்றுஞ் சோதித்து—அன்னவரி
னெண்ணத்தா லாக மியற்றி யொருபகலுந்
திண்ணமாக் காப்பதென்றார் தேர்ந்து. 650
- அங்கணன்பால் வந்த வருச்சனைத் தான்பார்த்து
சங்கரனு மங்கோர் சலநிலையிற்—றங்கியுள
மாபடையை கொள்ளென்ன மாமுனியா வந்திடுமச்
சாபமுடன் மந்திரமுந் தந்து. 651
- என்னேரா னின்னோ டிருக்கின்றான் வெல்வாய்நீ
மன்னே எனவாசி வாக்கருளி—பின்னேவ
ஆழ்வாரின் மீதமர்ந்து ஆங்குற்றார் சுக்கிரனு
கீழ்வானிற் றேன்றக் கிளர்ந்து. 652
- ஆமுரசு கேதனை யவ்வீரன் றுள்பணிந்து
போம்போது கண்ணன்கால் பூசித்த—லாம்பூக்கள்
முக்கண்ணன்பாற் காண்டல் முகமைந்தா னுத்திரவு
மக்கணத்தில் யாவுமறைந் தான். (14ம் பேர்)

- சந்திரனார் வந்தென்ன தானை வகைபலவா
பந்திசெய்து தக்காரை பாங்கிருத்தி—முந்தியே
காக்கு முனிவர்மேல் காண்டபந் தான்வனைத்து
போக்கி வணங்கினான் போந்து. 654
- இன்று விடக்கவீ ரென்றிரந்து வேண்டினனை
நன்று செயித்து நடவென்றான்—கன்றுமந்தப்
போரிற் கடந்துதேர் போயினவே நாற்காதங்
கூரிற் கடிதாகக் காண். 655
- கான்மகன்றான் ஆசான்மேற் கன்றிப் பொருதிடலும்
நான்முகனோ டொத்தானு நன்றென்று—கான்மகனின்
வில்லிறுத்து தேருடைத்து மேலுங் கணைதூவ
கூல்லுறுதோ ளானடைதான் வந்து. 656
- தேரோடு மேலெறிந்தான் சேனாபதி தன்னை
யாரோ டுவமைதா னுக்குறுவேன்—சீரோடு
விஞ்சை வலிதன்னால் மேவினான் பார்மீது
கஞ்சமல ரானருளால் காண். 657
- ஊணின் றி காலருந்தி வொற்றைக்கா லால்நின்று
வேணின் றெடுத்தவிலும் வேற்படையு—தாணுவொடு
தேவி முதலான தேவர்களி னல்லருளால்
மாவலியும் பெற்றோர்கள் வந்து. 658
- முற்பட்டு தாந்தாமும் முந்தப் பொருதியே
பிற்பட்டு வென்காண பேசலரோன்—பிற்பட்டு
சாயத் திருமாலும் தாகந் தவிற்றென்றான்
நேயத் துடன்பரிக்கு நீ. 659
- நீருக் கதிபதியின் னீண்ட கணையெடுத்து
பாருக்குள் விட்டானே பங்குன்னுங்—கூற்றற்கு
வேருவமை யென்னென்பேன் மேலேறி யூற்றெடுத்து
பேருங் குளமான பின்பு. 660
- நிருண் டிகைப்பாரி நேமியான் பூட்டுந்தேர்
காரன் றிடித்ததென காச்சித்த—நீருண்டு
வந்த படையுள்ளார் வாயார வர்ச்சனர்க்கு
தந்தார் புகழாரையே தான். 661
- கன்னன்போர் செய்தந்தக் கான்மகனால் பின்னிட்டான்
மன்னன்பின் வந்திருவர் மாய்ந்தாரே—அன்னவனால்
உண்டாந் துயர்துரிய னோதக் கவசத்தை
கொண்டேகச் சொன்னான் குரு. 662
- வேதனது மீக்கோளை வில்வல்லரன் பாற்பெற்று
போதுந் துரியன்றான் பொங்கியே—மோதும்போர்
செய்தா னருச்சனனின் நேர்மேலு மாமேலு
மெய்தான் பலபகழி யேய்ந்து. 663

ஆங்கிருவர் போரி லரவக் கொடியோனுந்
தாங்கும் பலமாய்ந்து சாரதியா—லாங்கவனின்
றன்கவசஞ் சாடத்தவித்துப் புறகிட்டான்
மன்விசன முற்றறிவு மாய்ந்து. 664.

பூரிசவா மாயப்போர் பூண்டுள்ளான் சாத்தகிமேல்
நேரிதெனக் கண்ணனால் நிச்சயித்து—பூரிசவா
மாயுமர் சாடினான் மாலை வயங்கிற்றே
காயுங் கதிர்மறையக் காண். 665

சிந்துமனன் போரிற்குத் தேர்விசயன் முன்வந்தான்
அந்திவந்த பாசறைநீ யாகென்றான்—பிந்தாதே
கொல்லிவனைப் போதுளது கூறுமவன் றந்தைகை
செல்லியவா செய்வாய் சிரம். 666

அவ்வண்ணமே செய்தா னலரோன் பனைத்துணையா
எவ்வணமிங் குற்றனனென் றெண்ணிடவே—மைவணனுஞ்
செய்தானென் றோர்ந்து திரியோத னின்றிரவே
கொய்வனென்றான் பற்குணனைக் கூய். 667

பகல்வத்தி மூட்டினார் பாங்கிருபா லன்று
தகவென்று போரினுக்குச் சார்ந்தார்—உகவெண்ணி
எங்கும் படைநிரப்பி யெய்தா னிடுப்பிமகன்
கங்குல் சகாயமாக் கண்டு. 668

வில்வலியும் வேல்வலியு மின்னுலாம் வாள்வலியும்
மல்வலியு மொன்னுரை மாய்வலியுஞ்—சொல்வலியன்
வைகரைக்கு முன்னே கடோற்கசன் மாய்ப்பனென
செய்வ தெணித்துரியன் றேர்ந்து. 669

அங்கத் தரசே யருணன் வருமுன்னே
செங்கை வடிவேலை சேர்த்திட்டு—பொங்குற்ற
வீமன்சேய் வீட்டலையேல் மீகாம னிற்கலம்போல்
ஓமஞ்செய் நெய்யுறுவோ முற்று. 670

வெங்கதிரோன் புத்திரனு மேவிக் கடோற்கசனை
தங்கையின் வேற்கொண்டு தாக்கினான்—அங்கவனு
மிந்திரனி னாவிறகு இற்றுவிழு மாமலைபோல் *
நந்தலுற்று விண்ணென்றான். 671

போரிலே பட்டோர் புகுதற் கிடமின்றி
வீரசொற்கஞ் சேர்த்தியற்றுவிச்சலனைக்—கோரினார்
மாகத்தா ரென்றாங்கு மாய்ந்தா ரெணப்படுமோ
நாகத்துச் சேடனுக்கு நன்கு. 15 ம் போர்

முவைந்தா னுட்டான் முனிவ ரணிவகுத்து
பூவந்த தன்பிறவி போக்குவான்—தேவந்து
அன்றிரா சொன்ன வருணனானந் தானுன்னி
அன்றிறவே தானடைந்தா னுங்கு. 673

- தத்தம் பகையுன்னித் தானடைந்தார் போர்வீரர்
யுத்தப் பறையொலிமே லோங்கிற்றே—நத்தி
விராடன் றுருபதனை வீட்டினன்விற் போரிற்
துரோணமுனி யென்பான் றுள. 674
- யாகத்திற் றேன்று மருமந்த புத்திரனு
மேகித்தன் தாதையிணையடியில்—சோகித்து
சற்றுக வைவர்களுந் தானமுது தேற்றிடத்தேர்ந்
துற்றான் குருவின்மே லாங்கு. 675
- கூறும் படைகள் பல கோடானு கோடிவிட
தேரும் பரிபாகன் தேகமெலாம்—பீரூமல்
பக்குவ மாதடுத்தான் பாரத்து வாசன்சேய்
அக்கலைதன் வல்லமையி னால். 676
- ஆதித்தன் பாணத்தைச் யாசான் சிரமில்க்காய்ச்
சேதித்து வீழ்த்தினான் தேர்மீது—வேதத்தே
ஐவரும் வேட்டற்கா வக்கினியி லுண்டான
மைவிழிக்கு முன்பிறந்த மன். 677
- கால மதுவாக கால்சாய்ந்தா னக்குருவு
மால் முயிர்நீக்கா வாயுளுநின்—காலத்தால்
சேனா பதிவீழ்ந்த செய்தியறிந் தேங்கினான்
மானாக மேலுயர்த்த மன். 678
- பாங்குறறு வந்த பரித்தாம னேவென்று
மோங்குற்ற தீயா யுயிர்ப்பித்தே—யேங்குற்றும்
அந்திக் கடன்வழுவா தாற்றி யலமந்து
சிந்தித்தே யேறினான் தேர். 679
- தந்தையைக் கொன்றான் றளமெல்லாந் தானவிய
வந்தியா வேவினான் வான்கணையை—முந்தைநான்
சொல்லா லுங் கண்ணன் றொடர்பா லும் வாளாவர்
செல்ல விருந்தனைவைத் தேர்ந்து. (கூர்ன பர்வம் 16ம் போர்)
- தந்தவத்தா லுண்டான சக்திக் கணையாவு
முந்தவமே யாக முனிமகனு—வெந்துளந்தான்
பொய்த்தன்வே யென்றுதவம் பூண்டாற் கெடுத்தோதி
வைத்தான் வியாதமுனி வந்து. 681
- ஆதித்தன் சேனா பதியா மகன்றிறத்தை
சோதிப்பான் கீழ்கடலிற் றேன்றினான்—மீதித்த
சேனா முகங்கூட்டித் திட்டதூய் மன்னவனு
சேனா முகமானான் றேர்ந்து. 682
- கண்ணில்லான் சேய்முறையே காவல் படைதனக்கு
கண்ணியமா கன்னனுக்குக் கட்டினான்—கன்னனன் று
தேவசே னாபதியாளு செவ்வே ளெனத்தோன்றி
ஆவ லுடன்வந்தா னங்கு. 683

- மன்னர் வியப்பெய்த மாகத்தார் மர்னிக்கக்
கன்ன னணிவகுத்தான் காசிமனன்—கன்னமத
மாலூர்ந்து கான்மகனை வந்தழைத்தான் போரிற்கு
மாலூர்ந்து வீமன் வர. 684
- மாமலைகள் நேரே மலைவனபோல் மாமேகந்
தாமலைந்து நின்றூற்போல் தந்தியின்மேல்—வீமனுடன்
வாரணத்தா னின்று மலைந்த பெரும்போரை
யாரெணத்தால் நிச்சயித்த லாம். 685
- விஞ்சை வலிதன்னால் வின்முதலாம் போர்புரிந்து
பஞ்சையெனக் காசிபனைப் பார்விட்டான்—எஞ்சா தீ
கான்மகனின் மாவைக் கதையா னொறுக்கினான்
நன்முகனின் சொல்லுள்ளா நன்கு. 686
- பின்னிருவர் பன்னேரம் பேரிடியாக் கர்ச்சித்து
மன்னவரிற் காசிமனன் மாண்டானே—அன்னவனின்
சேனைவெந் கண்டோடத் தேற்றினான் பானுவின்சேய்.
சேனைமுன் கொண்டுவந்து தேர். 687
- கன்னன் நகுலன்வெந் காணவே போரியற்றிப்
பன்னூந் தனஞ்சயன்மேற் பாய்ந்தானே—அன்னனுங்
கூர்ங்கணையால் முக்கால் கொடித்தேரைத் தானுடைத்துப்
பார்ங்கணை போகவிட்டான் பார்த்து. 688
- சல்லியனுஞ் சாத்தகியுஞ் சாதேவன் றுச்சாதன்
வில்லியலில் பாண்டியனின் மேற்சகுனி—கொல்லிவரை
மன்னன் கிருதவன்மா மாமுனிசேய் வீமனுடன்
இன்னவா சேர்ந்துடன்றூ னின்று. (17ம் போர்)
- வேதஞ் சுருதியொடு விண்ணோருந் தான்றுதிக்க
நாதங் கடற்கேட்க நற்பரிதி—போதலுமே
அன்றரவ் கேதனனு மாடம் பரத்தோடு
சென்றடைந்தான் கன்னனுடன் சேர்ந்து. 690
- வந்துற்ற மாபதியின் மாட்சியினை நோக்கியுளும்
வெந்துற்று மன்னனொடு மேலெண்ணி—சந்துற்று
மத்திரத்தான் சாரதியாய் வந்துற்றால் போர்முடித்து
அத்திபுரி யாள்வையென்றூ னங்கு. 691
- நன்றென்று மன்னவர்கோன் நன்கெய்தி சல்லியன்பால்
நின்றிரந்தா னோர்வரம்நீ நேரென்று—அன்றாய்ந்து
மன்னன் கன்னு வலவனா கன்னனுக்கு
என்னவா நன்றென்றூ னே. 692
- பாக னெஐமானும் பார்த்திபன் சாரதியா
நாகக் கொடியோனே நன்றந்த—பாகன்சேய்
யென்னை வெலுவானே லேற்றிடுவேன் மாத்தொழிற்கு
அன்னவன்பா லென்றூனே யாம். 693

- என்றான் கரம்பற்றி யென்பொருட்டால் கண்ணன்போல்
சென்றாக வென்று திரியோதன்—நின்றோத
மத்திரத்தா னந்த வணங்கா முடியோனுக்
கொத்துரைத்தா னென்செய்வா னாழ். 694
- சல்லியனைச் சாரதியாய்த் தான்பெற்றுப் பானுவின்சேய்
சொல்லிசையச் சூரியன்போற் றோன்றினான்—வல்லவரில்
போற்றப் படைப்பதிதான் பூதலத்தி வில்லையென்
றேற்றப் படைவகுத்தா னேய்ந்து. 695
- மாமுனிசேய் பற்குணன்பால் மாமுனிவர் தேவகனை
தாமுனிவா லேவத் தனஞ்சயனக்—கோமுனியைத்
தேவப் படைகொண்டு தேருடைத்து வில்லிறுத்து
மேவவெந் கண்டான் விரைந்து. 698
- வந்த கவுரவரில் வானேக வொன்பதின்மர்
தந்தான் சிறுபோதிற் றண்டதரன்—வெந்துளந்தான்
துச்சா தனன்கண்டு தோமரத்தாற் றுக்கியே
அச்சோட தேரழித்தா னாங்கு. 699
- சூதாட்டக் தன்று தியிலுரிந்த பாதகனைக்
கோதாட்டச் செங்குருதி கோனுன்னி—மாதாட்ட
வில்லமரு மல்லமரு மேவக் கதாயுத்தால்
வெல்லமரு னேற்றினான் வீண். 700
- துச்சாதன்ன சிரத்தைத் துண்டித்துக் கைதனிலே
வைச்சான் பலர்காண வாதித்தான்—பிச்சேற
மாகுருதி கொப்பளித்தான் மன்னர் திகைப்பெய்த
ஆகுருதி தோய்ந்தா னவன். 701
- கன்ன னதுகண்டு கான்மகனை வந்தெதிர்த்தான்
அன்ன னுருத்திரனா யாங்கவன்றோ—பின்னமுற
வில்லிறுத்து வாளிறுத்து மெய்யெலாம் புண்ணுக்கி
அல்லலுற விட்டா னவன். 702
- பாண்டியன் கெகயர்கோன் பாஞ்சால னுள்ளிட்ட
பாண்டவரின் பின்றுணையைப் பானுவின்சேய்-மீண்டோடத்
தந்திரத்தா லெய்தான் றனஞ்சயனு நேர்வந்து
தந்திறத்தால் மாவிறுத்தான் றான். 70
- சேமப் பரிபூட்டித் தேர்கடவச் சல்லியனுந்
தாமப் பரியோட்டுஞ் சாரதியா—நேமியனை
நண்ணிச் சரந்தூவ நாணிழந்தா னக்கன்னன்
கண்ணன் படைத்திணையால் காண். 704
- தொன்னாட் பகையிருவர் தொந்தம் புரிவதனை
மன்னார் கணித்திடுவர் மாகத்தார்—வுன்னரிது
என்றே வியந்தா ரிருவரினும் பானுவின்சேய்
நன்றேற நின்றான் நரன். 705

கண்ணனிடம் பார்த்தன் கருணன் றருமனென
யெண்ணமிடக் காண்கின்றே னின்றென்றான்-கண்ணன்றேர்
செல்லத் தருமபிரான் நேர்ந்துண்கை காண்டவம்
வில்லல்ல வென்றான் வெகுண்டு. 706

என்னோன் பறிந்து மிகழ்ந்தானே வில்லென்னு
சொன்னான் கனன்றுதன் சூள்முடிக்க—மன்னவனுந்-
தான்றுறக்கத் தேரிழிந்தான் சாந்திசெய்து மால்வனு
ஆன்றுறக்க கன்னனையே வுற்று. 707

ஆவேச மெற்கொண்டவ் வர்ச்சுனை னேவுகளை
பூவே நடுக்கமுறப் போயிற்றே—சேவல்லான்
யீந்த கணைதொடுத்தா லென்னு முலகென்று
வேந்தரே பேசினார் விண். 708

பற்குணனின் கண்டத்தில் பாப்புக் கணைதொடுத்தான்
சிற்குணனுந் தேர்புதைக்கச் சென்றதுவே—பற்குணனின்
மேன்முடியைக் கொண்டவன்பால் மீண்டு விடாதனவால்
தரன்மய நேர்ந்தனவே தான். 709

சற்குருவின் சொல்லோ தனஞ்சயனி னற்றவடோ
அக்கருணன் தேர்புதைய வவ்வலவன்—புக்கனன்பார்
காண்டவன் சாயகத்தால் கன்னனுடல் சோர்வெய்த
வேண்டித் துதித்தான் மிக. 710

ஊசலெனத் தன்னாவி யூடாடுங் கன்னன்பால்
தாசனென மா லுற்றுத் தாதாவே—பேசெனது
வல்வினையால் நின்னுடல மாசுற்ற தென்றேங்குங்
கல்வியன்பால் காட்டினுன் கை. 711

வந்தவனை யீண்டுள்ள மாநிதியங் கேளென்ன
வுந்து மகமியற்ற வுன்னினேன்—எந்தையே
நின்றருமங் கோடியென நீண்ட முடி துளக்கி
அன்றவனு மீந்தானே யாம். 712

காட்டித் தனதுருவங் கன்னனே வேண்டியன
கேட்டியெனு நாரணன்பாற் கேட்டானே—மீட்டுந்தான்
இல்லையென்னாக் கையு மனமு மிருநிதியு
வல்லைப் பிறவியருள் வாய். 713

என்றேற்றுத் தாதாக்க ளெய்தும் பதம்புகுந்தான்
சென்றேற்றுச் சாரதியுந் தேர்கடவ—நன்றேற்றித்
தேவர் மலர்மாரி பெய்தார்க ளிச்செய்தி
தாவதுரி யன்னமுதான் றான். 714

தன்றோழன் மாய்ந்திடம்போய்த் தாழாது மாமன்னன்
இன்றே னெனைப்பிரிந்தா யென்றென்று—துன்போடு
தோற்றேனா னென்றுரைத்தான் தொன்மாதா மன்சிரத்தை
ஏற்றே யிரங்கியெங் கும். 715

அன்னைகுரற் றுன்கேட்டங் கண்மினார் பாண்டவர்கள்
கன்னன் பிறப்பந்த கண்ணனா—லுன்னியே
மண்ணீர மாக்கி வருந்தியபின் செய்தார்கள்
தண்ணீருந் தீக்கடனுந் தான்.

716

முற்றிற்ஹ.

❀ சல்லிய பர்வம் 18-போர். ❀

தந்துணையா வந்தோருந் தம்பிகளும் விற்குருவு
மந்தமிலா வீரர்பல ரானாத—தந்தோழன்
பட்டதுய ருன்னிப் பரிதவித்தான் பாழ்மாமன்
இட்டபடி யாழ்வோ னெண்ணி.

717

சல்லியற்குச் சேனா பதிபட்டந் தந்தருளி
வெல்லியற்கை யாயுள்ள வீரர்களை—கொல்லியற்கு
தான் கூட்டி முன்வந்தான் சல்லியனின் மேற்றருமன்
நாண்பூட்டி வில்லா னனி.

718

வந்துடன்று வெங்கணைகள் மாமேலுந் தேர்மேலு
நொந்திடற்கு வில்வாளு நூறினான்—பிந்திடவே
வென்காட்டி சேமத்தேர் மேலேறி வந்துற்றான்
மன்காட்டு மத்திரத்தார் மன்.

719

ஏமன்சேய் தன்மே லெதிரந்தாற்றுஞ் சல்லியனை
மாமனி யுன்தவத்தால் மாயாது—காமென்று
வேலைச் செலவிட்டான் வீந்தானே சல்லியனும்
ஆலைக் கரும்பெனவே யாங்கு.

720

அசுவத்தா மாகிருப னக்கிருத வன்மா
பசுவித்தை கற்றபல பாலர்—சிகுபாலன்
தன்னினத்தார் மற்றைத் தராதிபரு மாங்குற்றுத்
தன்னினத்திற் சேர்ந்தாற்றுந் தான்.

721

ஐவர் தனிலினையேர் னாங்கடைந்த மாமன்மேல்
கைகலந்து நீயாடுங் காயல்ல—வுய்வதற்குக்
காணென்று தேவக் கணைவிட்டு சாய்த்தானே
லுணென்று தன்படைக்கா வோர்.

722

வான் கொடிக்கு நல்லரா வைத்தெழுதுங் கோமானும்
ஊன்குடிக்கும் வீமனென் றுன்னியே—தானெடிது
சென்றோர் தடமூழ்கிச் சேவித்தான் மந்திரத்தை
புண்டரத் தீச்சடுவான் போல்.

723

ஐவர் துருவினார் அரவக் கொடியோனாங்
கைதவனைப் பாசறையுங் காணாது—செய்வதுனி
மாதவனைக் கொண்டு வனத்து மடுவதனில்
பாதகனைச் சந்தித்தார் பாங்கு.

724

- அப்பொய்கை மேலே யைவர்களில் கான்மகனுஞ்
செப்பி யவன்செய்த தீங்கெல்லாந்—தப்பாது
மான முளதோ மதியுளதோ தம்பினெலாம்
போனபினும் வாழ்திஎன்றான் போய். 725
- தண்ணீரிற் செய்யுந் தவத்தோன் மனங்கொதித்துப்
புண் ணூர மேலுற்றான் பொங்கியே—தொண்ணூற்று
பத்தா மவனானே பாரென்று கான்மகனைத்
தத்தா கதையாலே தான். 726
- சாரியிருபாலுந் தான் சுழன்று மேல்கீழு
மாறிப் பொருதடித்து மாகதையால்—சோரியது
பொங்கப் புரிந்தார் பொய்யா துயிர்நிலைகள்
தங்க ளறிந்தாற்றுந் தாம். 727
- பாஞ்சாலி மேனாள் பகர்சாபந் தானுன்னித்
தாஞ்சாட வக்குரங்கிற் சாய்ந்தானே—பாஞ்சாலி
கூந்தலுக்குச் செங்குருதி கொண்டா னெருகரத்தில்
மாந்தலுக்கு நீரடித்த மன். 728
- பாண்டவர்கள் மீண்டேகப் பாங்குற்று மாமுனிசே
யீண்டேனு மப்பதவி யீவாயேல்—பாண்டவரின்
சேனையெலாம் போக்கிச் சிரமைந்து முன்னெதிரில்
பாணையென் வைத்திடநீ பார். 729
- அந்தோபொ ருமையினு லாங்கவர்க்கு வெரப்பமிட்டான்
சந்தோடங் கொண்டுபரித் தாமரவும்—வந்தேதன்
மாமன் முதலான மாபடையைத் தான்கொண்டு
தாமுன் பொருதினான் சார்ந்து. 730
- ஈதாக வாங்கே யிருக்குந் திருமாலும்
போதேகப் பாசறைக்கு பூதத்தைக்—கோதேக
காவென்று வைத்தருளிக் காண்கொண்டங் கைவர்தமைப்
போவென்று விட்-தான் புழை. 731
- அந்தியத்தில் பட்ட மணிந்துள்ள மாமுனிசேய்
வந்தியற்ற பாசறையில் மாபூதம்—முந்துற்றுச்
சாடப் பொராதாங்கு சாம்பியே பின்னடைந்து
சேடப் படுமறையைத் தேர்ந்து. 732
- தன்றந்தை யீன்றேன் றனக்கருளு மந்திரத்தால்
பின்றந்து பற்கடிக்கை பேச்சின்றி—வென்றுந்து
சிந்தியா நிற்பச் சிவத்தின் றிருவருளால்
வந்தவாள் வாங்கினான் மற்று. 733
- இந்திரன்றன் வச்சிரநே ரீசன்றன் வானோக்கிப்
பிந்திரங்கிப் பூதம் பெயரவே—மந்திரத்தால்
பாசறையிற் ருன்றுயிலும் பாஞ்சாலி புத்திரன்றன்
மாசிரமுங் கொய்தானே வந்து. 734

வாளாற் றனித்தனியே மன்னர் சிரந்தடிந்து
ஆளியினம் பஞ்சவரை யண்கொய்து—வாள் கொண்டு
சூள்முடித்தே னென்று சுயோதனன்முன் னேயடுக்க
நீள்முடியை முற்றுந்தா னேர்ந்து. 735

பாதகனே மீளாப் பழிகொள்ளுந் தீயோனே
தீதறியாச் சின்னஞ் சிரூர்தலையை—நீதடிந்தாய்
போதிடுவா யென்றவனைப் போக்கிச் சுயோதனனு
மோதிடுவான் சஞ்சயன்பா லொன்று. 736

வேதமுழு துணர்ந்த மேலோனே யெந்தையிட
மோத லுலகத்தி லுண்டான—யாதெவையும்
மாய்தலென்ப கூறி மனந்தேற்றி யைவராஞ்
சேய்தனால் சாந்தி. செய. 737

என்றாங் குயிர்நீத்தா னீதாக வாங்கைவர்
கன்றால் விளவெறிந்த கண்ணனுடன்—சென்றாங்கு
வுற்ற தறிந்தே யுளந்தேறி யாங்கவனால்
செற்றந் தவிர்ந்தானார் சீர். 738

துஞ்சும் பொழுதாகச் சோதரனை மைந்தர்களை
யெஞ்சச் சிதைத்தானே யெண்ணியெணி—நெஞ்சந்தான்
நொந்திட்டாள் சாப முணவின்றி நோய்நலிய
வந்தணன்சே யாகென் றவள். 739

எஞ்சினூர்க் கெல்லா மீமக் கடன்செய்து
வஞ்சியாள் தன்னோடு மாநகர்போய்த்—தஞ்சமென
கண்ணிவிதன் ருள்பணிந்தார் கான்மகனைத் தான்தழுவ
யெண்ணினேன் வாவென்ற னீங்கு. 740

வந்த வுருவத்தை மாவாக்கித் தானமுதா
னெந்தன் மகனேயோ வென்றென்று—நந்தகோன்,
வீமனுளா னீண்டு வீட்டியன போலியுரு
வாமெனற்கு மாழ்கு மவன். 741

மன்னெல்லாங் கூட்டி மகிழுவோர் நன்னூளில்
பன்னு வரிசையெலாம் பாங்கியற்றிப்—பொன்னுலகு
மன்னவனே சூட்ட மணிமுடியைத் தர்மபிரான்
மன்னர்பதி யானான் மகிழ். 742

தேசம் செழிப்பெய்த தேவற் கவிசார
மாசத்தில் மூன்று மழைபெய்யத்—பூசை
தவந் தானமோங்கத் தருமனர சாண்டான்
அவம் போக்கிவாழ லறம். 743

சுபம்!

சுபம்!!

சுபம்!!!

முற்றிற்று.